231

Elizabeth Oldfield

PREA DEPARTE, PREA REPEDE

Elizabeth Oldfield

PREA DEPARTE, PREA REPEDE

231

COLECȚIA ROMANTIC

editura alcris

ELIZABETH OLDFIELD

PREA DEPARTE, PREA REPEDE

ALCRIS

Editor : Aurelian Micu
Lector : Angela Vasile
Coperta : Andy

© 1984, Elizabeth Oldfield
TOO FAR, TOO FAST
În românește de : Ioan Drăghici
Toate drepturile rezervate

ISBN 973-9498-94-9

Colecția „ROMANTIC"

CAPITOLUL I

Pârâiturile şi trosnetele ascuţite care stânjeneau comunicarea pe linia internaţională o făcură pe Léa Morrison să se strâmbe.

– Pentru noi, Howard este un superprodus, aflat pe primul loc pe piaţă ! striga patronul ei la capătul celălalt al firului. Tipul ăsta este o afacere de aur, scumpo. De aur, ascultă-mă pe mine !

Léa îndepărtă puţin aparatul de ureche. In condiţii normale, Paul Spencer avea deja o voce de stentor. Dar când în plus se înflăcăra pentru un proiect, ceea ce se întâmpla în nouăzeci şi nouă la sută din cazuri, exploziile lui de entuziasm se situau la limita suportabilului. Şi totuşi, douăsprezece mii de kilometri despărţeau sediul din New York al agenţiei de Hong Kong, unde se afla Léa.

Paraziţii de pe fir dispăruseră brusc şi în încăpere se auzi vocea tinerei femei.

– Cunosc foarte bine talentele lui Howard în toate domeniile, inclusiv în comercializarea numelui şi a imaginii sale ! declară ea pe un ton sec.

Subtilitatea nefiind calitatea principală a lui Paul, el luă remarca ad litteram.

– Am avut o idee grozavă să subliniem faima lui de play-boy, adăugă el chicotind satisfăcut. Toate femeile sunt nebune după el.

– Nu era mare lucru de subliniat ! remarcă tânăra femeie pe un ton caustic. Era şi aşa destul de cunoscut, prin natura lui. Înalt, zvelt, brunet, cu chipul bronzat şi privire cuceritoare... După câte am putut citi, viaţa lui sentimentală este un izvor nesecat de subiecte pentru presa specializată.

Rămânând surd la sarcasmele ei, patronul se felicită din nou, cu o înflăcărare naivă :

– Trebuie să spun că ne-am ocupat de el într-un mod ireproşabil. Adună o grămadă de bani. Şi asta datorită cui ? Experienţei şi autorităţii Agenţiei de publicitate *Spencer Associates* !

– Eu n-am nici un amestec în treaba asta... mormăi Léa ridicând o buclă blondă care scăpase din funda cu care-şi legase părul.

Aflată de puţin timp în fruntea sucursalei lui „Spencer Associates" în Asia de Sud-Est, tânăra femeie nu fusese implicată până acum în activităţile de toate genurile ale campionului de tenis Howard Whitney şi era foarte mulţumită. Din nefericire pentru ea, destinul, personificat în formidabilul om de publicitate care era Paul Spencer, punea brusc capăt liniştii ei : Howard trebuia să vină să efectueze un turneu demonstrativ în Hong Kong, iar ea era însărcinată cu organizarea lui. Cu sprâncenele încruntate, răsfoi dosarul deschis pe biroul ei.

– Numărul sponsorilor este remarcabil... De fapt, totul este remarcabil aici, de la cronometre de sport până la maşini de curse.

– Ei bine, da... El, care domina tenisul internaţional, în prezent domină haita lupilor tineri hotă-

râți să se îmbogățească rapid... Scumpo, nu uita că ne aduce o jumătate de milion de dolari numai din publicitate ! Procentajul nostru este în proporție directă cu reușita lui !

Léa îl și vedea pe patronul ei frecându-și mâinile, cu o licărire satisfăcută în ochii lacomi. Banii erau idolul lui Paul Spencer, unica lui rațiune de viață. Iar Howard părea că merge pe urmele lui...

— Cum nu-și petrece acolo decât o săptămână, reluă Spencer, străduiește-te să-i organizezi cât poți de multe apariții în public. Este un seducător înnăscut. Într-un timp foarte scurt, întregul Hong Kong va veni să-i mănânce din palmă.

Léa nu-și stăpâni o strâmbătură agasată.

— Fiți liniștit. Mașinăria a fost pusă deja în funcțiune.

— Nu neglija nimic, insistă patronul ei. Televiziune, ziare, lansarea cărții lui pe tema tenisului pentru începători, înregistrări video...

— Desigur, desigur... mormăi tânăra femeie pentru a încerca să stăvilească avalanșa de sfaturi inutile cu care o copleșea patronul ei.

Paul Spencer avea mania organizării. În pofida extinderii mondiale a agenției lui, ținea întotdeauna să-și facă simțită autoritatea chiar în cele mai mărunte detalii. Léa oftă, strecurându-și nervoasă un deget în gulerul larg al bluzei de tafta. Maniera de lucru a patronului ei îi displăcea tot mai mult. Imediat ce acapara pe cineva, se comporta ca un director de circ sau de music-hall. Cu o impetuozitate lipsită de orice jenă, punea în mișcare toate rotițele industriei spectacolului. În ceea ce o privea pe ea, prefera lansarea de produse sau de compa-

nii. După părerea ei, aducea mai multe satisfacții și era mai puțin... periculos.

În cele din urmă, Paul Spencer păru să înțeleagă că întrece măsura.

– Îmi pare rău, scumpo, dar presupun că n-ai nevoie de sfaturile mele, doar îți cunoști meseria. Cum merge dosarul Tan ?

– Nemaipomenit ! exclamă tânăra femeie, ușurată că poate schimba subiectul discuției. Prima lui colecție de îmbrăcăminte de sport a repurtat un mare succes. Comenzile curg fără încetare și avem de gând să deschidem un stand la salonul de confecții, la primăvară. De fapt... adăugă ea încruntând sprâncenele cu un aer îngrijorat, este atât de mulțumit de serviciile noastre încât acum încearcă să ne-o „plaseze" pe fiica lui ! Jasmine este cântăreață într-un club de noapte. Tatăl ei crede că este extraordinară, dar eu am îndoieli în privința talentului ei... Cântă cu dialectul cantonez și în playback ! precizează ea ridicând spre tavan minunații ei ochi verzi.

Paul Spencer râse tare.

– Oricum ar fi, acest drag domn Tan trebuie menajat. Face toate paralele, și el !

Léa bătu nervoasă în birou cu frumoasele ei unghii vopsite cu ojă de culoare roz.

– Jasmine nu este absolut deloc genul de persoană de care ne ocupăm în mod obișnuit ! protestă ea. Am încercat să-l fac pe tatăl ei să înțeleagă, dar el insistă ca noi să dăm o mână de ajutor carierei ei. Mă întreb cum am putea să ne retragem din joc fără să-l jignim... și fără ca ea să sufere un eșec.

– Găsești tu o soluție... rosti Paul Spencer bine dispus. Faci treabă foarte bună, Léa. L-am întâlnit pe președintele-director general al lanțului de hoteluri „Dynasty" ; este extrem de mulțumit de campania de publicitate pe care ai organizat-o în vederea inaugurării hotelului lor din Hong Kong. Felicitările mele !

Fața tinerei femei se lumină la auzul acestui compliment. Întoarse capul spre peretele de sticlă care-i oferea imaginea portului, apoi, mai departe, cele două corpuri înalte, gemene, ale hotelului „Dynasty", țâșnind printre zgârie-norii de pe peninsula Kowloon. Străluceau amândouă sub soarele iernii.

Léa își duse, fără să-și dea seama, o mână la ureche pentru a mângâia cercelul de jad. Cadoul de Crăciun al lui Glenn... tânărul și energicul director australian al acestui hotel de mare lux, și nu se putea împiedica să se gândească la faptul că o răsfățase prea mult. Oare ce mai avea de gând să-i ofere după această garnitură din care făcea parte de asemenea și un inel ? Diamante, poate... Tresări, adusă la realitate de patronul ei care își continua netulburat ideea.

– Slavă Domnului, Howard a fost îmboldit din nou de sentimentul succesului, tocmai spunea el. Este destul de echilibrat ca să-și dea seama că un sportiv în activitate este mai rentabil decât un fost campion...

– Dar nu spuneați adineaori că popularitatea lui este la cea mai înaltă cotă ? remarcă Léa.

– Este adevărat, încă mai beneficiază de faima lui trecută. Cu toate acestea, lucrurile nu vor întârzia să se schimbe dacă nu revine foarte repede în circuitul de turnee. Sponsorii n-au consimțit să-l

păstreze sub aripa lor decât cu această condiție. După o absență de un an și jumătate, toată lumea arde de nerăbdare să vadă dacă va reuși să recupereze timpul pierdut. Fără acest suspans, șobolanii ar fi părăsit de mult timp corabia !

Pe buzele tinerei femei apăru un rictus disprețuitor. N-avea nici o îndoială că Spencer ar fi fost primul care să-l abandoneze pe Howard în voia sorții dacă strălucitul tenisman și-ar fi întrerupt cariera.

– Se înscrie din nou în turneele de primăvară, continuă Spencer. Tot ceea ce îi cer este să reușească să se claseze printre primii douăzeci. Având în vedere forma lui actuală, este capabil să o facă. În rest, dacă se întâmplă să câștige sau să piardă, mi-e complet indiferent. Când va ajunge aici, noi ne vom fi recuperat cu prisosință investițiile !

Léa clătină din cap, neîncrezătoare și dezgustată în același timp.

– Poate că Howard nu este de aceeași părere, riscă ea observația, pe un ton rece.

– Haide, scumpo ! replică patronul ei cu veșnicul lui râs satisfăcut. El continuă să profite de pe urma publicității pe care i-a făcut-o accidentul ! În realitate, mă întreb chiar dacă n-a fost lucrul cel mai bun care i se putea întâmpla.

Dezgustul Léei deveni și mai mare. Se îndoia că Howard putea considera accidentul suferit pe șosea și care-i rănise grav piciorul drept, un dar al destinului...

– Sunt uimită că poate să-și reia atât de repede cariera de profesionist, lăsă ea să-i scape. Credeam că are încă o tijă de oțel în coapsă.

— O are ! râse zgomotos Paul. Dar îl cunoşti, nimic nu-l stimulează mai mult decât provocările. A participat toată iarna la meciuri demonstrative şi pot să-ţi jur că piciorul lui s-a comportat perfect.

Léa avea o figură sceptică. Cu toate miracolele chirurgiei, Howard părea să se fi refăcut într-un mod uluitor !

Când patronul ei închise în sfârşit telefonul, rămase pe gânduri. Fără îndoială, în timpul celor optsprezece luni scurse, căutase în zadar să se înşele pe ea însăşi. Vrusese să se convingă de faptul că timpul şi distanţa o puseseră definitiv la adăpost de farmecul devastator al lui Howard. Dar modul în care inima ei se oprise o clipă să bată îndată ce văzuse frumosul lui chip în fotografiile din dosar, era o dezmînţire evidentă. Avea încă acelaşi efect asupra ei ca atunci când plecase spre Hong Kong. Sentimentele ei, departe de a se fi stins, păreau să se fi conservat neatinse şi reapăreau intacte !

Respinse cu un gest hotărât dosarul gros care era obiectul frământărilor ei. La urma urmei, vizita lui Howard era prevăzută la jumătatea lui martie, peste două luni de zile. Cu toate acestea, avea de luptat din greu, încă de pe acum, cu respingerea nenumăratelor invitaţii ale unor doamne care doreau să invite starul la masa lor. Fără nici o îndoială, îndată ce avionul va ateriza pe aeroportul Kai Tak, întregul Hong Kong va fi în fierbere. Sau cel puţin colonia engleză, fără să-i uite pe chinezii bogaţi convertiţi la civilizaţia occidentală, tot mai mulţi dintre aceştia pasionaţi de tenis. Vor năvăli la conferinţele lui sau pentru o semnătură la lan-

sarea cărții, îl vor asculta cu sufletul la gură pentru a-i afla secretul loviturilor de rever sau al celor de dreapta, vor plăti cu bani grei favoarea de a urmări meciurile lui demonstrative.

Ca pentru a-și lua o revanșă, tânăra femeie deschise din nou dosarul și fixă cu un aer sfidător ochii cenușii ai vedetei. „Veniți să vedeți un campion în acțiune!" spunea sloganul. Buzele pline ale Léei se strânseră cu răceală. N-avea nici o intenție să se lase călcată în picioare în înghesuiala mulțimii pe care o va provoca.

Un zgomot nedesluşit se auzi dincolo de uşa biroului ei, care se deschise încet şi nu fără dificultate. Secretara ei apăru în cadrul uşii, clătinându-se sub greutatea unui vraf de cărți în echilibru instabil. Léa le aruncă o privire neîncrezătoare ; o siluetă atletică se etala pe copertă, încordată, gata să lovească o minge invizibilă.

– Ce-s astea ? întrebă ea în mod inutil.

Tânăra chinezoaică își descărcă povara pe biroul ei.

– Cărțile lui Howard Whitney... murmură ea. O cutie plină cu materiale publicitare, videocasete, postere în culori, tricouri, tocmai a sosit cu avionul de la New York.

– Închide toate astea într-un dulap, Violette. Mă voi ocupa de ele mai târziu.

Léa știa bine că nu făcea decât să amâne treaba care era inevitabilă, dar ideea de a fi asaltată din toate părțile de imaginea lui Howard o făcea dinainte să-și piardă stăpânirea de sine.

– Aș putea încerca unul dintre tricourile acestea ? întrebă secretara ei, cu ochii strălucind de do-

rință și privind cu admirație copertele îmbrăcate în celofan.

— Nu !

Să vadă frumosul chip cu pleoape grele etalat pe pieptul Violettei, era într-adevăr ultimul lucru pe care să-l poată suporta ! Tânăra, pentru care orice pretext era bun ca să scape de mașina de scris, îi aruncă o privire insistentă.

— Roger spune că dumneavoastră și domnul Whitney erați prieteni, pe vremuri. Este adevărat că are ochi care... pot face și o sfântă să-și iasă din fire ? chicoti ea, foarte însufletită.

De data aceasta, engleza mai curând „exotică" a secretarei n-o amuză pe Léa.

— Se spune „să-și iasă din minți" ! o corectă ea pe un ton aspru.

Numai asta mai lipsea ! Adjunctul ei ar fi putut totuși să aibă discreția să țină pentru el faptul că ea și cu Howard se cunoșteau. Violette era neîntrecută în răspândirea de bârfe în întregul Hong Kong cu viteza luminii. Imediat ce bănuia ceva, ridica telefonul ca s-o anunțe pe Pauline, recepționera instalată la intrarea clădirii. Câteva secunde mai târziu, întregul imobil era la curent cu noutatea.

Léa strânse buzele, furioasă. Ce alte amănunte furnizase oare Roger ? Deocamdată, era în concediu. Dar îndată ce va reveni, îi va spune verde în față că viața ei particulară nu privea pe nimeni la birou.

Se îndreptă cu un pas apăsat spre cuierul de lângă ușă și își îmbrăcă taiorul de flanelă de culoare gri. Să-și iasă din sărite sau să-și piardă capul, rezultatul era același... se gândea ea cu tris-

tețe. Cele câteva zvonuri privitoare la Howard, care ajunseseră până în Hong Kong, lăsau să se înțeleagă că era tot atât de activ în paturile cuceririlor lui ca și pe terenurile de tenis, dacă nu chiar mai mult în timpul din urmă. Oricare ar fi fost regimul de fier impus de pregătirea lui pentru revenirea în turneele internaționale de tenis, știa cu siguranță că nu era genul care să se lipsească de farmecele feminine. Era dotat cu un temperament arzător și era cea mai în măsură s-o știe. Și dacă femeile îl adorau, el nu le rămânea dator !

– După burnița de săptămâna trecută, soarele de astăzi pare aproape primăvăratic, remarcă Léa întârziind lângă peretele de sticlă.

Expresia curioasă de pe fața Violettei dispăru ; șefa ei nu părea înclinată spre confidențe...

– În orice caz, este foarte frig ! se lamentă ea tremurând, în ciuda pulovărului și vestei de lână în care era înfofolită.

Se apropie de șefa ei lângă peretele de sticlă de unde se deschidea o panoramă de o frumusețe care tăia respirația. Birourile Agenției „Spencer Associates" se aflau la etajul al cincisprezecelea al unui zgârie-nori de pe insula Hong Kong. Era unul dintre cele mai rare locuri din lume unde omul știuse să exploateze la maximum resursele naturii. Apa albastră, presărată cu jonci și sampane înconjurate de pescăruși și curbele line ale colinelor verzi serveau drept cadru pentru siluetele subțiri și elegante ale clădirilor. Dincolo de linia orizontului, la limita „Noilor Teritorii" se întindea ciudata și misterioasa Chină.

Léa își împărțea timpul între biroul acesta ultramodern – mochetă groasă, albă, mobilier scandi-

nav făcut din piele, sticlă şi oţel – şi cartierul afacerilor. Peninsula Kowloon, inima coloniei, fremăta de viaţă. Era o agitaţie permanentă acolo, specific asiatică. În doar câteva ore, se făceau şi se pierdeau averi, ca într-un joc uriaş de monopoly. Nimic nu dura şi totul era posibil. Clădiri splendide din oţel şi sticlă, construite în câteva săptămâni, erau distruse puţin după aceea pentru a lăsa locul altora, mai funcţionale, mai futuriste. Vizitatorii soseau şi plecau într-un şuvoi neîncetat. Valoarea acţiunilor urca rapid, pentru a cădea curând după aceea. Hong Kong-ul trăia frecvent în criză. Nici măcar climatul nu scăpa de asta, se gândi tânăra femeie contemplând cu un zâmbet gânditor soarele strălucitor de ianuarie. Într-o zi, un taifun de o violenţă îngrozitoare devasta totul în trecerea lui, iar a doua zi aerul avea o blândeţe idilică...

– Nu vă puneţi celălalt mantou ? exclamă Violette când o văzu că se îndreaptă spre uşă. Este ger, vă asigur !

– Aşteaptă să vezi când o să ningă ! replică Léa pe un ton glumeţ. Vrei să-l anunţi pe domnul Tan că am plecat spre întâlnirea stabilită cu el ?

– Imediat, domnişoară Morrison.

*
* *

Când Léa ieşea în public, părul ei ca un lan de grâu copt făcea senzaţie. Cocoţată pe puntea superioară a feribotului care asigura traversarea spre peninsula Kowloon, era perfect conştientă de ocheadele curioase şi pline de interes ale tinerilor asiatici Ştia că cei mai mari nu aveau încredere în

străinele frumoase... Modul în care însoţitorii ei erau strânşi până la bărbie în mantalele lor matlasate, de un roşu aprins sau de un albastru închis, o făcu să zâmbească. Ţinuta lor s-ar fi potrivit mai bine cu pantele pline de zăpadă ale Elveţiei decât cu clima subtropicală din Marea Chinei !

Când feribotul şi-a încheiat cursa, a fost antrenată pe chei de o adevărată maree umană. În cele din urmă, găsi un taxi şi se instală confortabil pe bancheta din spate, resemnată la ideea unui drum lung şi lent. Circulaţia pe străzi arhiaglomerate era de nedescris. Opriri de mai multe minute se succedau cu accelerări nesăbuite de viteză când drumul era liber. Şi totul se petrecea într-o gălăgie de nedescris.

În ciuda vacarmului, Léa se lăsă în voia gândurilor. Oare cum să se comporte când îl va primi pe Howard ? Perspectiva aceasta o umplea de nelinişte. Se simţea ca prinsă în cursă. Dacă doar simpla vedere a fotografiilor lui şi faptul de a discuta despre cariera lui o aducea în starea asta de nervi, care va fi reacţia ei când îi va apărea în faţă în carne şi oase ?

Exasperată, îşi încrucişă cu hotărâre braţele la piept şi se mustră cu asprime. La douăzeci şi cinci de ani, conducea cu succes o sucursală a unei agenţii internaţionale de publicitate, şi nu va intra în panică în faţa unui jucător de tenis ! Îşi ridică bărbia cu un aer hotărât. La urma urmei, de ce să se neliniştească ? Îi va pregăti sejurul în toate amănuntele, va organiza, va planifica, va programa... şi va dispărea chiar în ziua sosirii lui. Avea suficiente legături profesionale în Extremul Orient pentru a pune pe roate în săptămâna aceea reuniuni

de lucru la Manila, Tokio sau Bangkok. Atunci, Robert se va fi întors, şi îl va lăsa să se descurce cu Howard Whitney !

În pofida simplităţii soluţiei, îşi muşcă buza inferioară. Nu va fi chiar atât de uşor cum părea. Howard era extrem de pretenţios. Nu va aprecia deloc să fie lăsat în seama unui amator. Deoarece Roger, în pofida altor activităţi, era un amator. De câte ori o enerva pe Léa cu incredibila lui naivitate, cu lipsa lui de maturitate ! Zvonurile pe care le răspândise în privinţa relaţiilor ei cu Howard, erau o nouă dovadă în această privinţă.

În plus, se gândi ea înfuriată, de ce diavolul de Howard îşi permitea să reapară în viaţa ei ? De ce revenea să-i tulbure tihna şi liniştea sufletească ? Oh, era sigură că pentru el, revederea va fi lipsită de orice importanţă, după o despărţire de un an şi jumătate. Nu fusese decât o cucerire printre altele, chiar dacă însemnase puţin mai mult. El nu va fi stânjenit nici de amintiri şi nici de remuşcări...

Zece minute mai târziu, în timp ce pătrundea în cartierul unde se afla fabrica domnului Tan, hotărârea ei era luată : fie că era rezonabil sau nu, va transfera adjunctului ei „corvoada" Whitney !

*
* *

Domnul Tan nu avea deloc înfăţişarea unui milionar. Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, mai degrabă scund, cu părul negru lipit de craniu ; purta invariabil o cămaşă albă de nailon, un bluzon gri din pânză groasă, pantaloni fără dungă şi pantofi de tenis datorită cărora străbătea fără zgomot

numeroasele ateliere ale fabricii. Singurul lui semn exterior de bogăție era gura lui, garnisită cu dinți de aur.

După ce produsese ani de zile blugi și veșminte de sport pentru alte mărci, se hotărâse să lucreze pentru sine. Vara precedentă, o chemase pe Léa și-i ceruse o campanie publicitară pentru produsele lui. De atunci, între ei se stabilise o colaborare rodnică. Tânăra femeie își pusese la lucru flerul și imaginația și prima colecție, creată de un stilist format la Paris, repurtase un veritabil succes. Acum, domnul Tan voia să-și dezvolte imperiul comercial în Singapore și în Malaysia.

Problemele referitoare la marca „Fast Lane Fashions", pe care Léa îi ceruse s-o pună în loc de „Jasmine Modes", o dată rezolvate, industriașul chinez se rezemă de spătarul fotoliului pentru a ataca subiectul ce-i stătea la inimă.

– Ce ați spune dacă am vorbi despre Jasmine ? îi aruncă el cu un zâmbet strălucitor.

În sinea ei, Léa se încruntă.

– După părerea mea, fiica dumneavoastră ar avea tot interesul să treacă pe la un impresar... îi sugeră ea.

– Nici nu se pune problema ! protestă domnul Tan agitându-și mâinile în toate direcțiile. Impresarii nu fac doi bani. Dacă și-ar cunoaște treaba, micuța mea Jasmine ar fi acum o vedetă. Dumneavoastră sunteți foarte inteligentă. Puteți s-o îndrumați și s-o faceți celebră.

– Jasmine este fermecătoare... murmură Léa ca să câștige timp.

– Fermecătoare și foarte bună cântăreață ! insistă tatăl ei.

– Poate că aș putea să-i obțin un angajament de probă la hotelul „Dynasty"... lăsă să-i scape tânăra femeie, ușurată de această idee strălucită care-i trecuse tocmai atunci prin minte.

Îl va convinge probabil pe Glenn s-o angajeze pe tânăra fată pentru o zi sau două, pe durata unui spectacol de seară. Jasmine avea mult farmec, cu talia ei mică și ochii migdalați Ocupați cu cina, turiștii nu vor fi prea pretențioși și vor trece cu vederea notele false... Dinspre partea ei, va fi oricum mai bine decât să evite la nesfârșit problema.

Domnul Tan, care sărise în picioare, veni să-i scuture mâna cu energie și entuziasm.

– Mulțumesc, mulțumesc ! Am să v-o trimît pe Jasmine imediat ce va fi stabilită întâlnirea. Îi veți spune cum să se îmbrace și ce va trebui să cânte, nu-i așa ?

Léa se simți copleșită de încrederea nelimitată și speranța care strălucea în ochii chinezului. El o vedea deja pe Jasmine tot atât de celebră ca Barbra Streisand, era evident !

* * *

În timp ce se îndrepta cu pași hotărâți spre hotelul „Dynasty", răsucea în fel și chip problemele în mintea ei. Howard, Jasmine... Nu mai lipsea decât ca Roger să-și rupă un picior sau ca Glenn să-i refuze propunerea și falimentul ar fi complet !

– Salut, frumusețe ! îi aruncă australianul cu afecțiune când ea își strecură capul prin crăpătura ușii de la biroul lui. O clipă și sunt al tău.

Se descotorosi rapid de funcționarul cu care discuta și veni spre ea, cu brațele deschise și privireo entuziastă ca s-o îmbrățișeze cu efuziune.

– Am venit în vizită de lucru ! protestă tânăra femeie, cum el încerca s-o sărute.

Glenn era un adevărat colos cu păr castaniu, frumos ondulat, înzestrat cu o exuberanță de necrezut. Léa îl respinse și făcu un pas înapoi pentru a-l privi zâmbind, cu mâinile în șolduri.

– Poți să-mi faci un serviciu ?

Abia rostise întrebarea și Léa avu remușcări. Știa că el ar face cu siguranță orice pentru ea și își spuse imediat că n-avea dreptul să profite de asta într-un mod atât de necinstit. Ochii ei verzi se voalară. Doar n-o să înceapă totuși să semene cu Paul Spencer, care se folosea fără rușine de oameni când erau în joc interesele lui !

– Nu, se răzgândi ea prompt. Să uităm asta, nu ți-am spus nimic.

– Haide, frumusețe, spune-mi ce te frământă, insistă Glenn, binevoitor.

Léa scoase un oftat exasperat.

– Eram cât pe ce să-ți fac o propunere necinstită : să-ți cer să angajezi o tânără chinezoaică, dar care cântă tot atât de fals ca o cratiță.

Glenn izbucni în râs.

– Dar toți chinezii cântă ca niște cratițe, după părerea mea ! Ai asistat vreodată la una dintre operele lor ?

Își ridică ochii spre cer cu un aer semnificativ, apoi se aplecă asupra unui program aflat pe biroul său.

– De fapt, cred că ne putem ajuta reciproc. Voi duce lipsă de atracții în perioada Anului Nou

chinezesc. Interpreții mei obișnuiți mi-au cerut un concediu și trebuie să le găsesc înlocuitori pentru o seară sau două. Atunci ? Îi dau o șansă protejatei tale ?

Aerul nehotărât al Léei îl amuza.

– Nu te neliniști, scumpo ; va fi un asemenea vacarm în seara aceea, încât nimeni nu va asculta. Spune-i să treacă înainte cu două sau trei zile de spectacol pentru o repetiție cu orchestra, O.K. ?

– Jasmine este foarte frumoasă... zise tânăra femeie ca să se justifice de bine, de rău.

– Cu siguranță, nu atât de frumoasă ca tine ! șopti Glenn ridicând telefonul care începuse să sune.

Acoperind receptorul cu mâna, adăugă :

– Mai stai, nu pleca !

– Am de lucru, și tu la fel ! replică Léa pe un ton fals aspru.

– Este adevărat... oftă el. Atunci, dă-mi un sărut și ești liberă.

Tânăra femeie se execută cu promptitudine și chipul tânărului director se luminâ de plăcere.

– Te sun diseară, încheie el radios. Sunt destul de aglomerat în momentul acesta, dar vom reuși să ne vedem în week-end !

* * *

Întoarsă la birou, Léa trimise un stagiar să-i cumpere o pizza și fructe. Înghiți prânzul acesta frugal răsfoind din nou dosarul privitor la turneul lui Howard. Oamenii care crezuseră că își încheiase cariera după fantasticul accident de mașină, se în-

şelaseră. După toate aparenţele, nu stătuse prea mult pe patul de spital. Reluarea unei cariere internaţionale după o pauză de un an şi jumătate, nu era o treabă uşoară. Dar dacă cineva de pe lumea asta era în stare de o asemenea ispravă, acela era Howard. Poseda agresivitatea, curajul, pasiunea şi încrederea necesare. Era evident că-i plăcea la fel de mult *să câştige*.

Făcu în grabă câteva însemnări. Trebuia să-i rezerve un apartament la hotelul „Dynasty", ceea ce îi va permite să atingă două ţinte cu o singură lovitură : sejurul cunoscutului campion internaţional va ridica şi mai mult prestigiul acestui lanţ de hoteluri. Îl întrebase încă de pe acum pe Glenn dacă meciurile demonstrative ar putea avea loc pe terenurile hotelului şi el se arătase încântat. Concentrată adânc asupra a ceea ce făcea, tresări la intrarea secretarei, arborând tricoul atât de râvnit.

— E frumos, nu-i aşa ?

Chipul lui Howard sări în ochii surprinşi ai Léei. Furioasă, îi aruncă secretarei pe un ton muşcător :

— Aveam eu impresia, sau mureai de frig ?

Violette, uluită de această bruftuluială neobişnuită, se retrase grăbită în biroul ei. Două minute mai târziu, zbârnâi interfonul. Tânăra femeie apăsă iritată butonul.

— Da ?

— Vă caută New York-ul, domnişoară Morrison.

— Mulţumesc.

— Aici Paul, scumpo ! urlă patronul ei. Campionul nostru face moşturi.

— Nu poate să vină ?! exclamă Léa, neputând să-şi ascundă în întregime uşurarea.

– Va veni, chiar dacă va trebui să-l iau eu însumi de braţ ca să-l conduc până la voi !

– Ce s-a întâmplat ? întrebă tânăra femeie, brusc şi ridicol de jignită că Howard nu se mai arată entuziasmat de ideea s-o vadă.

– Pretinde că are nevoie să respire puţin, departe de „maşinăria" noastră publicitară !

Léa trecu mental în revistă numărul uluitor de oraşe şi de ţări pe care campionul le străbătuse în ultimele luni.

– Poate că s-a săturat să călătorească tot timpul ? întrebă ea.

– Nu mai spune ! Este în circuitul turneelor de la cea mai fragedă vârstă ! De fapt, cred că pur şi simplu s-a sculat cu faţa la cearşaf în dimineaţa asta...

– Poate că oboseşte prea repede, după accident ?

– Nici vorbă ! Este în cea mai bună formă fizică. Face în fiecare zi un antrenament de fier. Este un luptător, ştii bine !

– Da, dar nu este decât un om ! Dacă i-aţi anula turneul din Hong Kong pentru a-i da posibilitatea să se odihnească ?

– Nici nu se pune problema ! Hong Kong-ul este o etapă mult prea importantă pentru a renunţa la el. Prefer să-i anulez deplasarea în Noua Zeelandă şi să-i schimb perioada sejurului la voi. Va sosi acolo la începutul lui februarie.

Léa se făcu roşie ca focul. La vremea aceea, Roger va fi încă în concediu !

– Este imposibil ! strigă ea cu voce ascuţită. Atunci va fi perioada Anului Nou chinezesc. În tim-

pul acela, tot orașul încremenește. În afară de asta, vremea este foarte urâtă. Terenurile vor fi îmbibate cu apă, și...

– Aranjează ca meciurile să aibă loc în sală ! o întrerupse patronul ei. I-am prevăzut o săptămână de turneu și o săptămână de vacanță. După aceea, trebuie să meargă în Hawaii și vreau să fie proaspăt și odihnit pentru ca sejurul lui acolo să fie cât mai rentabil.

Așadar, Howard va petrece *două săptămâni* la Hong Kong ! Era mai mult decât putea suporta Léa. Făcu o nouă tentativă de diversiune.

– În cazul acesta, de ce nu și-ar face vacanța în Hawaii ?

– Pentru că acolo este prea cunoscut și nu s-ar putea odihni liniștit. La Hong Kong se va putea relaxa în tihnă.

– Răgazul este prea scurt pentru a organiza totul ! mai protestă ea.

– Oare nu te-am angajat pentru iscusința ta de a face față situațiilor neprevăzute ? replică Paul pe un ton care-i reamintea lămurit că el era încă „șeful". Oh, apropo... Howard refuză să stea la hotel. Pretinde că este sătul până peste cap de genul ăsta de cazare. Cere imperios să fie cazat într-un apartament privat.

Léa încremeni, întrebându-se ce va mai urma.

– Parcă îmi amintesc că în momentul ăsta Roger este în concediu, nu ? reluă patronul ei. Ar putea ocupa locuința lui...

– Dar este un apartament mic, de numai două camere ! izbucni ea în disperare de cauză. Howard n-ar avea loc să se întoarcă în el !

– Se va descurca el ! i-o reteză Paul, a cărui răbdare era evident că ajunsese la capăt.

Nu mai rămânea decât să încheie convorbirea cât mai politicos posibil şi să-şi consume necazul în tăcere... Îşi prinse fruntea în mâini. Din cauza îngrijorării, simţea un nod în stomac. Era definitiv blocată. În mai puţin de trei săptămâni, va trebui să-şi joace rolul de gazdă amabilă, de menajeră, de femeie bună la toate, nevoită să satisfacă toate capriciile lui Howard Whitney. Dar exista un rol pe care era hotărâtă să nu-l joace din nou : cel de amantă !

CAPITOLUL II

În timpul celor trei săptămâni care precedară Anul Nou chinezesc, Léa nu avu timp nici să respire. Întregul oraș părea prins într-un vârtej de agitație febrilă. Prin comparație, perioada Crăciunului fusese de un calm plictisitor. Desigur, hotelurile și marile magazine fuseseră împodobite cu ghirlande și paiete, dar asta nu fusese nimic față de desfășurarea de aur și purpură care se abătu deodată asupra Hong Kong-ului. Flamuri de un roșu aprins întinse pretutindeni aveau înscrise urări de fericire și de prosperitate, apăreau cu miile lampioane chinezești, iar prăvăliile ofereau din abundență dulciuri la prețuri exorbitante. Comunitatea chineză se pregătea să-și întâmpine sărbătoarea cu tot fastul.

Într-un sens, tânăra femeie se felicita pentru ritmul acesta nebunesc deoarece o împiedica să se gândească prea mult. Până acum, nu avusese timp să se gândească la Howard altfel decât ca la un „produs" de lansat. Planificarea sejurului lui îi ocupa cea mai mare parte a timpului, și totul mergea de minune. Mijloacele de comunicare în masă erau încântate de perspectiva de a avea o asemenea celebritate de care să se ocupe... În privința meciurilor, Glenn o liniștise ; dacă ploua, se puteau des-

fășura în sala de sport a hotelului, care putea fi adaptată cu ușurință. După părerea lui, Howard nu va avea nimic de reproșat organizării.

Optimismul de neclintit al prietenului ei îi făcea bine tinerei femei. Deși în perioada Crăciunului fusese rezervată, îngrijorată puțin de turnura pe care o luau relațiile lor, se simțea puternică și sigură alături de el. Era exact lucrul de care avea nevoie. Nu-i dezvăluise lui Glenn decât puțin din ceea ce o legase de Howard în trecut. Cu toate acestea, părea să-i simtă îngrijorarea și se străduia cât putea de bine s-o liniștească.

Léa reciti pentru a nu știu câta oară programul pe care totuși îl cunoștea pe de rost. Howard trebuia să sosească a doua zi. După o conferință de presă pe care o va ține în salonul de onoare al aeroportului, va fi condus la apartamentul lui Roger ca să se odihnească. Un apartament situat la doi pași de al ei, pe același culoar... se gândi ea iritată. Dar ce putea face ?

Spre ora șapte, va veni o limuzină să-i ia pe amândoi și să-i ducă la unul din restaurantele hotelului „Dynasty", unde urmau să cineze cu o influentă ziaristă din Anglia. Ca profesionist de excepție, Howard va insista cu siguranță să vadă terenurile de sport. Măcar dacă i-ar conveni ! Trei meciuri erau prevăzute pentru ziua următoare. Restul săptămânii va fi supraîncărcat cu lansarea cărții, interviuri la radio și televiziune, conferințe și alte formalități.

Interfonul țârâi lângă ea și Léa răspunse închizând dosarul.

— Domnișoara Tan este aici ! o anunță Violette cu chicotitul ei obișnuit.

Ușa se deschise imediat și Léa văzu uluită intrând ca o vijelie o tânără foarte agitată, îmbrăcată cu un șort alb din piele de căprioară, o vestă din lamé argintiu și cizme înalte asortate.

Cu ochii măriți de surpriză, tânăra femeie nu reușea să-și revină. Ultima oară când o văzuse pe Jasmine, îi făcuse impresia unei fete rezervate, timide, care simboliza China tradițională în tunica ei de un albastru foarte închis, însoțită de cocul clasic și machiajul cu pudră de orez, foarte albă, care-i scotea în evidență buzele roșii.

– Salut ! ciripi incredibila apariție lăsându-se să cadă cu dezinvoltură în fotoliu.

Își înfoie cu un gest studiat voluminosul păr buclat.

– Ce mai faceți ?

Léa trebui să facă un efort ca să-și revină în fire, în timp ce caricatura lui Miss America scotea din poșetă o tabacheră elegantă de argint.

– Y.C. este foarte înflăcărat la ideea de a juca împotriva lui Howard Whitney... se fandosi Jasmine suflând un rotocol de fum absolut perfect. Y.C. și cu mine ne înțelegem foarte bine...

– Vorbești despre Y.C. Wong ? întrebă Léa.

Era vorba despre cel mai bun jucător din Hong Kong. Amator, desigur, dar de un excelent nivel. Fusese instruit în Statele Unite și, la fel ca Jasmine, avea un adevărat cult față de tot ce venea din această țară. Jasmine reluă :

– Y.C. crede că Whitney nu va mai reveni niciodată pe primul loc. Este prea bătrân.

Léa nu luă în seamă remarca. Începea să fie sătulă până peste cap de tenis și de tot ce se re-

ferea la Howard. Cu cât va veni mai repede, şi mai cu seamă cu cât va pleca mai repede, cu atât va fi mai bine.

– Ce-ar fi să vorbim despre debutul dumneavoastră la „Dynasty" ? îi aruncă ea fără menajamente.

Jasmine se adânci în contemplarea cercurilor de fum.

– Y.C. consideră că este teribil de amuzant să apar într-un cabaret de o asemenea clasă. Vocea mea nu este formidabilă, ştiţi ?

Léa o privi complet descumpănită.

– Dar tatăl dumneavoastră...

– Tata nu ştie practic nimic. Cânt numai ca să-i fac plăcere. Iscusinţa mea este dansul ! Şi de data aceasta, nu va fi vorba de zorzoanele chinezeşti pe care mi le-a impus până acum. Vreau un costum modern, genul vestă şi fustă-pantalon din piele. Clasă, ce mai ! Am ales câteva melodii western...

– Nici să nu vă gândiţi ! exclamă Léa, năucită.

Trebuia ca Jasmine să treacă neapărat cât mai neobservată posibil. Dacă făcea numărul la care se gândea, toate privirile se vor îndrepta spre ea şi va fi o catastrofă.

– Direcţia hotelului „Dynasty" are nevoie de o cântăreaţă de muzică chinezească *tradiţională*, insistă ea cu fermitate. Turiştii care vizitează Hong Kong-ul vor exotism, nu folclor american !

– Dar eu vreau să fiu în pas cu moda ! protestă tânăra fată pe un ton îmbufnat.

Interfonul bâzâi şi Léa răspunse prompt :

– Cine este ?

– Howard Whitney.

Léa simţi un nod în stomac. Oare de ce o suna ? Paul trebuie să fi pus la punct toate amănuntele referitoare la plecarea lui !

— Dă-mi legătura, ceru ea.

Violette chicoti şi mai şi.

— Este aici...

— În Hong Kong ? exclamă tânăra femeie, stupefiată.

— În anticameră... şi foarte nerăbdător să vă vadă, râse secretara.

Léa rămase o clipă cu gura căscată. Era imposibil ! Tocmai voia să refuze să-l primească pe acest vizitator neaşteptat când uşa se deschise larg. Un magnific atlet zâmbitor, îmbrăcat într-un costum bej deschis, intră în încăpere. O brunetă coafată impecabil îl urma cu un pas şovăitor.

— Léa ! zise Howard îndreptându-se spre ea cu mâna întinsă. A trecut atâta timp...

Nu destul de mult după plecarea ei, se gândi cu înverşunare tânăra femeie ridicându-se să-i răspundă la salut.

Strângerea ei de mână a fost pur formală. Dar când degetele lui lungi şi bronzate întârziară o fracţiune de secundă peste ale ei, simţi că o lasă genunchii. Căutând cu disperare să-şi păstreze cumpătul, se reaşeză şi începu să răsfoiască prin hârtiile întinse pe birou. Trebuia să-şi dovedească ei înşăşi că bărbatul pe care-l avea în faţă n-ar fi trebuit să se găsească acolo în momentul acesta. Nu putea fi decât o halucinaţie. Îşi trecu limba peste buzele uscate, îşi netezi cu un gest nervos rochia albă şi sfârşi prin a izbucni furioasă :

— Sosirea dumneavoastră era prevăzută pentru cursa Pan Am de mâine după-amiază ! Trebuia să

ţineţi o conferinţă de presă la aeroport. Nici măcar n-am avut timp să văd dacă apartamentul este pregătit şi... Oh, mi-aţi răsturnat toate planurile !

Îl fulgeră cu o privire ucigătoare. Furia ei creştea şi mai mult când descoperi o licărire amuzată în ochii lui cenuşii.

– Şi v-aţi schimbat pieptănătura ! termină ea pe un ton ofensat.

– Îţi place, pisicuţo ? murmură Howard trecându-şi o mână prin păr.

Pisicuţo ! Îndrăznise... Cuvântul acela nu aparţinea decât trecutului. O întorcea cu gândul la zilele fericite, pierdute pentru totdeauna, când se plimbau la nesfârşit mână în mână. Când îşi şopteau dragostea în întuneric, gură lângă gură, înfiorați... Léa îşi reveni, nu fără greutate.

– Nu mie trebuie să-mi placă, ci publicului ! strigă ea furioasă. Ce vor crede oamenii ? Riscă să nu vă recunoască dacă vă compară cu fotografiile şi posterele !

Howard ridică ironic o sprânceană.

– Ce importanţă are ? Sunt acelaşi om. Acela pe care-l cunoşti, pe care-l iubeşti şi pe care-l admiri...

Léa căută o replică usturătoare, când îşi dădu seama că vizitatorii ei rămăseseră în picioare şi că Jasmine şi frumoasa brunetă ascultau cu un aer interesat. Stânjenită că nu-şi respectase datoriile de gazdă, se grăbi să le ofere scaune, să comande cafea şi s-o prezinte pe Jasmine. Află astfel că însoţitoarea lui Howard se numea Terri şi venea de la New York. Îl sorbea literalmente pe campion din ochi. Stingherită, Léa îşi spuse că în felul acesta trebuie să-l fi privit şi ea, odinioară...

După câteva minute de conversație convențională referitoare la ploaie și la timp frumos, Jasmine strivi cea de-a zecea țigară și anunță că trebuie să plece. Léa o conduse până la ușă.

— Nu uitați că aveți întâlnire cu orchestra la „Dynasty" mâine dimineață la ora zece, îi reaminti ea. Dar vă rog, pregătiți un repertoriu chinezesc... și păstrați-vă fusta-pantalon pentru altă ocazie !

— N-aș putea cel puțin să-mi pun o rochie de lamé ? insistă Jasmine.

— Dacă țineți neapărat...

Tânăra fată zâmbi satisfăcută și plecă. Înăbușindu-și un oftat, Léa se întoarse la Howard și la însoțitoarea lui, instalați în fotoliile de piele din fața biroului.

— Bun ! rosti pe un ton hotărât și vesel. Pentru că sunteți aici, mai bine să vă vorbesc imediat despre programul dumneavoastră. Domnișoară...

— Spuneți-mi Terri, o întrerupse prompt tânăra frumusețe cu un zâmbet care ar fi făcut să păleasca o reclamă pentru pastă de dinți.

— Terri n-are nimic de-a face cu programul meu, interveni la rândul lui Howard trecându-și o mână prin părul negru, destul de lung la ceafă. Să spunem că este aici în calitate de...

Ezită o clipă, apoi lăsă să-i scape cu un zâmbet ușor :

— ... infirmieră.

Léa își strânse buzele și îi susținu cu hotărâre privirea ironică. Ciudată infirmieră, în sarafan portocaliu aprins și haină scurtă, albă, de blană sintetică.

— Nu sunt tocmai infirmieră, îl corectă cea în cauză. Sunt masor specializat în chinetoterapie.

Sunt aici pentru a supraveghea condiția fizică a lui Howard.

– Ceea ce înseamnă că este aici ca să mă menajeze, susținu „clientul" ei cu o figură angelică.

– Înțeleg, mormăi Léa pe un ton muşcător. Dar ar fi trebuit să mă preveniți că veniți în doi ; mă tem că apartamentul este cam mic...

Își reprimă un zâmbet răzbunător la ideea patului îngust care-i aștepta la Roger. Știa foarte bine cât de mult ținea Howard la tabieturile lui !

– Presupun că vă veți aranja... insinuă ea cu voce suavă.

– Aranjamentul este găsit, i-o reteză Howard cu fermitatea unui om care știe foarte bine ce vrea. Eu iau apartamentul, iar Terri va sta la hotel. Va fi de ajuns să vină în fiecare zi să-mi arunce o privire...

Léa încuviință cu un zâmbet echivoc. Era limpede că se hotărâse să-i-o ia înainte. Oare ce joc juca ? Terri era într-adevăr masor și nu ultima în șirul lui de amante ? În cazul acesta, de ce o asigurase Paul că era în perfectă condiție fizică ? Dacă era adevărat, n-ar fi avut nevoie de un masor !

Tot sorbind din cafea, făcu în așa fel încât să-i arunce pe furiș o privire. În privința condiției fizice, părea în formă... Pielea lui bronzată strălucea de sănătate. Înghițea fără îndoială, ca întotdeauna, litri de lapte și tone de iaurt... Îl cunoscuse debordând de energie. Campionul cu mușchi de oțel. Aparent, nu se schimbase.

– Puteți să-i indicați un hotel lui Terri ? îi aruncă el cu o voce fermecătoare, trezind-o la realitate. Sunt sigur că i-ar plăcea să se ducă acolo și să-și desfacă bagajele.

— Firește, *domnule !*

Își ieșise brusc din fire. Era supărată că încurcă voit lucrurile în modul acesta nerușinat, împiedicându-o să afle cu certitudine dacă tânăra aceea era sau nu amanta lui. Ridicând furioasă telefonul, organiză totul în câteva minute, fiind atentă la imaginea ei de femeie de afaceri. Terri păru impresionată de numărul ei, dar buzele lui Howard se ridicară într-un mic zâmbet exasperant pe care Léa se hotărî să nu-l ia în seamă. Ceru unui stagiar s-o conducă pe tânăra femeie la taxi.

— Pe curând ! îi aruncă Howard' zâmbind.

Îndată ce ușa se închise, el trecu la atac, zeflemitor :

— Cumplit spirit meschin te dovedești, pisicuță, lăsând să se înțeleagă că Terri și cu mine... trăim în păcat !

Tânăra femeie se concentră asupra ceștii de cafea, fără să ridice capul decât puțin mai târziu, ca să-i comunice pe un ton profesional :

— Meciurile dumneavoastră demonstrative sunt fixate pentru poimâine, în plină vacanță a Anului Nou chinezesc. Veți avea un mare succes. Toate biletele au fost deja vândute pentru meciurile de după-amiază și de seara. N-au mai rămas decât câteva pentru meciul de la ora unsprezece.

— Trei meciuri în aceeași zi ? exclamă Howard, un mușchi tresărind amenințător la articulația maxilarului.

— M-am gândit că este mai bine să scăpați dintr-o dată de ele. În felul acesta, restul săptămânii va fi liber pentru interviuri și alte obligații de același gen.

Howard sări de pe scaun ca un arc şi puse cu zgomot ceaşca pe birou. Léa tresări.

— Mă iei drept robot ? tună el. Nu-ţi dai seama ! Tipi de forţa lui Y.C. Wong nu se bat fără să mişti un deget. După cum spune Jasmine, este dinamită ! Vrei să mă distrugi ?

Măsura nervos încăperea, ca un leu în cuşcă.

— Vreau numai să trimiteţi mingea în partea cealaltă a fileului... replică Léa cu indiferenţă.

— De necrezut !... N-ai înţeles că trebuie să-mi bat adversarii şi nu să fac figuraţie ? Nu-mi pot permite să pierd. Sunt în joc interesele mele financiare. Nici un sponsor nu are nevoie de unul care pierde.

Acum o privea insistent, nemişcat, cu ochii strălucind de furie.

— Nu voi juca *niciodată* trei meciuri într-o singură zi !

Léa începea să se simtă stânjenită.

— Dar trebuie, am organizat totul.

— Ei bine, nu-ţi rămâne decât să reorganizezi. Nu sunt un animal de circ, gata să sar prin toate cercurile pe care mi le întinzi ! Descurcă-te !

Vremea vorbelor familiare şi amabile părea că trecuse... Roşie de indignare, tânăra femeie protestă cu vehemenţă.

— Ascultă, Howard ! Eu fac imposibilul ca să te ajut şi...

— Să *mă ajuţi* ? rânji el, sarcastic. *Tu* ? Haide, frumoasa mea... Ştiu că pentru tine nu contează decât interesele Agenţiei „Spencer Associates !" Îţi baţi joc de mine cum n-o face nimeni. În ochii tăi, nu reprezint decât câteva cifre pe coloana beneficiilor.

Mânia lui creştea, iar fălcile i se strângeau tot mai vizibil.

– Nu căuţi să mă ajuţi, nici măcar nu mă încurajezi, mă *exploatezi* ! Frumoasă pereche mai formaţi, tu şi Paul !

Léa îşi încleştă mâinile de marginea biroului, articulaţiile albindu-i-se sub puterea furiei.

– Nimeni nu vă obligă să fiţi reprezentat de agenţia noastră ! replică ea. Dacă nu sunteţi satisfăcut de toţi banii pe care vă facem să-i câştigaţi, n-aveţi decât să trântiţi uşa !

Howard îşi strânse pumnii, apoi păru că se destinde.

– Dacă lucrurile ar fi atât de simple... mormăi el

Îşi trecu obosit o mână prin păr.

– Ai puţină inimă, Léa ! Nu pot juca trei meciuri la rând... În plus, pariez că mi l-ai rezervat pe Y C. Wong la sfârşit, când voi fi epuizat.

Tânăra femeie aprobă cu un semn din cap, încurcată Îşi dădea seama că poate nu apreciase corect efortul cerut. Îl cunoştea suficient de bine pe Howard pentru a şti că reacţiona astfel ca profesionist şi nu ca o vedetă capricioasă.

– Stai jos, oftă ea. Vom încerca să găsim o soluţie potrivită...

Studie din nou dosarul.

– Dacă am plasa meciul cu Wong dimineaţa, ar fi suficient pentru a aranja lucrurile ? Concurentul de după-amiază nu este periculos, şi nu va trebui să joci prea mult...

– O.K... bombăni Howard.

Léa era uimită să constate că părea mai încrezătoare în posibilităţile lui decât el însuşi.

– Ai făcut o călătorie lungă, trebuie să fii obosit, lăsă ea să-i scape, cu prudență. Mâine dimineață totul va fi mai bine. Piciorul tău...

– Ce-i cu piciorul meu ? o întrerupse el cu un aer furios.

Surprinsă de violența reacției lui, Léa încercă în zadar să glumească :

– Ar putea fi puțin... ruginit ?

– Oțelul nu rugineşte ! ripostă el cu un zâmbet crispat.

Se priviră timp de câteva secunde în ochi, știind la fel de bine şi unul şi celălalt că acest punct sensibil ascundea o prăpastie. Prăpastia cu tot ceea ce fusese şi nu trebuia să fie spus...

De comun acord, trecură la chestiunea interviurilor. Încetul cu încetul, Léa se destindea. Fără să se simtă cu totul în largul ei, deoarece atmosfera dintre ei era încă mult prea încărcată, își recăpăta încet încrederea în ea. În momentul când își termina expozeul, mulțumită că își regăsise stăpânirea de sine şi gândindu-se că fusese ridicolă temându-se atât de mult de reîntâlnirea lor, Howard o luă complet pe nepregătite. El se așeză mai bine în fotoliul lui, cu mâinile împreunate sub bărbie şi îi aruncă fără menajamente :

– De când n-ai mai făcut dragoste, pisicuțo ?

Il privi buimăcită. Inima începu să-i bată atât de violent în piept încât se temea că el o va auzi.

– Ce... ce-i cu întrebarea asta ? bâigui ea, îngrozitor de tulburată.

– Este o întrebare simplă şi directă... zise Howard pe un ton tărăgănat, fără să-şi ia de la ea privirea enigmatică de felină care își pândește pra-

do. Avem optsprezece luni de recuperat și mi se pare inutil să pierdem timpul cu introduceri...

– Nu ți-ai pierdut niciodată timpul ! remarcă tânăra femeie, străduindu-se să păstreze între ei o distanță indispensabilă.

El se mișcă în fotoliu, ridicându-și pantalonul ca să-și poată încrucișa mai bine picioarele. Léa îl privi lung, cu gâtul uscat. Nu putea uita că era vorba despre bărbatul pe care-l iubise, căruia i se dăruise cu pasiune. Trecutul, amintirile legate de el, erau ca un pumnal înfipt între omoplații ei.

– O.K., să ne punem de acord... rosti el cu vocea lui caldă. Aveți un iubit, domnișoară Morrison ? Ieșiți de mult timp împreună ? Lucrurile încep să devină serioase ? Sunteți foarte îndrăgostită de el ?

– Asta nu te privește.

– Răspunsul acesta se referă la prima întrebare, la a doua, la a treia sau la a patra ?

– La toate, răspunse ea repede.

– Trebuie să existe un bărbat care să-ți dea târcoale, ești prea fermecătoare ca să rămâi singură. Lasă-mă să ghicesc. Este un industriaș chinez, un diplomat, un cadru superior britanic care conduce o filială sau o agenție comercială ?

Rănită în amorul propriu de licărirea sfidătoare din ochii lui cenușii, Léa lăsă să-i scape pe un ton mușcător :

– Mă văd cu un australian. Directorul hotelului „Dynasty".

– Drace, asta spune multe ! ripostă el imitând accentul australian. Nu este prea înrăițorat de ideea că timp de două săptămâni vei fi cu mine tot timpul, gata să-mi satisfaci cele mai mici dorințe ?

Hotărât lucru, mergea prea departe. Replica veni imediat :

– După cum ați spus chiar dumneavoastră adineaori, nu reprezentați pentru mine decât o cifră din buget, domnule Whitney. Voi face așadar tot ce va fi de datoria mea, profesional vorbind, dar *nimic mai mult*. Sunt sigură că devotata Terri va fi încântată să-mi acopere lacunele...

Howard se mulțumi să râdă încet. El se întinse și mușchii lui jucară sub cămașa de mătase neagră.

– Și cum este australianul acesta ? întrebă el, degajat.

– Este amabil, prevenitor, foarte eficient în munca lui, cultivat... și fidel.

– Ceea ce presupune că eu nu sunt ?

Dispoziția lui glumeață se evaporase ca prin farmec.

– Dinspre partea mea, consider că ești mai degrabă frivol, i-o întoarse Léa fără să se lase intimidată de privirea lui pătrunzătoare.

Războiul se declarase din nou.

– Asta-i prea de tot ! tună el. Dacă cineva merită acest adjectiv, mi se pare că este cazul tău ! Ai trecut de la o zi la alta de la jurăminte eterne la tăcerea cea mai desăvârșită. Ai fugit la celălalt capăt al lumii fără a găsi de cuviință să dai vreo explicație și eu sunt cel frivol ? Timp de luni de zile, în timp ce zăceam în spital, n-am primit un singur semn de la tine ! Nici măcar două vorbe care să-mi ureze însănătoșire grabnică !

– Nu-i adevărat ! ripostă Léa cu putere. Ți-am trimis flori.

– Mincinună !

– Îţi jur că am făcut-o ! insistă tânăra femeie amintindu-şi de buchetul de trandafiri roşii pe care el *il primise*, deoarece Paul îi transmisese mulţumirile lui !

Sperase chiar, la vremea aceea, ca asta să fie începutul împăcării lor. Dar speranţa aceea necugetată nu întârziase să moară : Howard nu dăduse nici o urmare gestului ei.

– Presupun că rezerva spitalului trebuie să fi fost supraîncărcată cu omagiile... admiratoarelor tale, astfel încât trandafirii mei să treacă neobservaţi ! adăugă ea cu ciudă. Şi oricum ar fi fost, ce importanţă mai are ? În momentul acela, totul era deja sfârşit între noi, nu-i aşa ? Hong Kong-ul era pentru mine o promovare admirabilă. Cum în Europa nu mă reţinea nimic...

– Nu eşti decât o persoană calculată şi ambiţioasă ! şuieră el cu privirea rece şi tăioasă ca oţelul.

Léa se străduia să-şi domine cât de bine putea senzaţia de gol care o cuprindea.

– Mi se pare că eşti aici cu aceeaşi intenţie ca şi mine. Ca să faci avere, nu-i aşa ? Numai banii contează pentru tine.

În timp ce ea vorbea, el se ridicase şi stătea acum în picioare lângă peretele de sticlă, cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor.

– Sunt obligat s-o fac... declară el abătut. Tenisul nu-mi garantează nici o siguranţă pentru viitor, nici o pensie. Sunt pur şi simplu lucid : imediat ce nu voi mai fi la nivelul cel mai înalt al condiţiei fizice şi pe culmea performanţelor, voi pierde repede totul. S-a sfârşit cu faima, gata cu ovaţiile ! Să

trag foloase de pe urma averii pe care o reprezintă numele meu *astăzi*, este pentru mine modalitatea de a-mi asigura un nivel de viaţă convenabil, chiar dacă dezaprob această metodă...

Se opri brusc, ca şi cum regreta că spusese prea mult şi încheie oftând :

– Oricum ar sta lucrurile, nu sunt aici pentru a-mi justifica acţiunile, nici ca să-mi pierd timpul cu discuţii inutile.

– Exact, încuviinţă Léa cu un zâmbet de gheaţă. Să ne întoarcem la treburile de care ne ocupăm. Cum intenţionezi să-ţi petreci săptămâna de vacanţă ? Am aranjat să poţi folosi sala de sport a hotelului „Dynasty". Există acolo o piscină şi o mulţime de aparate de menţinere în formă...

– Mulţumesc. Mi-ar plăcea de asemenea să joc golf, dacă este posibil.

Părea dintr-o dată mai puţin încordat.

– Nu ştiam că practici acest sport ! exclamă Léa, surprinsă. Paul nu mi-a spus nimic despre asta !

– Contrar a ceea ce se pare că gândeşti, pisicuţo, Paul Spencer nu ştie totul despre mine. Nu-i aparţin trup şi suflet şi ţin să păstrez numai pentru mine o parte din viaţa mea particulară.

Léa nu remarcă oboseala care răzbătea din cuvintele lui şi nici amărăciunea lor.

– Eşti bun la golf ?

– Da, răspunse el simplu, fără falsă modestie. Trebuia să merg mult pentru reeducarea piciorului şi în felul acesta am început. Încetul cu încetul, muşchii s-au fortificat şi acum...

Nu termină ce voia să spună. Îşi plecă ochii la picioarele lungi, iar de-a lungul obrazului un nerv

tresărea în mod ciudat. Dar ridică repede capul, cu un zâmbet strălucitor pe buze.

– Așadar, dacă poți să-mi organizezi câteva partide...

– Cu plăcere ! Domnul Tan, tatăl Jasminei, este un pasionat al jocului de golf. Va fi încântat să joace cu tine. În privința programului nostru imediat, voi transfera conferința de presă prevăzută la aeroport la hotelul „Dynasty". Am putea s-o fixăm pentru ora zece, de exemplu ?

– Nu. Mai târziu.

Asprimea răspunsului o surprinse pe Léa.

– De ce ?

– Am nevoie să mă trezesc târziu.

Își ținea privirea ațintită asupra liniei zgârie-norilor, la orizont.

– Și ora zece ți se pare prea devreme ? insistă tânăra femeie, uluită. Ai putea să te odihnești în timpul zilei.

– Ora unsprezece, nu mai devreme ! mormăi el cu o încăpățânare care nu-i semăna.

Léa ridică din umeri, resemnată. Atunci, el se întoarse spre ea, se aplecă să-i ia mâna și o obligă să se ridice.

– Încearcă să înțelegi... murmură el cu blândețe.

Silueta lui înaltă se detașa în lumina soarelui. Léa clipi din ochi, orbită de lumină, neînțelegând prea bine ce se întâmplă. El continua s-o țină cu fermitate de coate. Recunoscu mirosul de mosc și paciuli, greu de uitat... Pulsul i se acceleră. Tot atât de greu era să scape de nostalgie...

— Înțeleg foarte bine, răspunse ea. Voi face tot ce pot ca să micșorez presiunile care te apasă tot timpul și să-ți permit să respiri puțin. La urma urmei, sunt plătită să-ți asigur un sejur plăcut !

El își încruntă sprâncenele la această remarcă, dar în ochii lui cenușii juca o lumină nedefinită pe care Léa o cunoștea foarte bine. Mâinile lui alunecară de pe coate pe mijlocul ei, ca s-o atragă spre el.

— Ce s-a întâmplat cu noi, pisicuță ? De ce oare s-a terminat povestea noastră ?

Își cufundă privirea în ochii ei verzi, ca și cum încerca să-i cerceteze adâncurile sufletului. Contactul cu acest corp atât de viguros o tulbura pe tânăra femeie mai mult decât ar fi fost în stare s-o spună. Trezea în ea o nevoie, o sete violentă de alinare.

— De ce ai distrus tot ce exista între noi ? insistă el cu o voce răgușită, schimbată.

— Nu face pe inocentul... șopti ea, cuprinsă de amețeală.

El îi mângâie fața cu privirea, întârziind îndelung asupra gurii ei pline. Încercă să se îndepărteze, dar el își înteți îmbrățișarea.

— Pisicuță !...

Era o chemare, un geamăt... Își înclină capul și pentru Léa universul se clătină. Brusc, totul dispăruse : cerul, soarele, orașul întins la picioarele lor. Îndată ce gurile lor se regăsiră, se recunoscură și se simți copleșită de un val de plăcere intensă, aproape dureroasă. Dădea oare, sau nu făcea decât să primească ? Contopirea lor era atât de pro-

fundă, atât de îmbătătoare, încât nu mai ştia nimic. În cele din urmă, găsi puterea să se desprindă.

– Howard ! protestă ea.

El îi zâmbi, triumfător.

– Tocmai mi-ai răspuns la una din întrebările mele, pisicuţo : am dovada că nu eşti îndrăgostită de tipul acela...

CAPITOLUL III

În seara aceea, când Léa se aşeză în pat, fierbea de furie şi indignare. Tot ce-şi dorea, era ca el să plece cât mai repede din Hong Kong! Era prea viclean şi ea căzuse în cursă ca o debutantă. Totuşi, trecutul ar fi trebuit să-i servească drept lecţie.. Nu era decât un destrăbălat, un vânător de fuste incorigibil, care se juca de-a pisica şi şoarecele. Nimic mai mult. Povestea lor de dragoste se terminase, complet şi definitiv. Singura problemă era că reacţiona încă tot atât de intens la atractia lui fizică. Sărutul acela avusese farmecul celor de odinioară.

Rămânea cu ochii larg deschişi în întuneric, încercând să-şi pună ordine în gânduri. El trebuie să-şi fi dat seama că mersese prea departe. Când îsi exprimase atât de deschis triumful, se îndepărtase de el ca sub efectul unei descărcări electrice. După aceea, se comportase corect. Încercase chiar să destindă atmosfera atunci când îi arătase micul apartament de două camere al lui Roger, situat aproape în faţa propriului ei apartament.

– Dacă am nevoie de tine, n-am decât să fluier, nu-i aşa ?

– Bineînțeles, și eu voi alerga imediat !

Léa vrusese să glumească, dar replica ei sunase mai curând tăios. Făcu un efort să-și tempereze atitudinea.

– Până atunci, în seara asta am onoarea să te invit la cină pe cheltuiala Agenției „Spencer Associates".

El refuză politicos, dar ferm.

– Nu în seara asta, pisicuță. Ne vedem mâine dimineață.

Tânăra femeie fusese pe punctul să-i propună o cină rapidă în apartamentul ei. Înțelegea că după o călătorie atât de lungă, ezita în fața unei apariții publice care ar antrena în mod automat priviri curioase și solicitări de autografe. Dar se stăpânise la timp, frapată de evidență : prevăzuse o întâlnire cu Terri ! Chiar dacă voluptuoasa brunetă nu trăia cu el, asta nu excludea un alt gen de relații.

Clătinase cu promptitudine din cap, cu buzele strânse.

– Foarte bine. Pune deșteptătorul la ora zece. Vei găsi fructe și cereale în bucătărie, pentru micul dejun. În ceea ce mă privește, voi pleca devreme la birou și voi veni să te iau la ora unsprezece fără douăzeci cu un taxi. Vai aduce cu mine cărțile tale și tot materialul publicitar.

El zâmbise, ironic.

– Înțeleg de ce Paul proclamă peste tot că ești ireproșabilă. Așadar, nu lași nimic la întâmplare, niciodată ?

– Prefer să mă organizez, replicase ea cu răceală.

Își petrecuse restul serii în fața televizorului, hotărâtă să nu-i mai pese de Howard Whitney.

* * *

A doua zi dimineața, plecând spre birou, nu se putu împiedica să arunce o privire glacială ușii închise. Trebuia să doarmă bușteau, mai ales dacă petrecuse o noapte albă cu... Reteză scurt genul acesta de gânduri. La urma urmei, viața lui sentimentală n-o privea. Dar Glenn nu și-ar fi permis astfel de aventuri...

Spre ora zece, îi ceru Violettei să sune la apartamentul lui Roger pentru a se asigura că se trezise. Tocmai înghesuise materialul publicitar într-o sacoșă mare din pânză și îmbrăca un blazer alb peste ansamblul bluză-pantalon de culoare oliv, când sună interfonul.

— Nu răspunde nimeni! se lamentă secretara ei.

Léa își înăbuși un blestem.

— Ești sigură că ai format corect numărul?

Violette îi confirmă cu un chicotit. Léa își consultă furioasă ceasul.

— Cheamă-mi un taxi, voi încerca eu însămi.

Formă numărul și se urcă pe colțul biroului, legănându-și nerăbdător un picior. Soneria telefonului suna în gol... Oare ce se putuse întâmpla? Așteptă, insistă... În momentul când voia să închidă, înnebunită de furie și de spaimă, gândindu-se la ziariștii care îi așteptau, se ridică în sfârșit receptorul.

— Alo? mormăi o voce adormită.

— Howard, sunt eu! strigă ea, exasperată. Ești încă în pat?

Urmă o lungă tăcere. Ea îi auzea respirația grea. Era limpede că se trezea.

– Trebuie să fi oprit deşteptătorul fără să-mi dau seama, zise el liniştit. Îmi pare rău.

– Este şi cazul să-ţi pară rău ! Cu atât mai rău pentru tine, va trebui să te lipseşti de micul dejun. Eu sar într-un taxi. În zece minute, să fii în faţa imobilului !

Trânti furioasă receptorul, convinsă că o făcuse intenţionat ca s-o enerveze şi să-i arate că nu avea intenţia să se supună orbeşte. Numai dacă nu căuta să se răzbune. Îşi aminti asprimea cu care îi reproşase tăcerea, după accidentul suferit. Dar nu era totuşi vinovată că trandafirii ei se rătăciseră printre florile celorlalte iubite ale lui !

Ajunsă în faţa clădirii, îi ceru şoferului să aştepte o clipă, deoarece Howard nu era pe trotuar şi nici în holul de la intrare. Asta era prea de tot ! Simţind că explodează, se îndreptă cu paşi iuţi spre lift. I se păru o veşnicie până ajunse la etajul al şaselea. Bătea nervoasă cu piciorul în podea. Minutele treceau foarte repede ! Dacă era în sfârşit gata, mai aveau o şansă slabă să ajungă la timp. Dar când el îi deschise, în halat de baie şi cu părul ud, îl privi o clipă, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, înainte de a izbucni :

– Ştii cât este ceasul ?

– Linişteşte-te, drăguţa mea ! i-o reteză el liniştit şi hotărât. Doar n-o să faci o dramă pentru că am dormit prea mult. Voi fi gata în câteva minute, dacă încetezi să mă sâcâi. Ne-am înţeles ?

Léa intră în apartament bombănind :

– Erai foarte punctual, altădată...

El se îndreptă spre dormitor, şchiopătând uşor. Noaptea trebuie să fi fost foarte fierbinte ! nu se putu împiedica să gândească tânăra femeie.

– Multe lucruri s-au schimbat într-un an și jumătate, îi aruncă el peste umăr.

Într-adevăr... aprobă în gând Léa, stând în picioare lângă fereastră și așteptând ca el să se pregătească. Pe vremea aceea, viața ei era cu totul alta. Lucra deja pentru „Spencer Associates", dar ocupa un post mult mai puțin important. Oare ce farsă îi jucase destinul când Paul îi ceruse să-l însoțească pe Howard Whitney într-un circuit de turnee de tenis ?

Își amintea și acum prima oară când îl văzuse. Se îndreptase spre ea cu un pas indolent, cu o bluză pe umeri și cu multe rachete sub braț. Ea se prezentase și îl anunțase :

– Am sarcina să mă ocup pentru dumneavoastră de toate rezervările de hotel și de avion.

El îi adresase un zâmbet fermecător, mângâindu-i cu privirea părul lung, blond și curbele generoase ale corpului. Se simțise roșind, sperând din toată inima să nu-i fi remarcat stânjeneala.

– Ce noroc am, să fiu înzestrat cu un asemenea înger păzitor ! lăsase el să-i scape pe un ton tărăgănat. Va trebui să-l felicit pe Paul pentru alegerea făcută...

– Voi fi de asemenea la dispoziția dumneavoastră pentru a vă facilita contactele cu presa și cu sponsorii, adăugă Léa, tulburată.

– Pe scurt, vei face din viața mea o cale presărată cu trandafiri ? glumise el.

– Mă voi strădui...

Își cufundase privirea cenușie în ochii candizi ai tinerei fete, neascunzând nimic din intențiile lui în privința ei. Era primul lor pas spre paradis... Urma-

seră mulți alții în cursul săptămânilor de vis pe care le petrecuseră împreună la Monte Carlo, Johannesburg, Los Angeles, Houston... Trecuseră pe nesimțite de la stadiul primelor sărutări la cel al show-urilor interminabile sub clar de lună, apoi lungilor plimbări în doi, strâns înlănțuiți. Într-o noapte, Léa cunoscuse în sfârșit în brațele lui Howard, pentru prima oară în viața ei, uimirea minunată și amețitoare a dragostei împărtășite. Nu-i purtase pică pentru experiența lui evidentă ; dimpotrivă, datorită lui, această primă noapte de dragoste fusese minunată. În seara aceea, îi șoptise că o iubea și că era a lui pentru totdeauna.

În timpul celor câteva săptămâni feerice, îl crezuse. Se întorsese la Londra într-un soi de extaz. Mai târziu, fuseseră deseori despărțiți, dar la fiecare reîntâlnire pasiunea lor explodă ca un foc de artificii. Îndată ce Howard venea s-o caute între două avioane, între două meciuri, lumea întreagă lua foc și ea se simțea minunat de însuflețită. Se înțelegeau perfect în toate domeniile. Erau tineri, frumoși și extrem de fericiți. Viitorul lor părea plin de soare. Dar la orizont se adunau nori...

Într-o zi, Paul Spencer o sunase pe Léa de la New York și o acuzase pe față că distruge cariera protejatului său. După cum spunea el, Howard pierduse mai multe seturi pentru că își petrecuse week-end-ul împreună cu ea. Or, el trebuia să ajungă neapărat în finala de la Wimbledon și nu-și putea permite nici un eșec, oricât de mic. Antrenorul lui se plânsese de o scădere de formă de când „ieșea" cu Léa.

— Dar a ieșit și cu alte fete înainte de mine ! protestase Léa, indignată.

– Poate, dar încă nu fusese niciodată *îndrăgostit* ! precizase patronul ei. Este viitorul lui în joc. Doar nu vrei totuși să-ți asumi riscul să-l faci să piardă totul de vreme ce poate câștiga totul și să trăiască fără griji toată viața ?

Léa se simțise țintuită la zid.

– Nu, bineînțeles... murmură ea. Voi vorbi cu el despre asta.

– Nici nu se pune problema ! exclamase Paul atunci. Îl cunoști, detestă să fie manipulat. Trebuie să-l menajăm. Aranjează în așa fel lucrurile, încât să te distanțezi treptat, fără să bruschezi nimic. El va reveni de la sine la singurul lucru care contează cu adevărat pentru el.

– Adică la tenisul lui... șoptise Léa.

– Desigur, la tenisul lui.

Fără nici o tragere de inimă, tânăra femeie începuse atunci o retragere progresivă. Se simțea sfâșiată din această cauză ; era spre binele lui Howard, desigur, dar dacă relațiile lor se vor deteriora pentru totdeauna ? Uneori, asaltată de întrebări și îndoieli, credea că își pierde mințile. Mulți alți campioni erau logodiți sau căsătoriți ! Cu ce drept le retrăgea Paul dreptul de a se iubi ? Poate că singura justificare a acestei atitudini era intensitatea și ardoarea entuziasmului lor. Cu siguranță, nu toate cuplurile trăiau o pasiune atât de arzătoare ca a lor. Dar asta era ușor de înțeles, deoarece fiecare moment de intimitate, atât de rar, era câștigat cu mare trudă !

Cu toate acestea, perseverase, eschivându-se cât mai des posibil de la întâlniri sub pretextele cele mai diverse. În mod ciudat, Howard abia părea să observe. În orice caz, el nu se plângea peste

măsură. O iubea oare cu adevărat, dacă putea rămâne indiferent la această bruscă răceală ? Poate că apropierea turneului de la Wimbledon era explicația... Cât despre Paul, el nu mai abordase niciodată subiectul. Asta subînțelegea probabil că era mulțumit de sacrificiile ei, cel puțin așa credea ea. Dar își putuse da seama puțin după aceea că-i rezerva un renghi în maniera lui.

Încetul cu încetul, responsabilitățile ei în cadrul agenției se schimbaseră. Fără să i se spună nimic deschis, fusese trimisă din ce în ce mai des în Statele Unite sau în celelalte capitale europene pentru a înlocui șefi de agenție bolnavi sau demisionari. La început, fusese mulțumită de această promovare și se simțise flatată de încrederea pe care Paul i-o acorda.

— Meriți cele mai bune posturi, scumpo, îi spusese el într-o zi. Peste câtva timp, vei fi capabilă să conduci o agenție.

Totuși, Howard își manifestase nemulțumirea.

— Nu mai reușesc să te înțeleg, pisicuțo ! se plânse el. Pe cât de normal consider ca un om să-și consacre viața carierei, tot atât de mult detest femeile temerare ; parcă sunt niște soldăței în fustă.

— Ce concepție retrogradă ! ripostase Léa, fericită de această izbucnire de gelozie care dovedea că ținea totuși la ea.

Dar Howard nu era predispus să glumească.

— Suntem despărțiți din ce în ce mai des, și nu-mi place deloc.

Tânăra femeie își mușcase buzele, înțelegând brusc că numeroasele ei misiuni în străinătate nu

erau decât un calcul în plus din partea lui Paul. Fusese la un pas de a-i dezvălui adevărul lui Howard, apoi se răzgândise. Nu era un moment potrivit. Se apropia turneul de la Wimbledon, şi dacă pe terenul de tenis îşi păstra perfect calmul, în viaţă, în schimb, izbucnea din te miri ce. Nu avea prea multă stimă pentru Spencer. Dacă Léa îi împărtăşea că patronul ei îşi arogase dreptul de a interveni în viaţa lor particulară, consecinţele ar fi fost teribile Schimbase subiectul discuţiei. Dar când Howard o anunţase că Paul îl convocase pentru a doua zi, simţise o curioasă înţepătură în inimă. Şi nu se înşelase...

*
* *

Zgomotul unei uşi trântindu-se în spatele ei o trezi la realitate. Howard intrase în încăpere, cu un bluzon de piele pe umăr, arătând splendid în costumul lui bej. Léa strânse din nou din dinţi. De data aceasta, erau în mod obligatoriu în întârziere. Şoferul taxiului se plictisise fără îndoială să aştepte şi vor fi obligaţi să caute altul.

Dar constată, o jumătate de oră mai târziu, că el avusese dreptate să nu se enerveze : departe de a-i reproşa apariţia tardivă, adunarea îl aplaudase cu căldură. Traversase sala cu o alură cuceritoare, cu încrederea zâmbitoare a unuia care este sigur de puterea lui. Paul nu se înşelase : Howard era un seducător înnăscut. Nu se putea împiedica să-i admire maniera strălucitoare şi relaxată în care răspundea nenumăratelor întrebări care i se puneau despre accident, despre reeducarea piciorului, pro-

gramul de antrenament și multe altele. Cum făcea oare să nu-și arate plictiseala ? Era fără îndoială a sută oară când povestea același lucru. Dar dovedea încă o dată că reacționa ca un profesionist conștient de îndatoririle lui. Reușea chiar să strecoare vorbe de duh în răspunsuri, care smulgeau asistenței torente de râs. De asemenea, era un excelent actor...

Când un ziarist glumeț îl întrebă cum își petrece timpul liber, răspunse făcându-i malițios cu ochiul Leei :

— Îmi continuu antrenamentul în pat...

Izbucniră din nou hohote de râs. Tânăra femeie simțea că-i sare mustarul. Începea să considere că își exagera latura de play-boy înrăit. Desigur, știa că a face să viseze bărbații, care îl invidiau, și femeile, care căutau cu disperare să-i prindă privirea, făcea parte din personajul pe care trebuia să-l joace. Dar existau niște limite ! Devenise oare într-adevăr donjuanul a cărui imagine Paul încerca să i-o impună ?

Continuarea conferinței de presă o fini și. Când se abordă problema carierei lui, răspunse cu o seriozitate și o conștiinciozitate ireproșabile.

— Revenirea dumneavoastră în forță este autentică sau motivată doar de rațiuni financiare ? îl întrebă unul dintre reporterii cei mai versați.

— Nu minimalizez importanța banilor, răspunse Howard cu gravitate. Îmi place confortul, ca fiecăruia dintre noi. Dar nu setea de avere sau glorie m-a determinat să revin în întrecerile de cel mai înalt nivel. Tenisul este meseria mea și eu îl practic ca pe o artă. Când mă aflu pe teren, caut să ating

perfecțiunea. Vreau să câștig. Dar nu pentru plăcerea de a auzi aplauzele publicului, ci pentru oraria mea satisfacție. Și acum, vă las ; am vorbit suficient despre tenis ; a venit vremea să trec la practică !

Conferința de presă se termină cu succes. Îndată ce ziariștii se împrăștiară, Howard o anunță de-a dreptul pe Léa :

— Am întâlnire cu Terri pentru o ședință de masaj. I-am telefonat mai devreme și mă așteaptă.

— Ai fi putut să mă previi ! protestă ea, în mod ridicol jignită să constate că el putea să se lipsească de ea pentru a-și organiza timpul.

— Este lucru stabilit... replică el, amuzat vizibil de enervarea ei exagerată.

Era limpede, se hotărâse să nu asculte de nimeni... se înfurie ea în sinea ei, urmându-l fără să rostească o vorbă de-a lungul culoarelor mochetate ale hotelului pentru a ajunge la lift. Când Howard se opri pentru a semna un autograf unei adolescente care roșise toată, căruia atât de mulțumit de el încât i-ar fi rupt în cap ca plăcere una dintre rachetele lui, ca să tulbure pentru o clipă această imagine prea desăvârșită a campionului satisfăcut. Făcu un mare efort ca să-și ascundă furia și aruncă pe un ton pe care nu reuși să-l facă nepăsător :

— Și ce planuri ai pentru prânz ?

— Voi comanda ceva în camera lui Terri. Dacă aș prânzi în orice restaurant, aș fi deranjat permanent. Am nevoie să mă relaxez înainte de antrenamentul de după-amiază. Ți-aș fi foarte recunoscător dacă mi-ai aranja o întâlnire cu Y.C. Wong.

— Dar suntem la doua zile de Anul Nou chinezesc ! protestă ea, dornică să-i arate că nu era aco-

le ca să-i satisfacă toate capriciile şi să nu-i iasă din cuvânt. Va fi probabil ocupat, şi...

Howard o prinse brusc de braţ, obligând-o să se oprească.

– Fă asta pentru mine, pisicuţo, te rog. Ştiu că poţi s-o faci.

O privi în ochi, foarte grav.

– Am nevoie de ajutorul tău, Léa.

I se păru că sesizează în vocea lui o îngrijorare reală, care o uimi. Apoi, degetele lui musculoase se strânseră pe braţul ei şi o traseră spre el. Léei începu să-i bată inima cu putere.

– Erai tot ce aveam mai minunat pe lume, pisicuţo... murmură el. Nu mi se întâmplase niciodată ceva mai frumos, şi...

Înainte ca tânăra femeie să aibă timp să înţeleagă ce se întâmplă, rachetele pe care el le ţinea sub braţ căzură la podea şi se trezi în braţele lui. Nu putuse rezista chemării ochilor lui cenuşii. Brusc, totul redevenise ca odinioară. El îi mângâie faţa cu un gest tandru, ridicându-i cu un zâmbet amuzat o suviţă de păr care-i scăpase din agrafă. Dar Léa simţea că se lupta în sinea lui, ca şi cum şovăia să spună ceva esenţial pentru el. În clipa când cuvintele erau pe punctul să-i iasă de pe buze, un strigăt vesel răsună la celălalt capăt al culoarului :

– Léa !

Glenn înainta spre ei, radiind de bucurie. Léa se grăbi să se îndepărteze de Howard.

– Ce s-a întâmplat ? întrebă râzând directorul hotelului arătând rachetele răspândite pe mochetă

Apoi se întoarse spre Howard, cu un zâmbet călduros de bun-venit :

– Sunt fericit să vă primesc aici, în numele meu personal și al lanțului de hoteluri „Dynasty".

Howard răspunse la fel de amabil ; dar atunci când Glenn o sărută pe obraz, Léa, aflată încă sub șocul a ceea ce se întâmplase, avu mari dificultăți să-și păstreze o expresie detașată. Din fericire, Glenn nu păru să-și dea seama de nimic. El se lansase deja într-o discuție însuflețită cu oaspetele lui.

– Aș vrea să arunc o privire terenului, ceru pe neașteptate Howard.

– Cu plăcere ! încuviință Glenn.

Léa se scuză o clipă pentru a se duce să-i telefoneze lui Y.C. Wong. Entuziasmul cu care tânărul chinez acceptă invitația lui Howard o irită. Părea măgulit în cel mai înalt grad, ca și cum campionul îi făcea o mare onoare cerându-i să se antreneze cu el. Efectul pe care îl producea „clientul" ei asupra tuturor celor pe care-i întâlnea începea s-o exaspereze pe tânăra femeie. Asta îi zgândărea în mod neplăcut amorul-propriu...

Starea aceasta de spirit nu se schimbă când se alătură celor doi bărbați care se pregăteau să inspecteze terenul. Glenn, vizibil cucerit, torcea ca un motan mare la observațiile pozitive ale campionului Cu toate acestea, puțin după aceea, atmosfera se deterioră. Îndată ce pătrunse în sala care trebuia să servească drept soluție de rezervă în caz de ploaie, Howard lăsă să-i scape pe un ton aspru :

– Mult prea mică.

– Sala aceasta este folosită adeseori pentru meciuri de tenis ! protestă Léa, consternată. Privește liniile de marcaj.

– V-aţi gândit la spectatori ? întrebă Howard pe un ton sarcastic.

– Bineînţeles ! se grăbi Glenn să intervină. Este suficient să deschidem pereţii despărţitori plianţi, cum este acesta.

El ordonă unui angajat să facă demonstraţia, dar Howard nu se lăsă înduplecat.

– Chiar şi aşa, lungimea nu este suficientă. Aveţi idee de forţa şi de viteza unei mingi la serviciu ? Dacă una dintre ele atinge un spectator, va fi o catastrofă. Hotelul ar putea fi acţionat în justiţie şi de asemenea şi eu.

– Nu puteţi juca mai „moderat", măcar de data asta ? întrebă cu nevinovăţie Glenn.

Howard îi aruncă o privire neîncrezătoare şi glacială.

– Eu joc tenis ca să câştig ! Şi cum să câştig dacă trebuie să mă gândesc permanent să nu sparg ochelarii sau dinţii falşi ai oamenilor care vor asista ?

Directorul hotelului izbucni în râs, dar Léa nu-l imită. Îl cunoştea suficient de bine pe Howard pentru a şti că acest umor negru ascundea o furie pe cale să izbucnească.

– Ce facem dacă plouă ? întrebă ea cu o voce gâtuită.

– Vom anula, asta-i tot.

Léa deschise larg ochii ei verzi, îngroziţă.

– *Să anulăm ?*

Glenn izbucni iarăşi în râs.

– Nu-ţi mai rămâne decât să te rogi ca soarele să strălucească, frumuseţe ! îi aruncă el, aparent nepăsător la disperarea ei.

Ea scrâşni din dinţi. Era de necrezut ! Chiar dacă o susţinea întotdeauna, iată că acum începea să-i vorbească de sus, ca Howard ! Se gândea măcar o clipă la săptămânile de lucru şi de griji pe care i le ceruse organizarea acestor meciuri ? Dacă ar fi trebuit să restituie banii pe bilete, ar fi fost o catastrofă. Strânse pumnii cu furie. Howard nu-i aducea decât necazuri. Se hotărâse să-i pună bete-n roate atât cât putea, era limpede ! Ceea ce urmă, păru să-i confirme ipoteza.

— În seara asta, am organizat o masă cu o ziaristă foarte cunoscută, îl anunţă ea în timp ce părăseau sala.

— Te vei duce singură, pisicuţo, răspunse el fără înconjur. Nu conta pe mine. Dacă trebuie să câştig mâine trei meciuri, sunt nevoit să mă culc devreme. Voi roînţăi ceva cu Terri, apoi în pat.

Léa a fost cât pe ce să-l întrebe dacă se va culca singur, dar se stăpâni la timp. La urma urmei, dacă Terri era sau nu un masor veritabil, era problema lui, nu a ei.!

— N-ai decât să amâni cina într-o altă seară a săptămânii... îi aruncă el cu o superioritate extrem de enervantă. Îţi va fi de ajuns un zâmbet...

Îl fulgeră cu privirea Glenn, care simţea vizibil furtuna gata să izbucnească, se grăbi să facă zâmbind o diversiune :

— Léa şi cu mine urmează să cinăm împreună în seara Anului Nou chinezesc. Aş fi foarte fericit dacă ne-aţi însoţi.

Tânăra femeie îşi încruntă sprâncenele, furioasă Ce-l găsise oare să-l invite la o masă care trebuia să se desfăşoare în doi ?

Tenismanul nu lăsă să-i scape ocazia. Aruncându-i o privire sardonică Léei, răspunse cu toată amabilitatea :

– Cu mare plăcere. Dacă îngerul meu păzitor este de acord, bineînțeles... Îmi dați permisiunea, domnișoară Morrison ? adăugă el, ironic.

– Întreaga plăcere va fi a noastră ! ripostă ea cu un zâmbet acru.

Howard se întoarse spre Glenn, cu un aer fals nevinovat :

– Léa știe atât de bine să-mi ușureze viața !, ironiză el. Își petrece timpul răspândind petale de trandafiri în calea mea, pentru a tempera...

– Presupun că invitația o include și pe... însoțitoarea ta ? întrebă ea cu răutate.

– Călătoresc cu o specialistă în chinetoterapie, îi explică el lui Glenn.

Acesta clătină din cap cu un aer înțelegător.

– Va fi de-a noastră, firește. Am putea de asemenea să-l invităm și pe Y.C. Wong ? Jasmine trebuie să cânte în seara aceea. I-ar plăcea fără îndoială s-o asculte.

– Ar putea oricum s-o ajute să fugă sub o pătură, dacă publicul va arunca în ea cu roșii... bombăni Léa.

– Am auzit-o repetând, remarcă Glenn pe un ton jovial. Să știi că nu-i atât de rea !

Indulgența lui și buna dispoziție de neclintit o călcau pe nervi pe Léa.

– Nu mai spune ! îl persiflă ea.

– Recunosc că încântă mai mult vederea decât auzul spectatorilor... admise Glenn zâmbind îngăduitor.

Ajunseră în holul din faţa recepţiei şi Howard îi părăsi ca să urce la Terri. Ei se îndreptară spre biroul de rezervări, unde funcţionarul îi anunţă triumfător că toate biletele fuseseră vândute. Léa păli.

– Doamne-Dumnezeule !... Ce fac dacă plouă toată ziua ? gemu ea.

– Vei face faţă amânând toate meciurile pentru o altă dată, o povăţui Glenn cu calmul lui obişnuit.

– Şi dacă plouă şi în ziua aceea ?

– Fiecare lucru la timpul lui, frumuseţe. Vei hotărî în momentul acela, o sfătui el luându-şi rămas-bun cu o bătaie afectuoasă pe umăr.

Să hotărască, să hotărască, bună glumă ! bombăni ea pornind spre biroul ei. Publicitatea nu era o meserie care să lase loc improvizaţiei. Totul trebuia prevăzut şi organizat în cele mai mici amănunte şi în cele mai mărunte detalii, era plătită pentru asta. Chiar dacă uneori trebuia să dea dovadă de supleţea de a se adapta împrejurărilor, Howard o punea din plin la încercare, încă de la sosire. Oricum ar fi fost, se hotărî să ia în calcul ceea ce era mai rău şi să caute soluţii momentane dacă s-ar întâmpla nenorocirea ca cerul să-i joace o festă a doua zi.

Când ajunse la agenţie, o găsi pe Violette mai agitată ca de obicei. Tânăra chinezoaică nu-şi găsea locul. Îşi făcuse bine treaba : scrisorile ce-i fuseseră dictate dimineaţă erau dactilografiate impecabil. Îndată ce Léa le semnă, reveni în birou cu o cutie enormă de prăjituri.

– Gustaţi, insistă ea foarte emoţionată. Sunt prăjituri pregătite special de Anul Nou !

Cei doi stagiari veniră să i se alăture, urmați curând de cadrele de conducere de la etajele inferioare, însoțiți de personalul lor. După toate aparențele, fuseseră invitați toți admiratorii Violettei. Chiar și Pauline urcă de la parter ca să onoreze mica sărbătoare... și ca să afle ultimele bârfe. Léa surprinse în mai multe rânduri priviri aruncate în direcția ei, dar nu se formaliză, deoarece era o atmosferă veselă și destinsă. Toată lumea vorbea în același timp și sticlele de coniac apăreau una după alta, ca prin farmec.

Tânăra femeie se întoarse destul de târziu acasă, cu mintea încețoșată de excesul de fursecuri și de alcool pe care îl făcuse. O prietenă îi telefonă ca să-i propună să iasă, dar ea refuză, pretextând că Howard avea nevoie de serviciile ei. Moțăi puțin pe canapea apoi, simțindu-se mai bine, deschise televizorul. Prezentatorul vorbea despre distracțiile propuse orășenilor pe timpul acestor patru zile de sărbătoare. Menționă în mod deosebit turneul de tenis prevăzut pentru a doua zi la „Dynasty". Léa își încrucișă degetele, sperând din tot sufletul că va fi timp frumos. Se va trezi devreme, pentru a fi cât mai liniștită... și pentru a-l trezi pe Howard dacă era nevoie. De data asta, nu-i va permite nici un minut întârziere !

Fără voia ei, trăgea cu urechea la zgomotele care ajungeau până la ea de pe culoar. Nimic nu-i spunea că el se întorsese. Trebuia oare să sune la Terri ca să afle dacă părăsise hotelul la o oră „decentă" ? La gândul acesta, pulsul i se acceleră. Nu, n-o va face. Contrar a ceea ce el îi spusese lui Glenn, ea nu era îngerul lui păzitor ; și nici guver-

nanta lui. Nu ţinea să afle prin viu-grai că se hotărâse să doarmă cu infirmiera lui !

* * *

Aşa cum prevăzuse, se trezi foarte devreme şi se repezi la fereastră ca să scruteze cerul. Era de o puritate totală şi soarele răsărea strălucitor, promiţând o zi splendidă.

— Mulţumesc, mulţumesc... murmură ea cu înfocare, fără a şti prea bine cui se adresa.

Simţea o mare uşurare. Planurile ei de salvare puteau fi aruncate în coşul de hârtii... Se simţea dintr-o dată atât de bine încât, după ce făcu un duş, avu chef să se ducă să bată la uşa lui Howard ca să-i propună să ia împreună micul dejun. Era ora opt şi jumătate. Fără îndoială, încă mai dormea. Când uşa se deschise brusc la prima ei bătaie, tresări : era în picioare în faţa ei, gâfâind, îmbrăcat doar cu un şort de satin galben şi cu un prosop alb în jurul gâtului.

— Bună dimineaţa, pisicuţo...

Era lac de transpiraţie. Era limpede că-i întrerupsese exerciţiile fizice. Inima începu să-i bată mai repede. Se stăpânea cu mare greutate să nu rămână cu ochii aţintiţi la pieptul lui puternic...

— Eu... am venit să văd dacă vrei să iei micul dejun cu mine, bâigui ea cu respiraţia tăiată.

Howard părea foarte mulţumit de el şi de efectul pe care-l provoca în mod vizibil tinerei femei. Începu să sară uşor pe loc, cu un zâmbet plutindu-i pe buze, ochii lui cenuşii măsurând fără jenă silueta zveltă a Léei. Era îmbrăcată în blugi şi într-unul

din tricourile cu imaginea lui şi faimosul slogan : *Veniţi să vedeţi un campion în acţiune.*

– Mmm... Ce efect şocant ! Sunt sigur că genul acesta de suport publicitar este cel mai bun dintre toate. În orice caz, este cel pe care prefer să mă văd...

Léa îşi plecă automat privirea spre pieptul ei.

– Îţi place ?

– Manechinul ? Nici nu-ţi pot spune cât de mult ! Dacă este de vânzare, anunţă-mă. Candidez drept cumpărător.

– Te rog, Howard, poartă-te cum trebuie... îl dojeni ea răspicat.

Ştia foarte bine unde-i ducea genul acesta de glume, în urmă cu doi ani.

– În privinţa micului dejun, îţi mulţumesc. Am mâncat deja.

Continua să zâmbească şi ea nu reuşi să se împiedice să-l imite.

– La ce oră te-ai trezit ?

– La şapte.

– Atât de devreme ? exclamă ea cu ochii mari de surpriză.

– Da, ca să mă încălzesc. Îndată ce eşti gata, aş vrea să mergem la hotel ca să mă antrenez puţin.

– Dorinţele dumneavoastră sunt ordine pentru mine, domnule...

Conştiinciozitatea profesională a lui Howard o impresiona. Atâţia jucători ajunşi în top consideră acest gen de meciuri demonstrative drept simple formalităţi fără importanţă... Dar pentru el, lucrurile nu stăteau aşa. Imediat ce intră pe teren pentru

primul set, ea înţelese că era gata să dea tot ce avea. Publicul meritase să dea banii ! Se vedea limpede că este stăpânit de dorinţa de a învinge. Concentrarea şi hotărârea lui stârneau admiraţia. Dacă Léa putuse să se îndoiască o clipă că va ajunge din nou într-o zi pe primele locuri, era acum liniştită : el putea ţine pariul.

Aşezată în mijlocul mulţimii de spectatori, îşi amintea numeroasele situaţii când îl văzuse jucând. Nu se schimbase. Reflexele lui erau la fel de bune, serviciile tot atât de puternice, ca o ghiulea de tun. Da, avusese dreptate să refuze să joace în sală !

Între seturi, era uimitor de relaxat. Léa încerca să-l protejeze cât putea de admiratorii numeroşi şi de amatorii de autografe sau de suveniruri fotografice, dar el accepta bucuros aceste corvezi. Zâmbea, vorbea, se arăta politicos şi prietenos... La un moment dat, pe când se găseau în camera de hotel pe care Léa i-o rezervase ca să se poată destinde şi odihni, ea dădu frâu liber uimirii :

— Cum faci să rămâi mereu politicos când în realitate trebuie să fii istovit ?

Prăvălit într-un fotoliu, cu fruntea lac de sudoare, el răspunse liniştit :

— Este meseria mea, pisicuţo...

— Totuşi... Să răspunzi fără încetare la aceleaşi întrebări, zi de zi, timp de săptămâni, de luni... Aveai deja un mare succes înainte de... accident, dar astăzi seamănă a isterie colectivă !

— Nu uita că gloria este efemeră, remarcă el cu o luciditate amestecată cu amărăciune. Admiratorii scoşi din minţi se pot dezlănţui când îi dezamăgeşti. Într-o zi îşi ridică eroii în slăvi şi a doua zi îi linşează fără milă...

– În ceea ce te privește, nu-mi fac prea multe griji. Ai întotdeauna o armată de femei care să te apere.

Brusc, el întoarse capul.

– Vorbind despre femei, ce s-a întâmplat cu Terri ?

– Mă duc s-o caut.

Léa nu se putuse împiedica să-i răspundă cu răceală. Howard părea la fel de apropiat de Terri, la fel de dependent de ea, cum fusese de ea însăși, odinioară. Această constatare brutală îi răni adânc inima Desigur, știa bine că gelozia ei era ilogică. Dar gândul că frumoasa brunetă se închidea cu el în cameră între două meciuri o irita. Pe vremuri, nu avea nevoie de masor particular !

Pentru că totul mergea bine, că-i bătuse pe primii doi adversari fără probleme, inclusiv pe redutabilul Y.C. Wong, se hotărî să nu asiste la ultimul meci. Imediat ce Howard intră pe terenul luminat de reflectoare, își părăsi locul și plecă să caute puțină mângâiere în preajma lui Glenn.

Perioada sărbătorilor era foarte agitată pentru hotelieri și îl găsi pe tânărul bărbat înecat într-un vraf de tabele de rezervări. La intrarea ei, căscă și se întinse obosit înainte de a se ridica s-o întâmpine.

– Totul merge bine, dinspre partea tenisului ? întrebă el cuprinzând-o cu brațele.

Léa își sprijini capul de umărul lui.

– Merge bine... Acest ultim meci nu este decât o formalitate.

– Sper că nu-și va masacra prea repede adversarul, glumi Glenn. Spectatorii vor să merite banii pe care i-au dat !

Tânăra femeie se îndepărtă de el şi se îndreptă spre fereastră, de unde se vedea terenul luminat.

– Chiar dacă învinge repede, o face cu generozitate. Admiratorii lui nu vor fi decepţionaţi.

Glenn comandă cafele, şi stătură liniştiţi de vorbă. Directorul hotelului „Dynasty" era foarte mulţumit de reclama făcută de acest turneu. Léa aruncă o privire ceasului de pe perete.

– Mă întorc acolo, zise ea. Howard nu va întârzia să termine.

– Te însoţesc.

Ajungând lângă teren, constată cu surprindere că lucrurile nu erau atât de simple cum crezuseră : meciul ajunsese în prelungiri ; jucătorul chinez luase şi el două seturi campionului internaţional şi Howard era în pericol să-l piardă pe al treilea !

Léa se aşeză în tribună, foarte nervoasă, fără să-şi ia privirea de la el : îşi economisea vizibil eforturile, aproape nu mai alerga... Léa se încruntă, cuprinsă de o spaimă care-i îngheţa sângele în vine. Howard avea probleme, probleme *serioase* !

CAPITOLUL IV

– Ceva nu este în ordine ! şopti ea la urechea lui Glenn.

Impresia de neliniște se mări în timp ce-l urmărea pe Howard, înclinat spre înainte, legănându-se de pe un picior pe altul ca să-şi pregătească serviciul. Intensa lui concentrare obişnuită făcuse loc unui soi de sfidare disperată, de totul sau nimic. Era sigură de asta. Glenn încercă s-o-liniştească strângând-o de mână.

– Nici vorbă ! Howard caută pur şi simplu să prelungească plăcerea... Asta este, a preluat avantajul !

În ciuda punctului pe care campionul tocmai îl câştigase, Léa continua să-şi roadă unghiile, nervoasă. Nu dădea tot ce putea, era sigură. Sau mai degrabă dădea, dar rezultatul era departe de a atinge perfecţiunea de care era capabil în mod normal. Comunicându-i observaţia lui Glenn, acesta izbucni în râs.

– Tu ai fi proaspătă dacă te-ai afla la cel de-al treilea meci al zilei ?

Încetul cu încetul, tânăra femeie se destinse. Howard întorcea scorul în favoarea lui. La urma urmei, trecuseră aproape doi ani de când nu-l mai

văzuse jucând. Poate că şi schimbase stilul... Când jocul se termină câteva minute mai târziu într-o adevărată apoteoză, ea nu era totuşi pe deplin convinsă.

Îşi croi drum prin mulţimea entuziastă care îşi lua cu asalt eroul. Howard semna tot ce i se întindea, programe, cozoroace de caschete sau gipsul care împodobea un braţ fracturat. Toată lumea voia să-l vadă de aproape, să-l atingă, să-l audă. Cu toate acestea, imediat ce o zări pe Léa, o licărire de uşurare se aprinse în ochii lui cenuşii.

– Să plecăm, îi spuse el.

Întoarcerea la hotel a fost lentă şi anevoioasă, împiedicată fără încetare de noi admiratori. Neliniştită, Léa îşi dădea seama că Howard era livid, cu tot bronzul pielii lui. Îşi tampona foarte des fruntea cu un prosop pluşat. La un moment dat, îl auzi bombănind cu voce slabă :

– Trebuie să scap de aici...

Îi era foarte recunoscătoare lui Glenn că se gândise să pună un paznic la uşă. Ajunşi în cameră, Howard căzu cu greutate într-un fotoliu şi îşi luă capul în mâini. Părea complet epuizat, şi asta din vina ei... N-ar fi trebuit niciodată să programeze trei meciuri în aceeaşi zi. După un timp o privi, cu fruntea încreţită.

– Sper că nu mi-am părăsit prea repede admiratorii ? Oamenii iau adesea oboseala drept dispreţ şi mi-ar părea rău ca retragerea mea să fie greşit interpretată. Nu puteam cu adevărat face altfel...

– Te-ai purtat minunat, îl asigură Léa întinzându-i un pahar cu suc de portocale.

El bău cu lăcomie, cuburile de gheață ciocnindu-se de pereții paharului. Apoi își șterse gura cu dosul palmei și îi zâmbi obosit.

– Mulțumesc...

Se aplecă după aceea asupra piciorului, masându-și coapsa cu un aer îngrijorat.

– Te doare ? îl întrebă ea impulsiv.

– Nu ! Totul este în ordine ! răspunse el cu o violență surprinzătoare.

Accesul acesta de mânie nejustificată o exasperă pe Léa. În definitiv, și ea suportase o tensiune extremă toată ziua. Cine veghease oare fără întrerupere asupra lui, organizând totul, prevăzând totul, îngrijindu-se de toate ?

– Presupun că ai nevoie de serviciile lui Terri? îi aruncă ea cu răceală.

– Îți cer iertare, murmură el pe un ton de scuză. Nu aveam intenția să te reped.

– Pentru asta sunt plătită, replică tânăra femeie cu un umor acru. Sunt sacul de antrenament ambulant al firmei „Spencer Associates". Destinată să primesc toate loviturile, ca să poți oferi o figură destinsă și zâmbitoare iubitului tău public. O chem pe Terri.

– Nu, protestă el. Mergem direct acasă. Sunt frânt.

Léa a fost la un pas de a-l pune într-un taxi ca să se ducă să-l caute pe Glenn, a cărui bună dispoziție permanentă ar fi fost cel mai bun balsam. Dar „principiile" ei ieșiră învingătoare. Că-i plăcea sau nu, era răspunzătoare de Howard pe timpul ședерii la Hong Kong. El reprezenta una dintre sursele de venituri ale agenției și dacă Paul afla

că îl neglijase, nu îndrăznea să se gândească la ce se va întâmpla.

După ce făcu un duș, el păru să-și regăsească buna dispoziție față de ea și își înmulți eforturile și încercările de a o fermeca pentru a intra din nou în grațiile ei. Léa sfârși prin a ceda, consimțind să râdă la glumele lui. Cu toate acestea, reacția lui virulentă o convingea că avea realmente o problemă cu piciorul și că își refuza să o recunoască. Mergea normal. Dar la un moment dat surprinse privirea îngrijorată a însoțitoarei lui pironită pe blugii lui de velur bej și se posomorî atât de vizibil încât ea preferă să nu mai readucă chestiunea pe tapet. Povestea asta era menită să rămână între ei, ignorată, ucisă și abandonată cu bună-știință, ca un cadavru într-un dulap din perete.

Ajuns în fața ușii apartamentului său, Howard își lăsă sacoșa cu echipamentul și rachetele și începu să-și pipăie buzunarele hainei cu o încruntare iritată a sprâncenelor.

— Ce dracu' s-a întâmplat cu cheia aia ? mormăi el.

Continuă să caute, dar în zadar. Atunci, ridică spre Léa o privire amărâtă și-i spuse cu un zâmbet stânjenit :

— M-am închis afară, pisicuțo. Acum îmi aduc aminte că dimineața am trântit ușa după mine, cheia a rămas pe masa din bucătărie. Ai cumva o dublură ?

Tânăra femeie lăsă să-i scape un oftat exasperat.

— Eu nu, dar portarul...

Se întrerupse brusc, consternată.

– Ei bine ? o întrebă el, rezemat de perete, cu brațele încrucișate la piept.

– Uitasem. Este în concediu de Anul Nou. Cobor totuși să văd dacă n-a lăsat trusa de chei.

Howard își trecu greutatea corpului de pe un picior pe altul.

– Pot să aștept la tine ? Cad din picioare...

Ea nu se putu împiedica să arunce din nou o privire lănuitoare coapsei lui și el se înfurie iar.

– Epuizare *generală* ! i-o reteză el, tăios. Nu uita că datorită ție alerg ca un turbat de la ora șapte dimineața !

Léa îi deschise apartamentul ei și se îndepărtă, foarte abătută. Și ea era epuizată. În definitiv, nu numai el avea dreptul la oboseală ! Povestea asta cu cheia o enerva în cel mai înalt grad. Îi trebuia și o bonă, nu numai o infirmieră ! Exasperarea ei ajunse la culme când descoperi că trusa de chei dispăruse o dată cu portarul la capătul celălalt al peninsulei Kowloon. În plus, nu avea telefon și perspectiva unui drum interminabil cu taxiul la ora asta din noapte n-o încânta pentru nimic în lume. Urcă din nou la etajul ei, furioasă, pregătind un discurs plin de reproșuri la adresa lui Howard.

Când intră în camera de zi, cu nările fremătând, înlemni găsind încăperea goală.

– Howard ? chemă ea, neîncrezătoare.

Numai tăcerea adâncă a nopții îi răspunse mai întâi, apoi percepu un fel de geamăt înăbușit. Venea dinspre dormitorul ei ! Repezindu-se acolo, îl descoperi pe campion prăvălit de-a latul patului ei. Căzuse într-un somn de plumb. Îl privi o clipă, înnebunită de furie. Așadar, se aranjase în așa fel încât să scape de predica pe care i-o pregătise !

Nici măcar nu putea să reverse asupra lui torentele de mânie care o sufocau. În cele din urmă, învinsă de înfăţişarea lui de copil candid şi inocent, ridică din umeri cu un ultim mormăit, de formă. Deoarece în sinea ei era înduioşată de genele lui negre care-i umbreau obrajii bronzaţi, de şuviţele negre ale părului răvăşit care-i cădeau pe frunte.

De câte ori îl privise aşa, odinioară ? De câte ori oftase de fericire simţind greutatea braţului lui peste ea, când o trăgea mai aproape de el, în toiul nopţii ? Şi respiraţia lui pe pielea ei, şi... Un geamăt dureros îi scăpă fără voie de pe buze şi îşi duse pumnii la gură ca pentru a stăvili valul de regret şi nostalgie care o copleşea. Doamne-Dumnezeule, cum ardea de dorinţa de a dormi din nou lângă el...! Dar nu trebuia. Nu trebuia să se întoarcă în trecut. Nu avea nimic de aşteptat de la el, nu-i putea oferi nici un loc în viaţa lui. El nu trăia, nu respira decât pentru tenis.

Da, îi afirmase că o iubeşte, pe vremuri. Şi fusese fără îndoială sincer, în felul lui. Dar emoţia pasionată care îl stăpânea nu fusese destul de puternică pentru a dura, pentru a rezista piedicilor. Tânăra femeie îşi înghiţi cu greutate nodul din gât, amintindu-şi dimineaţa îngrozitoare când descoperise adevărul : Howard era gata să sacrifice totul carierei lui, inclusiv pe ea însăşi.

* * *

În dimineaţa aceea, Howard fusese convocat de Paul Spencer în trecere prin Londra, după cum îi spusese Léei în ajun. Stabiliseră ca după aceea să

prânzească împreună la un restaurant italienesc din cartier. Cum timpul trecea şi Howard nu apărea, se hotărâse să urce la etajul superior ca să-l aştepte. Imediat ce pătrunse în holul de primire, secretara îi şopti :

— A trecut o oră de când se ceartă... Am impresia că domnul Spencer şi-a găsit un adversar pe măsură. Pot să spun că Howard ştie să-i întoarcă prompt replica ! Nu ştiu care este motivul, dar pare o treabă serioasă !

Presimţirea unei nenorociri iminente se abătu din nou asupra Léei. I se părea că un vultur cu n-plit plana deasupra capului ei şi cobora brusc să-şi înfigă ghearele în carnea ei. Ea îl cunoştea pe Paul Spencer. Pentru a ajunge la cel mai înalt nivel al publicităţii mondiale, trebuise să fie mult mai adesea lup decât miel. Nu era genul de om care să accepte în mod pasiv ca cineva să-i scape sau să-i reziste. Era un om născut să manipuleze oamenii şi marionetele pe care voia să le facă să danseze în momentul acesta nu erau alţii decât Howard şi ea însăsi. In spatele uşii grele de stejar, îl auzea pe patronul ei insistând şi iar insistând, punctându-şi argumentele cu lovituri de pumn în masă.

— Eu cobor să prânzesc, o anunţă secretara. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş lua o revistă. Aşteptarea ar putea fi de durată !

Léa îi zâmbi şi ridică din umeri cu un aer trist şi resemnat. Aşezată comod într-un fotoliu mare de piele neagră, privea oribilele picturi abstracte pe care Paul le răspândea cu generozitate prin agenţiile lui. Apoi aruncă nervoasă o privire ceasului de la mână. Dacă Howard mai întârzia, nu vor mai avea timp să prânzească împreună. Trebuia să facă

ceva ca să le scurteze întrevederea, dar lucrul acesta nu era fără îndoială atât de simplu...

Brusc, uşa grea se întredeschise puţin şi chipul Léei se înseninâ : n-o uitase, venea s-o caute. Dar nu fusese decât o falsă speranţă. O nouă mustrare a lui Paul îl reţinu pe campionul de tenis înăuntru.

— Ascultă, Howard ! tuna şi fulgera patronul agenţiei. De la cea mai fragedă vârstă nu trăieşti decât pentru tenis. Nu-ţi mai lipseşte decât un trofeu din palmares, şi acesta este Wimbledon-ul. Dacă ţii să câştigi acest turneu, trebuie să te hotărăşti : antrenamentul sau fetele !

Léa tresări la auzul insultei. „Fetele", ca şi cum Howard dormea în fiecare noapte cu o altă iubită... Se aştepta ca el să protesteze, susţinând că în viaţa lui nu exista decât o singură femeie, o femeie iubitoare, înţelegătoare, care reprezenta un ajutor pentru cariera lui şi nu un obstacol, dar el nu făcu nimic din toate acestea.

— Ştii foarte bine că pun tenisul mai presus de orice... zise el pe un ton ursuz.

— Atunci, las-o mai moale cu Léa ! răcni din nou Paul. Nu este potrivită pentru tine. Şi ea vrea să reuşească în cariera ei. Nu este genul de soţie modestă şi devotată gata să-şi petreacă viaţa tricotând în aşteptarea ta.

— Ştiu la fel de bine ca şi tine ! ripostă Howard tot atât de arţăgos ca patronul lui.

Paul păru că se potoleşte.

— Să ne înţelegem bine : nu-ţi cer să trăieşti ca un călugăr ! Eşti tânăr, ai sângele fierbinte, câteva aventuri pe ici, pe colo nu-ţi vor pune şansele în pericol. Dimpotrivă, din când în când asta

nu poate decât să te destindă. Dar pentru Dumnezeu, nu lua în serios un simplu capriciu ! Căsătoria poate să aştepte, dragul meu !

Léa ciulea urechea încordată, cu respiraţia tăiată şi inima bătând să-i spargă pieptul. Instinctul îi spunea să plece, să nu mai asculte nici un cuvânt, dar curiozitatea era mai puternică : la urma urmei, era vorba şi despre viaţa ei ! Şi n-ar fi avut o ocazie mai bună să-l audă pe Howard spunând deschis ce gândea pe această temă... Îngrozitor de crispată, îl implora în sinea ei să se apere, să-i apere În loc de aşa ceva, a fost usturător de decepţionată...

– Fii liniştit, rosti Howard după o pauză care i se păru interminabilă, nimeni pe lume nu va sta în drumul carierei mele. *Nimeni !* Cât despre căsătorie, este într-adevăr ultimul lucru la care mă gândesc deocamdată. Şi acum, capitolul este închis, Paul. Este vorba despre viaţa mea particulară şi mi-o voi duce cum înţeleg eu !

Paul Spencer râse satisfăcut.

– Minunat ! Prefer să te aud spunând aşa. Taie-ţi toate legăturile, distrează-te, şi nu uita niciodată că *mai presus de orice*, tu trebuie să ai prioritate.

– Mă iei drept idiot ? îl zeflemisi Howard cu un râs mai mult amar.

– Câtuşi de puţin, dragul meu...

Uşa se închise la loc. Howard trebuia să se fi întors să se aşeze în faţa lui Paul, deoarece continua să se audă un murmur de voci, de nedesluşit pentru Léa. Discutau fără îndoială despre viitor, un viitor care pe ea nu o mai includea... Albă la faţă ca varul, cu unghiile înfipte în palmele încleştate,

tânăra femeie rămase mult timp deprimată. Fuseseră de ajuns câteva cuvinte ca totul să se prăbuşească în jurul ei : viaţa ei, visele de fericire... Dintr-o dată, nu-i mai rămânea nimic. Totul era o ruină. Desigur, nu rostiseră niciodată cuvântul căsătorie. Avuseseră prea puţin timp de petrecut împreună, în cursul celor câteva luni de pasiune împărtăşită. Învăţau încă să se cunoască. Cu toate acestea, construiseră planuri comune şi ea îl crezuse...

Se scuturâ pentru a reveni la realitate. Se înşelase. De fapt, nu avusese nici măcar o singură şansă de a trece pe primul loc în viaţa lui. Acum, ce se va întâmpla oare cu ea ?

Se îndreptă ca un automat spre lift, apoi spre parcul din apropiere. Acolo, prăbuşită pe o bancă, privind fără să-i vadă adulţii în treining şi copiii jucându-se baba-oarba, încercă să-şi stabilească un plan de acţiune. Să-l acuze pe Howard că o minţise şi că nu o iubea ar fi fost pueril, ridicol şi inutil. Era prea mândră pentru a se coborî la genul acesta de acuzaţii. Singurul mod de a ieşi la capăt fără să-şi rănească amorul-propriu sau mai degrabă fără să-şi piardă demnitatea, era să pună ea însăşi capăt poveştii lor.

Ştergându-şi lacrimile de supărare cu dosul mâinii, se gândi la cât de mult îl iubea. O dragoste care devenea patetică, acum când Howard o refuza. Dar dacă exista ceva de refuzat, în ceea ce o privea, era de a face din asta o melodramă ! Oscilând fără încetare între furie şi disperare, se întoarse la birou, unde găsi un mesaj de la Howard : se scuza că nu putuse prânzi cu ea, îi spunea că pleca la o întâlnire cu expertul contabil şi se arăta nerăbdător să o întâlnească seara.

Când se regăsiră față în față, Léa nu găsise nici o soluție. În sinea ei, tremura de neliniște și de teamă. Disperarea ei spori și mai mult când observă că Howard se purta perfect normal, ca și cum nu se întâmplase nimic. Rădea, glumea, în timp ce ea avea impresia că este condusă spre plutonul de execuție. Își dădea seama că va fi îngrozitor când o va anunța ce hotărâse de comun acord cu Paul. Un fel de moarte interioară... Cu toate acestea, aproape că spera să afle sentința finală, cu un soi de nerăbdare morbidă, atât de mult se temea de ea. Orice, mai degrabă, decât această nesiguranță insuportabilă.

În timpul cinei și chiar mai târziu, când se lungi pe canapea cu suplețea senzuală a unei feline mari, complet satisfăcut de soarta lui, nu arătă nici urmă de stânjeneală sau de culpabilitate. Părea împăcat și în armonie cu întreaga lume. Léa continua să se întrebe cum putuse suporta atâta timp această comedie. În cele din urmă, ajunsă la capătul puterilor, îi aruncă în față întrebarea care pentru ea era un ultimatum :

— Ce voia Paul de la tine ?

— Nimic. Doar să-mi dea niște noutăți minunate. Chiar dacă pierd la Wimbledon, a reușit să-mi facă rost de câteva contracte extrem de avantajoase

Înfățișarea lui satisfăcută, încrederea în el, o irită pe tânăra femeie.

— Și dacă vei câștiga ? îi aruncă ea pe un ton mustrător.

— În cazul acesta... vor fi o grămadă de bani, pisicuțo. Pe deasupra, reportaie la televiziune, conferințe în toată lumea.

Izbucni într-un râs fericit, înainte de a redeveni serios şi a încrunta din sprâncene. O bătea uşor pe mână, cu un aer gânditor. Léa simţi că-i îngheaţă sângele în vine : momentul fatidic sosise. Nu se înşelase.

— În legătură cu asta, pisicuţo... în lunile care vin, voi fi obligat să-mi temperez puţin pasiunea pentru tine. Întâlnirile noastre sunt deja scurte dar vor fi şi mai scurte până la Wimbledon. Dar nu-ţi face griji, vom recupera mai târziu.

— Bineînţeles... murmură ea cu gâtul uscat.

— Poţi înţelege asta ?

Ea dădină din cap, incapabilă să mai rostească un singur cuvânt. Oh, da, înţelegea, şi chiar foarte bine ! Dar de ce nu îndrăznea să-i spună lucrurile deschis, în loc s-o scoată cu amabilitate din viaţa lui, ca pe un mic animal de care nu mai ai nevoie ? Se temea oare s-o răr-ească sau era prea laş ?

— Nu face mutra asta... îi şopti el.

— Ce mutră ? ripostă ea ridicând bărbia cu un gest înţepat.

— S-ar spune că tocmai ţi s-a furat friptura din farfurie...

În noaptea aceea, au făcut dragoste aproape într-un mod agresiv. Léa era tulburată, nu mai ştia dacă îl iubea cu disperare sau îl ura. Numai de un singur lucru era sigură : era ultima lor noapte împreună... Niciodată sărutările, mângâierile tandre şi sălbatice ale lui Howard nu i se păruseră mai arzătoare, mai pătimaşe. Şi de data aceasta îi şoptise fără încetare dragostea lui, punând stăpânire pe sufletul şi pe corpul ei până la epuizare.

A doua zi, Howard plecase să-şi vadă antrenorul şi infernul Wimbledonului începuse. Continua să

se arate la fel de înflăcărat la telefon, dar Léa privea acum jurămintele lui de dragoste drept impostură. Cu toate acestea, nu găsea nici puterea, nici voința de a rupe prima. Atunci când Paul îi propuse o misiune de două săptămâni în Statele Unite, acceptă cu un fel de ușurare. Howard îi telefonase peste Atlantic ca să-i spună iarăși că o iubește și ea repetă ca un ecou aceste cuvinte de acum înainte lipsite de sens. La întoarcerea ei, el se afla într-un fel de refugiu la un mic hotel de țară. Programul lui cuprindea numai tenis, alergări ușoare și somn. Nici un răgaz pentru dragoste. În momentul acela, postul din Hong Kong era vacant. Paul i-l propuse cu titlu de încercare și ea nu găsi nici un motiv întemeiat să refuze. Howard primi noutatea cu ciudă și indignare :

— Nu vei fi aici nici măcar pentru Wimbledon ? strigase el furios la telefon.

Fără să știe de ce, îi promisese că se va întoarce pentru finală... În avionul care o ducea spre est, mai avusese câteva momente de îndoială și de regret. Dar ajunsă la post, îndatoririle o prinseseră în asemenea măsură încât până să-și dea seama, Howard ajunsese deja în sferturile de finală. Încercase să-i telefoneze ca să-l felicite, dar i se răspunsese să ieșise să-și sărbătorească victoria. Ziarele de scandal se grăbiseră s-o informeze cum anume : îl arătau pretutindeni la brațul unei splendide și bogate moștenitoare brazilience. Evident, urmase sfaturile lui Paul...

Câteva zile mai târziu, Howard dăduse din nou de lucru ziarelor, dar de data aceasta într-o manieră dramatică. *Campionul de tenis Howard Whitney,*

grav rănit într-un accident de mașină ! titrau mansetele de ziar. Rula foarte repede la volanul unei mașini sport, în compania braziliencei lui, când explodase un cauciuc... Își rupsese un picior și visurile de victorie la Wimbledon se făcuseră țăndări.

Chiar în clipa când aflase de dramă, Léa uitase de toate problemele lor Îl iubea pe Howard, locul ei era alături de el. Tot restul se șterse. Fără să ezite o secundă, sunase la aeroport pentru a lua primul avion cu destinația Londra. Nu exista nici un loc liber până a doua zi. Înnebunită de neliniște, se întorsese distrusă acasă ca să-și facă bagajele. Apoi, se gândise brusc că trebuia totuși să-l prevină pe Paul Spencer de această plecare neprevăzută.

– Haide, scumpo ! urlase el în telefon la mii de kilometri de acolo. Viața lui Howard nu este în pericol ! Coapsa lui nu arată prea frumos, este adevărat; dar este destul de sănătos ca să flirteze cu toate infirmierele de serviciu.

– Vreau să-l văd ! insistase ea, indiferentă la umorul lui mai degrabă vulgar.

– Dar el vrea oare să te vadă ? insinuase patronul ei cu o suavitate perfidă. Știi, se spune că este în cele mai bune relații cu această frumoasă sudamericancă. Ea n-a suferit decât răni superficiale și își petrece zilele la căpătâiul lui.

Léa simțise că-i îngheață inima.

– Dacă pot să-mi permit un sfat, reluase Paul, așteaptă puțin înainte de a veni. Trebuie ca lucrurile să se liniștească. Oricum, n-o să fugă, nu este în stare ! încheiase el cu un râs sinistru.

Tânăra femeie șovăise o clipă, mușcându-și nervoasă unghiile. Apoi murmurase :

— În cazul acesta, am să-i trimit niște flori și o scrisoare.

— Trimite mesajul la biroul din Londra, scumpo. Mă însărcinez să i-l înmânez, împreună cu un buchet de trandafiri.

În mod stupid, avusese încredere în Paul. Își amânase călătoria cu câteva zile, crezuse ea atunci. Apoi trecuseră săptămâni. Howard se restabilea acceptabil. Ziarele nu încetau cu laudele privind devotamentul tinerei brazilience care nu-l părăsise tot timpul dramei. Patronul îi transmisese mulțumirile lui, nimic altceva. El nu-i scrisese niciodată, nici nu-i telefonase. Într-o zi, tânăra femeie își anulase definitiv biletul pentru Londra.

* * *

Pe neașteptate, un zgomot o făcu să tresară și era cât pe ce să izbucnească în râs : nu era decât Howard, care se mișcase în somn. Trecuse mult timp de atunci... Nu știa ce se întâmplase cu braziliana. În bârfele mondene, fusese înlocuită cu un manechin, o jucătoare de tenis și o actriță. După aceea, Léa încetase să mai citească ceva referitor la viața particulară a lui Howard.

Cu un oftat adânc, îi scoase pantofii și-l înveli cu cuvertura de pe pat. El nu-și scosese nici haina, nici pantalonii, dar ea refuză să-și asume riscul de a-l dezbrăca. Revenind în salon, deschise canapeaua-pat pe care i se întâmpla să doarmă când își primea părinții sau prietenii. Făcu un duș, străduindu-se să nu facă zgomot. Mâine dimineață se va duce acasă la portar ca să recupereze acea cheie faimoasă. Câteva minute mai târziu, dormea adânc.

* * *

Un zgomot înăbuşit o trezi brusc, făcând-o să tresară şi se aşeză pe marginea patului, cu inima bătându-i puternic. O lumină cenuşie pătrundea printre jaluzele : se făcuse ziuă. Dar ce auzise oare ? Pe jumătate încă adormită, încercă să-şi amintească ce căuta acolo. Apoi memoria îi reveni brusc şi trase cu urechea spre dormitor. Un geamăt se auzi de acolo.

— Dumnezeule ! exclamă ea cu jumătate de voce.

Sări din pat, trase în grabă un neglijeu peste cămaşa de noapte din satin, îşi eliberă cu un gest automat părul prins în răscraială şi se repezi la uşă. Se opri imediat în prag, buimăcită : Howard era pe podea, luptându-se cu cuvertura roz şi cu veioza care ajunsese pe pieptul lui. Părea furios.

— Mulţumit de călătorie ? îi aruncă ea cu buzele strânse, ca să nu râdă.

— M-aş fi putut lipsi ! izbucni el, înfăşurat în firul veiozei. N-ai putea să mă ajuţi, în loc să glumeşti ?

Léa observă cât era de furios. Dar cum nu era cu nimic vinovată de păţania lui şi amintindu-şi la timp de cămaşa ei scurtă care nu-i permitea genul de risc pe care i-l propunea el, preferă să rămână în defensivă.

— Poţi foarte bine să te ridici singur !

— Nu...

— Haide, Howard, termină cu jocul ăsta de liceean. Nu-ţi merge.

— Îţi repet că nu pot să mă ridic. Piciorul îmi joacă feste, din când în când.

Privirea pe care i-o aruncă era înspăimântătoare ; n-avea rost să se laude că bănuise. Ascultătoare, ridică veioza şi cuvertura. Trebuie să se fi sculat ca să se dezbrace, deoarece era cu bustul gol. Haina şi cămaşa zăceau ceva mai departe, într-un colţ

– Mulţumesc, îi spuse el ridicându-se în coate. Acum, vrei să-mi întinzi mâinile ?

Tânăra femeie şovăi din nou. Era oare o capcană în genûl lui ? Era în stare de aşa ceva ! Dar observă că un muşchi îi zvâcnea la articulaţia maxilarului. Nu părea absolut deloc în dispoziţia de a glumi. Atunci, se consolidă pe picioare şi îl ajută. El se sprijini pe piciorul valid, se aşeză pe marginea patului şi îşi masă şoldul strâmbându-se.

– Vrei să chem un doctor ? îi propuse ea, înţelegând că suferea cu adevărat.

– *Nu !*

Îşi reveni imediat, îi zâmbi în semn de scuză şi o prinse de încheietura mâinii ca s-o împiedice să fugă.

– Iartă-mă. Când mă trezesc, dimineaţa, muşchiul coapsei cedează destul de des. Este încă slab.

– Şi ţi s-a mai întâmplat să cazi ? insistă ea cu blândeţe, cedând presiunii mâinii lui şi aşezându-se lângă el.

– Nu. Fac un exerciţiu care-i permite piciorului să-şi recapete treptat forţele. În dimineaţa asta, am... am uitat.

– Şi regimul la care l-ai spus ieri nu i-a convenit deloc... şopti ea, chinuită de remuşcări. Îmi pare rău. N-am evaluat corect ceea ce îţi cerem.

– Nu era nimic de evaluat ! replică el, din nou în defensivă. Îndată ce mă încălzesc, sunt la fel de

rezistent ca înainte! În fine... aproape! se corectă el cu un amestec de ironie și amărăciune.

Léa își încruntă sprâncenele, îngrijorată.

— Dar... aseară? Problemele pe care le-ai avut pe teren?

— Eram obosit, atâta tot.

În mod evident, era hotărât să nu se lase considerat drept un infirm.

— Și Terri, ce spune despre asta?

— Terri nu știe nimic și nu trebuie să știe nimic! Izbucni el. Léa, trebuie să juri că asta va rămâne între noi!

Degetele lui îi strângeau acum încheietura mâinii ca o brățară de fier.

— Cu toate acestea, este mașor specializat în chinetoterapie, nu-i așa? îi aruncă ea neputând să-și rețină nota de perfidie. Nu este rolul ei să te... manajeze?

— Știi cine o plătește? întrebă el, tăios.

— Tu, presupun.

El scutură din cap, indispus.

— Nu, *Paul!* I-am cerut de curând să-mi acorde un răgaz de o săptămână sau două. Speram să-mi fie de ajuns pentru ca problema asta să dispară complet, adăugă el aruncându-i o privire piezișă.

— Și el a refuzat, neputând suporta ideea încetării încasărilor? îl opri ea pe un ton caustic.

Howard zâmbi, dar ochii lui cenușii rămaseră tăioși.

— Cum ai ghicit? Am avut o lungă discuție destul de violentă. Am sfârșit prin a accepta un compromis, și anume o săptămână de vacanță aici, după turneul demonstrativ. În momentul acela și-a fă-

cut apariția Terri, scoasă nu știu de unde. Și mă întreb acum dacă este aici într-adevăr pentru sănătatea mea, deoarece Paul nu este la curent cu problemele piciorului meu, sau pentru un motiv mult mai greu de mărturisit.

– Adică ?

– Ei bine, să spunem... pentru ca să-mi păstreze imaginea de play-boy, poate ?

Léa păli.

– Doamne-Dumnezeule !... În cazul acesta, ea nu este una dintre...

– Bineînțeles că nu ! o întrerupse el strigând furios. Desigur, din când în când, Paul îmi prezintă *și el* persoane tinere fermecătoare. Dar am totuși dreptul să refuz !

– Ți se întâmplă cu adevărat ? lăsă ea să-i scape pe un ton aspru.

– Ascultă, pisicuțo ! oftă el, exasperat. Dacă ar fi trebuit să onorez cu favorurile mele toate femeile pe care Paul mi le-a oferit cu generozitate, astăzi m-aș afla într-un borcan pe un raft de laborator !

– Au existat totuși vreunele ? insistă Léa, hotărâtă să spargă buba.

– Într-adevăr ! De preferință blonde... Dar de când m-ai părăsit, n-am putut suporta prezența unei femei mai mult de câteva zile fără întrerupere. Am știut întotdeauna de la prima privire că nu vor fi decât un scurt episod din viața mea.

Léa își reținu un zâmbet amuzat... și satisfăcut.

– Cu toate acestea, cerându-i lui Terri să rămână discretă... insistă ea.

– Știi *cine* este Terri ? se înfurie Howard. Nepoata lui Paul în persoană. Nu știu dacă o plăteș-

te şi pentru a-i face un raport amănunţit în legătură cu tot ce mă priveşte, dar n-am nici un chef să-mi asum riscul ! Şi tu, te vei repezi oare la telefon ca să-i aduci la cunoştinţă dezastrul ?

– Bineînţeles că nu ! replică ea, ofensată. În plus, habar n-aveam cine este Terri şi de ce te însoţeşte !

El îi aruncă o privire scrutătoare, ca pentru a se asigura că este sinceră.

– Este adevărat ? Vrei să spui că nu cunoşti toate dedesubturile demonicului tău patron ? reluă el, o lumină aprinzându-se în fundul ochilor lui cenuşii.

– În orice caz, nu sunt coalizată cu el într-un complot josnic împotriva ta ! ripostă ea, deodată stânjenită să fie asociată cu Paul Spencer şi metodele lui puţin recomandabile.

– Din fericire pentru mine, nu m-am înşelat... murmură el. Îndrăznisem să sper că aş putea încă să-ţi acord încredere. Înţelegi de ce trebuie ca Paul să nu fie nicidecum la curent ?

– Pentru că ar exploata partea melodramatică a problemei, răspunse ea fără înconjur.

– Exact. Îmi imaginez deja titlurile sforăitoare pe care ar fi capabil să le născocească pentru a face lumea să plângă. „Martiriul campionului infirm" sau „Cum a suferit Howard Whitney o agonie la fiecare meci". Mi se face greaţă doar gândindu-mă la asta. La dracu', n-am nevoie de milă ! Povestea asta cu accidentul şi curiozitatea bolnăvicioasă pe care a antrenat-o mă urmăreşte şi acum, îmi ajunge cu prisosinţă !

– Întinde-te, îi ordonă ea așezându-i perna de care să se sprijine. Chirurgul nu te-a pus în gardă în privința acestei slăbiciuni ?

– Nu. Mi-a cerut să evit șocurile și mișcările prea bruște, asta-i tot.

– Dar i-ai vorbit despre antrenamentul intensiv pe care intenționai să-l reiei ?

– Nu tocmai...

Cum Léa era pe punctul să protesteze, o obligă din nou să se așeze lângă el, își trecu un braț în jurul umerilor ei și îi puse un deget pe buze.

– Sst, pisicuțo ! Nu este problema ta.

– Mi se pare că ai coapsa umflată. Mă înșel ?

– Într-adevăr, este puțin.

– Vrei să-i arunc o privire ? riscă ea, îngrijorată.

Îi simți pieptul puternic scuturat de un acces de râs nebun.

– Pisicuțo ! Oare ești și tu ca toate celelalte ? N-ai decât un gând, să mă dezbraci ?

– Bineînțeles că nu ! ripostă ea, furioasă.

– Este adevărat, tu *nu* ești ca celelalte...

Howard își regăsise brusc seriozitatea. Privirea lui se voalase. Își strecură încet degetele sub vălul părului ei mătăsos, îi cuprinse cu tandrețe ceafa și o trase spre el. Léa nu se împotrivi, prea adânc tulburată de apropierea acestui corp pe care-l cunoștea atât de bine. Buzele lor se atinseră ușor. Tânăra femeie își reținu respirația, cuprinsă de o ciudată și teribilă amețeală. Apoi închise ochii și se lăsă în voia lui. Gura lui Howard era atât de mângâietoare, și sărutările atât de ușoare...

Se îndepărtă curând ca să-i permită să se întindă alături de el, fără să slăbească îmbrățișarea și murmurându-i fără încetare cuvinte de dragoste. Léa era subjugată și în același timp pasivă și conștientă de o incredibilă nevoie de ființa lui, pe care nu reușea să și-o stăpânească. De ce oare nu simțea același lucru în brațele lui Glenn ? De ce numai Howard era capabil să-i lase această impresie ? Mâinile lui calde se strecurară sub neglijeul ei, deschizându-i cu delicatețe cămașa de noapte. Léa se înfioră, se lipi mai strâns de corpul lui în timp ce el își îngropa fața între sânii ei.

– Miroși atât de frumos, pielea ta are un gust atât de bun... murmură el cu încântare. De fiecare dată când simt miros de lămâie și de verbină, mă gândesc la tine. Îți amintești de nopțile noastre, Léa ? Nopțile acelea minunate...

Léa gemu sub mângâierile lui.

– Nici o femeie nu m-a copleșit vreodată ca tine, pisicuțo. Tu ești singura, unica...

– Dragule... murmură, la rândul ei, uitând cu totul prezentul.

Cu toate acestea, de foarte departe, i se părea că aude zvonul repetat al unei sonerii. Zgomotul sfârși prin a deveni atât de insistent încât reuși să răzbată prin starea de semiinconștiență în care se găsea. Îl respinse pe Howard cu amândouă mâinile.

– Sună cineva la ușă !

El își săltă capul, fără să înțeleagă.

– Îți spun că este cineva la ușă !

– Ei bine, n-are decât să stea acolo...

Dar persoana în chestiune începu atunci să strige numele Léei cu o vigoare care ar fi putut trezi un mort.

– Drace, este Terri ! mormăi Howard. Ce naiba caută aici ?

– Presupun că te caută ! îi aruncă Léa smulgându-se de lângă el și punându-și în ordine toaleta.

CAPITOLUL V

Începând din momentul acela, Léa avu impresia că trăieşte în ritmul trepidant al unui film din anii douăzeci. O introduse pe Terri vorbind vrute şi nevrute ca să câştige timp şi să-i permită lui Howard să-şi fortifice muşchiul coapsei. Fără să înceteze să vorbească, trase perdelele, strânse canapeaua-pat, puse pâine la prăjit, pregăti cafea, îşi strânse aşternutul... Având în vedere împrejurările, povestea cheii pierdute luă curând proporţiile unui adevărat roman foileton. Nu uită să precizeze că Howard dormise în dormitor şi ea în salon, aproape neîndrăznind să spere că Terri o va crede. Dar tânăra nu se arătă uimită

Atunci când eroul poveştii îşi făcu în sfârşit apariţia, Léa îi aruncă o privire îngrijorată. El o linişti clipind din ochi. Ea se grăbi să facă un duş şi să se îmbrace. Apoi, după un mic dejun mai mult decât rapid, se aruncă într-un taxi pentru a se duce să caute faimoasa cheie, în timp ce Terri se ocupa de pacientul ei. Când reveni, Howard dispăru în apartamentul lui Roger ca să facă un duş şi să se schimbe. Câteva minute mai târziu, reveni s-o caute, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă şi

cămașă de mătase de culoarea prunei. Cursa contracronometru nu era decât la început...

– Suntem așteptați la „Selvam" peste douăzeci de minute, anunță Léa grăbindu-se spre lift, cu Howard și Terri pe urmele ei.

– „Selvam" ? Ce-i asta ? întrebă tânăra americancă.

– Un mare magazin care a organizat pe lângă lansarea cărții lui Howard, prezentarea de costume de tenis cu aceeași marcă.

Mica brunetă făcu ochii mari.

– Așadar, există magazine deschise astăzi ?

– Da, cele care aparțin hindușilor. Anul Nou chinezesc nu are semnificație pentru ei. Ei au propria lor sărbătoare la o altă dată.

– Asta înseamnă că voi găsi prăvălii de suveniruri deschise ? reluă Terri. M-am înscris pentru un tur al orașului și mi-ar plăcea să iau cu mine două sau trei lucruri din această călătorie.

– De exemplu, un frumos celibatar ? glumi Howard.

Terri izbucni în râs, arătându-și dinții strălucitori, și se îndepărtă veselă pe stradă cu un ultim semn din mână. În timp ce așteptau un taxi la marginea trotuarului, Léa privi cerul strâmbând din nas.

– Ceața asta nu se va ridica atât de curând... Terri n-o să vadă mare lucru !

– Nu-ți face griji pentru ea. Va adora tot ce va putea să ghicească. Seamănă mult cu unchiul ei, din acest punct de vedere : dă dovadă de un entuziasm care rezistă la orice ! rosti Howard cu o voce glacială.

* * *

– Foarte impresionant, murmură el puțin mai târziu intrând cu Léa într-un uriaș și luxos centru comercial pardosit cu dale de marmură și decorat cu plante verzi și fântâni arteziene cu apă cristalină.

Turiștii și locuitorii din Hong Kong se îngrămădeau în jurul vitrinelor strălucitoare care își etalau splendorile : bijuterii, aparate de fotografiat și de radio la prețuri uluitoare... Howard și Léa își croiră drum prin mulțime, la început neobservați. Dar o europeancă îl recunoscu pe campion, îi ceru un autograf și un murmur străbătu imediat grupurile. Au fost înconjurați foarte repede din toate părțile de admiratori înflăcărați. Léa îl văzu ușurată venind pe domnul Selvam, directorul magazinului la care trebuia să ajungă. Hindusul, un bărbat scund și corpolent, își agită brațele scurte cu o energie uimitoare ca să împrăștie curioșii. Apoi le propuse să-și urmeze idolul până în magazinul lui. Rostogolindu-și fără încetare ochii negri, se pierdu în plecăciuni de bun-venit, repetând mereu cât era de onorat și de încântat de vizita unui campion atât de mare. Îl instală în cele din urmă pe Howard la un birou și îi obligă pe invitați să se așeze în rând. Pe toții pereții, postere imense ale vedetei internaționale demonstrau că evenimentul fusese pregătit cum se cuvine. După câteva zeci de minute de neîncetate semnături, Howard se plânse zâmbind că făcuse cârcei la mână. Domnul Selvam, la fel de îndoctorîtor, îi conduse în apartamentele lui private unde îi așteptau un bufet și răcoritoare.

Hindusul se lansă atunci într-o relatare amănunțită și entuziastă a ultimului meci din ajun.

– Ați fost fantastic! repeta el fără încetare, cu fața oacheșă radiind de mândrie. Nefericitul acela care juca împotriva dumneavoastră trebuie să fi crezut până în ultima clipă că avea în mână victoria vieții lui. I-ați făcut-o! Și ce suspans, ce suspans!

Léa se încruntă ușor, în timp ce Howard îi mulțumea politicos admiratorului lui, care reluă imediat relatarea, fără să dea nici cel mai mic semn de oboseală. Timpul trecea și se apropia ora următoarei întâlniri. În zadar își privise tânăra femeie în mod ostentativ ceasul, domnul Selvam o ignora tot atât de ostentativ. În sfârșit, când se întrerupse o secundă să le ofere ceai, ea profită de ocazie și îi smulse prada, bâlbâind niște scuze grăbite.

– Sunt uimit că nu te-ai gândit la patine cu rotile! o luă Howard peste picior în timp ce ea mergea repede pe lângă el, clătinându-se pe tocurile ei ascuțite.

Tânăra femeie nu se putu împiedica să zâmbească la această idee.

– Ocupați-vă de rolul dumneavoastră, domnule Whitney. Adică să vă faceți apariția și să încântați auditoriul. Este tot ceea ce vă cer. Cât privește restul, este responsabilitatea mea.

Datorită unei succesiuni nesperate de stopuri pe verde, nu ajunseră decât cu câteva minute de întârziere la restaurantul unde îi aștepta un industriaș influent, al cărui grup de companii era unul dintre sponsorii lui Howard. Campionul fu primit ca întotdeauna cu brațele deschise și cu un entuziasm nestăvilit. Léa, rămânând intenționat în um-

bră, îl urmări evoluând cu dezinvoltură în mijlocul mulțimii elegante, zgomotoase și pestrițe prezente la cocteil. Își etala întreaga putere de seducție și arunca în joc tot farmecul în folosul unei reuniuni de femei mature, care de care mai împopoțonate, care îl împresuraseră și păreau că nu vor să-i mai dea drumul.

Când au reușit în sfârșit să evadeze, ea scoase un mare oftat de ușurare.

— Am crezut că mor de plictiseală !

— Și eu la fel... o aprobă el foarte serios.

— Tu ? se miră ea. În mijlocul acelei curți de femei care te sorbeau cu ochi de îndrăgostite ?

— Eram îngrozit la ideea ca una dintre ele să nu-mi propună o întâlnire de la cinci la șapte !

Léa izbucni în râs, imaginându-și cum i-ar sta luptându-se cu o doamnă bătrână din înalta societate. Apoi îl târî, repede spre etapa următoare a cursei contracronometru, o conferință de presă. Lăsându-l să răspundă veșnicelor întrebări, mereu aceleași, ale reporterilor postului de radio, fugi să ia o ceașcă de ceai cu prietena ei Sue, care lucra acolo ca disc-jockey.

— Așadar, o întrebă aceasta, cu ochii plecați pe unghiile lăcuite, când aveți de gând, tu și cu Glenn, să vă anunțați logodna ?

Léa o privi lung, uluită.

— Dar nici vorbă de așa ceva !

— Glenn știe asta ? Bietul om este îndrăgostit nebunește de tine, n-ai dreptul să continui să-l duci cu zăhărelul așa cum faci.

Léa se sili să râdă.

— Oare ce-ți închipui, Sue ? Glenn și cu mine suntem foarte buni prieteni. Ne înțelegem perfect.

– Şi ce-i cu asta ?

– Cum ce-i cu asta ? replică Léa, uşor iritată.

– Cum vezi tu viitorul cu el ? Ieşiţi împreună de peste şase luni, trebuie să ştii dacă este ceva serios sau nu ! Dacă nu-ţi place, ar fi preferabil să-l laşi în pace !

– Nu ştiu prea bine cum stau.. recunoscu Léa cu un aer vinovat.

Sue bombăni nemulţumită şi schimbă vorba.

*
* *

Se înserase deja când se întoarseră acasă ca să se schimbe în vederea petrecerii de la „Dynasty". Va fi o serată foarte mondenă şi Léa alese o rochie minunată de seară cu bretele, din muselină verde pal, care lui Glenn îi plăcea în mod deosebit. Era o rochie înşelătoare, perfect decentă din faţă, cu marginea superioară brodată cu strasuri, dar era decoltată adânc în spate.

În timp ce-şi spăla şi usca părul lung blond, se gândea la discuţia pe care o avusese cu Sue. Era limpede că prietena ei este îndrăgostită de Glenn. Léa bănuia de câtva timp că acesta voia să-i facă propuneri de căsătorie. O dată sau de două ori, abătuse cu bună-ştiinţă discuţia. De ce oare fugea în felul acesta de adevăr ? Se privi distrată în oglindă. Îi plăcea mult Glenn. Era amabil, plăcut, cultivat, dar...

Buzele ei se strânseră. Ceea ce simţea pentru el nu era de ajuns. Avusese în acest sens dovada chiar în dimineaţa aceea, în braţele lui Howard !

Într-un gest de disperare, își puse palma pe frunte. Era de necrezut !... În definitiv, Howard era oare destinat să fie prima și ultima ei dragoste ? Nu exista oare nici un alt bărbat pe lume capabil s-o tulbure într-o asemenea măsură, dar capabil de asemenea s-o plaseze pe primul plan în viața lui ?

Mânuind foenul, își continuă șirul gândurilor. Dacă voia să fie onestă cu ea însăși, trebuia să recunoască faptul că-l comparase de la început pe Glenn cu Howard. Cum îi compara de fapt pe toți bărbații cu el. Australianul marcase puncte datorită firii lui vesele, nedezmințitei lui bune dispoziții și caracterului său admirabil. Tot ceea ce Howard nu poseda... își mărturisi ea cu un suspin amar. Howard era taciturn, ascuns și gata oricând să izbucnească. Se întreba dacă reușise vreodată să l descifreze cu adevărat cum era. Dar putea fi de asemenea atât de fermecător, atât de tandru, atât de pasionat, atât de atent, când voia !

Legătura lor fusese prea rapidă, prea intensă, pur fizică. Înaintaseră prea repede și prea departe. Își dădu brusc seama că foenul usca acum aerul din baie și râse cu amărăciune. Howard avusese întotdeauna darul s-o facă să-și piardă capul și era evident că situația nu se schimbase ! Învârtind foenul ca pe o armă de luptă, hotărî că dacă voia să iasă teafără și nevătămată din cele zece sau douăsprezece zile care-i rămăseseră de petrecut cu el nu avea decât o soluție : să evite orice întrevedere între patru ochi, orice situație favorabilă înduioșării. Trebuia să fie de piatră. Era singura ei șansă de salvare.

Se grăbi să-și perie și să-și aranjeze părul. Când termină, o lumină fermă strălucea în minunații ei

ochi verzi ; ajunsese la o a doua hotărâre : va pune lucrurile la punct cu Glenn chiar în seara aceea. Va fi sinceră cu el, îi va explica deschis că între ei totul se terminase. Era conştientă că îl va face să sufere, că va fi tot atât de dureros pentru ea, dar trebuia s-o facă...

*
* *

Un hâtru botezase cu numele de „Plăcinta zburătoare" restaurantul de lux care ocupa al treizeci şi şaselea etaj al hotelului „Dynasty". Şi dacă într-adevăr acolo se serveau din când în când plăcinte delicioase cu carne, meniul cel mai obişnuit era alcătuit totuşi din somon afumat, stridii, fructe de mare şi alte specialităţi rafinate occidentale.

Cu toate acestea, în seara asta ambianţa era predominant chinezească. Mesele mari fuseseră înlocuite cu mese de două persoane, nelipsitele lampioane în roşu şi auriu erau agăţate peste tot, iar murmurul discret care domnea în mod obişnuit în locul acesta liniştit nu era decât o amintire : limba chineză se amesteca în vacarmul vesel al diverselor limbi europene.

Glenn îşi aştepta deja oaspeţii lângă masa de onoare pe care le-o rezervase lângă unul din imenşii pereţi de sticlă. Howard şi Léa sosiră primii, urmaţi la scurt timp de Terri şi Y.C. Wong. Imediat după ce comandară aperitivele, se destinseră admirând privelişteа extraordinară care se desfăşura la picioarele lor. Ceaţa se ridicase şi cerul nopţii avea puritatea cristalului. Străzile semănau cu nişte panglici luminoase. Vasele care pluteau pe Marea Chi-

nei duceau cu gândul la mari scarabei fosforescenți. Imense instalații luminoase proclamau Anul Nou, în timp ce contururi de brazi de Crăciun sclipeau ici și colo.

– S-ar spune că ne aflăm într-un basm... oftă Terri. Hong Kong-ul este într-adevăr feeric.

– Excursia a decurs bine ? o întrebă Léa.

– Oh, da, am trăit momente extraordinare ! exclamă tânăra americancă entuziasmată. Am întâlnit un băiat din Wisconsin la fel de fascinat ca mine de Extremul Orient. Trebuie să ne întâlnim mâine ca să ne ducem să vizităm Ocean Park. După ce... voi scăpa de Howard, bineînțeles ! precizâ ea zâmbind.

Campionul schiță o strâmbătură jignită, în timp ce tânăra fată se lansă în povestea expresivă a evenimentelor zilei. Léa îi aruncă pe furiș o privire, dar se grăbi să-și întoarcă ochii descoperind privirea lui malițioasă fixată asupra ei Nu făcuse toată ziua nici o singură aluzie la modul atât de teribil de viu în care se „regăsiseră". Se arătase amabil și corect, nimic mai mult. Însoțitorii lor ar pica fără îndoială din nori dacă ar afla ce se întâmplase între ei în dimineața aceea. La urma urmei, se gândi tânăra femeie, să flirteze cu ea nu era nimic ieșit din comun pentru el...

Glenn îi învălui pe amândoi cu privirea.

– Și pentru voi doi, totul a mers bine ?

– „Alergătură" ar fi mai corect spus ! îl corectă Howard. Léa s-a purtat fără milă ! M-a făcut să străbat Hong Kong-ul în lung și-n lat cu viteza unei rachete pentru ca un număr cât mai mare de persoane să mă poată vedea... Aproape că aș fi pre-

ferat să mă impăiez şi să mă instalez pe un piedestal, ar fi fost mult mai odihnitor pentru toată lumea ! încheie el cu umor.

Léa îl fulgeră cu privirea.

– Doar nu crezi că te plimb peste tot pentru plăcerea mea ! replică ea. Să ştii că mi-ar plăcea mai mult să rămân culcată !

– Cu mine, presupun ?

Rămase cu gura căscată, zăpăcită, în timp ce însoţitorii lor izbucneau în râs. Ochii ei verzi aruncau fulgere. Timp de câteva clipe luptă să-şi păstreze un aer de demnitate ofensată, dar molipsirea se dovedi mai puternică şi pufni la rândul ei în râs.

– Sper că răspunsul este nu... îi şopti Glenn punându-şi o mână peste a ei.

Howard nu adăugă nimic, dar după modul cum o privea acum înţelese că nici pentru el scena de dimineaţă nu fusese lipsită de importanţă. Cenuşiul ochilor lui se întunecase şi zâmbetul slab care-i plutea pe buze era mai elocvent decât o mărturisire. Din clipa aceea, se feri ca de ciumă de privirea lui şi făcu tot posibilul să discute cu toţi în afară de el.

Alegerea meniului şi explicaţiile furnizate cu bunăvoinţă de Y.C. Wong aduseră o diversiune pe care Léa o primi cu recunoştinţă şi uşurare. Încântătoare chelneriţe orientale în tunici roşii veniră să le aducă ceai de iasomie, foarte aromat, diverse sosuri frumos mirositoare şi tânărul jucător de tenis chinez le arătă cum să mănânce cu beţişoare. În mijlocul neîncetatelor hohote de râs şi exclamaţiilor entuziaste ale lui Terry, mâncară cu poftă o duzină de feluri diferite de preparate înainte de a încheia cu o minunată salată de fructe proaspete în care

se amestecase ananas, felii de portocale, pepene verde şi li chi, un fruct foarte apreciat de localnici.

– Masa aceasta a fost un adevărat banchet, declară Howard adresându-se lui Glenn. Conduceţi un hotel de foarte înaltă clasă.

Australianul se înseninâ la faţă auzind acest compliment şi comandă lichioruri. Atmosfera era din ce în ce mai veselă. Din toate colţurile sălii răsunau vocile ascuţite ale chinezilor care rosteau toasturi şi urări de fericire. Mica orchestră care asigura ambianţa muzicală anunţă brusc cu un uruit de tobă începutul numerelor de varieteu.

– Iat-o pe protejata ta ! şopti Glenn la urechea Léei.

Tânăra femeie îşi stăpâni o exclamaţie de uimire văzând-o pe Jasmine apărând pe ringul de dans la lumina reflectoarelor. Ţinuta pe care o arbora nu avea decât o legătură foarte îndepărtată cu tunica chinezească tradiţională ! Rochia roşie cu bretele, brodată cu paiete aurii, era atât de îndrăzneţ despicată în fiecare parte încât dezvăluia impudic coapsele tinerei fete. Cât despre decolteul ameţitor, ar fi impresionat chiar şi o vedetă de la Las Vegas..

Jasmine respiră adânc, în timp ce prietenul ei Y.C. Wong îşi netezea nervos părul. Apoi începu un cântec de dragoste în cantoneză, mai întâi încremenită în faţa microfonului, în continuare legănându-şi şoldurile cu tot mai multă îndrăzneală.

– Cuvintele sunt poate tradiţionale, dar cu siguranţă nu şi mişcările care le însoţesc.! chicoti Glenn la urechea Léei.

Părea încântat. Încetul cu încetul, Jasmine păru că intră în transă. Începu curând să pocnească din

degete, să dea la iveală porţiuni tot mai mari din picioarele delicate, să se întoarcă şi să se răsucească frenetic pe parchetul ceruit. Uitând de microfon, se consacră pasionată singurului lucru care-i plăcea : dansul modern ! După un moment de ezitare, orchestra hotărî să se adapteze şi să cânte o melodie disco tipic occidentală. Evident, tânăra chinezoaică era peste măsură de încântată.

Léa abia îndrăznea să respire. Oare ce ar spune domnul Tan dacă ar afla că fiica lui adorată aproape se dedase la un strip-tease într-unul din cele mai mari hoteluri din Hong Kong ? Spectatorii, în schimb, păreau cuceriţi. Mai întâi indiferenţi, deveniseră atenţi, dându-şi coate şi şoptind între ei. Începură curând să marcheze ritmul bătând din palme, în timp ce Jasmine se unduia tot mai senzual. Sfârşitul numărului a fost primit cu solicitări entuziaste de „bis". Înconjurată de tineri entuziaşi, îmbujorată, respirând greu, eroina serii îşi savura evident triumful şi trimitea sărut după sărut admiratorilor ei. V.C. Wong se resemnă în sfârşit să se ducă după ea.

— Poate că nu este ceea ce fusese prevăzut, declară Glenn râzând, dar a produs într-adevăr impresie !

Léa îşi trecu o mână peste frunte, descurajată.

— Oare ce trebuie să fac ? gemu ea.

— Să iei un procentaj, ce altceva ? o luă peste picior Howard.

— Pare să anunţe un viitor strălucit... remarcă Glenn.

— În ce domeniu ? întrebă Howard pe un ton usturător. Ca dansatoare în pielea goală ? Poate

că seara asta a avut un oarecare succes pentru că este Anul Nou chinezesc și că oamenii au băut prea mult, dar singurul ei avantaj îl reprezintă faptul că este bine proporționată. Fete ca ea găsești câte vrei !

Se întoarse spre Léa, aproape brutal.

– Mare scofală ai făcut ! Privește-o : este peste măsură de satisfăcută. Fie că vrei sau nu, nu va consimți niciodată să redevină fiica anonimă și respectabilă a tatălui ei.

Optimist ca de obicei, Glenn mai încercă să apere șansele de viitor ale vedetei lui de o seară. Léa, îngrozită, se ridică brusc în picioare.

– Mă duc să iau aer, anunță ea tăios. Nu se mai poate respira aici.

– Te însoțesc, se oferi grăbit tânărul australian, înainte ca ea să aibă timp să refuze.

În timp ce liftul îi ducea cu mare viteză spre grădinile de la parter, ea se gândi că întâmplarea îi oferea ocazia visată de a vorbi cu Glenn. „Acum ori niciodată..." își zise ea, încordându-se când el o luă de mână ca s-o conducă pe aleile luminate. Dar când el își scoase haina ca să-i acopere tandru umerii, simți că hotărârea ei slăbește. Cum să se arate aspră și nemiloasă cu o ființă atât de minunată, atât de atentă și de loială ? Cu toate acestea, trebuia. Respiră adânc și bâigui :

– Glenn, eu... trebuie să fiu sinceră cu tine.

În aceeași clipă, el îi spunea pe un ton încordat :

– Léa, de mult timp vreau să-ți spun...

Se opriră amândoi și izbucniră într-un mic râs stânjenit, urmat de o tăcere apăsătoare. În cele din urmă, Glenn rupse tăcerea ca s-o întrebe :

– Léa, ce spui dacă ne-am logodi de Paşti ?

– Dar nu te iubesc de ajuns ! exclamă impulsiv tânăra femeie, simţind un nod în stomac când văzu o imensă tristeţe apărând pe chipul prietenului ei.

El îşi înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor, cu umerii ţepeni şi ochii ridicaţi spre luna strălucitoare.

– În cazul acesta, presupun că este sfârşitul ? murmură el oftând îndurerat.

– Îmi pare rău ! afirmă Léa cu o voce gâtuită. Eu... ar fi trebuit de mult timp să pun lucrurile la punct, dar... Oh, Glenn... Îmi place enorm de tine. Numai că, eu...

– Susie mă prevenise, mormăi el.

– Susie ? repetă ea, uluită.

– Da, prietena noastră comună.

– Înţeleg... şopti ea.

Firește, Sue va fi încântată să-i vindece lui Glenn chinurile inimii. El n-avea decât să-i facă semn...

– Eşti încă îndrăgostită de Howard, nu-i aşa ?

Era mai mult o constatare decât o întrebare! Reluă, cu tristeţe :

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, ieri seară. Erai bolnavă de îngrijorare pentru el.

Léa ridică bărbia, ofensată.

– Nu pentru el, ci pentru ceea ce reprezintă ! ripostă ea cu vehemenţă. Este unul dintre atuurile majore ale agenţiei noastre !

– Hm... făcu Glenn, sceptic.

Reveniţi la prietenii lor. se comportară ca două marionete articulate, vorbind, zâmbind, râzând, ca şi cum nu se întâmplase nimic. Venită la masa lor, Jasmine radia de fericire. Un timp, Léa crezu că

nimeni nu remarcase tensiunea dintre ea şi Glenn. Dar când întâlni întâmplător privirea lui Howard, înţelese că el, cel puţin, nu se lăsase înşelat. O invită la dans, cum le invitase pe Terri şi pe Jasmine. Vorbiră pe un ton lipsit de gravitate, fără să facă cea mai mică aluzie la australian, dar tânăra femeie era conştientă de tensiunea care-l stăpânea : ghicise totul.

Trecuse de mult de miezul nopţii când mesele începură să se golească.

– Este timpul să plecăm, anunţă Y.C. Wong luând-o de braţ pe Jasmine.

– Pe când viitorul meu număr ? chicoti tânăra chinezoaică privind spre Glenn şi Léa.

– Te sun eu peste o săptămână sau două, spuse repede aceasta din urmă, ca să prevină orice intervenţie a directorului hotelului.

– Nu înainte ? protestă Jasmine cu o figură deceptionată.

Dar se înseninâ din nou la complimentele călduroase ale lui Glenn. Wong profită de ocazie pentru a-i şopti Léei :

– Faceţi bine că amânaţi puţin lucrurile. Seara aceasta a fost un triumf, dar nici nu se pune problema să reînceapă să se dea în spectacol. Tatăl ei ar fi capabil s-o dezmoştenească, dacă ar afla !

Schimbară o privire complice. Léa se simţea usurată să-l ştie de partea ei. Prevedea că smulgerea Jasminei din lumea ameţitoare a spectacolului va fi la fel de dificilă ca smulgerea unei scoici prinsă de o stâncă !

Se îndreptară împreună spre lift. Terri îi părăsi la etajul ei. Îndată ce ajunseră la parter, Glenn

se retrase discret, urmat de cei doi tineri chinezi. Rămasă singură cu Howard, Léa dârdâi până când el chemă un taxi. După ce se așezară pe bancheta din spate a mașinii, el o cuprinse cu brațul.

– Îți voi ține de cald, domnișoară Morrison.

Cum ea îi aruncă o privire bănuitoare, el îi zâmbi cu maliţiozitate :

– Fii liniștită, pisicuțo. N-am obiceiul să profit de genul acesta de situație, știi bine !

De data aceasta, ridicarea din sprâncene a Léei era de-a dreptul neîncrezătoare.

– Hm ! făcu ea simplu, amintindu-și unele scene din trecut.

– În orice caz, nu în seara asta, se corectă Howard.

Tânăra femeie se lăsă convinsă... și tentată. Era atât de bine să se cuibărească lângă el, la căldură.

– Crezi că Terri îi povestește totul lui Paul ? întrebă ea după un timp, urmându-și firul gândurilor în timp ce taxiul se înfunda în întuneric. Vreau să spun... este pentru el un fel de informatoare ?

Se simțea foarte bine, acum. Contactul cu Howard îi era încă atât de familiar...

– Greu de spus, răspunse el. Îmi pare sinceră, directă, și după două sau trei observații care i-au scăpat, am impresia că are aceeași părere ca noi despre unchiul ei. Dar eu nu-l subestimez niciodată pe rechinul acesta de Paul. Ar fi capabil să monteze un microfon într-unul din frumoșii ei canini fără ca ea să-și dea seama ! De ce mă întrebi ?

– Este în legătură cu succesul Jasminei din seara asta. Dacă aude vreodată vorbindu-se despre

ea şi adulmecă o posibilitate de a scoate bani, ştiu că nu s-ar împiedica de scrupule. Ar fi bine să înăbuş acest debut din faşă...

Howard îi aruncă o privire tăioasă.

— Eşti conştientă că ai multe lucruri comune cu ilustrul tău patron ? îi aruncă el dintr-o dată glacial. Deşi cu siguranţă n-o să vrei să recunoşti. Îţi arogi dreptul să hotărăşti asupra carierei şi vieţii Jasminei, aşa, în mod pripit...

— Este complet fals ! exclamă Léa, revoltată de nedreptatea judecăţii lui. Dimpotrivă, nu mă gândesc decât s-o ocrotesc !

— Mă linişteşti ! Paul Spencer practică publicitatea în maniera unui jucător de şah. Dar pionii pe care îi manipulează sunt bărbaţi şi femei...

— Te simţi şi tu manipulat ? se interesă ea îndepărtându-se de el pentru ca să-l poată privi.

— Nu. Eu sunt destul de puternic ca să-l bat pe propriul lui teren. Dar l-am văzut cum se poartă cu oamenii mai docili. Este în stare de orice.

— Şi îndrăzneşti să spui că îi semăn ?

— Poate că încă nu în întregime. Numai că... ce se va întâmpla când vei urca în ierarhie, pisicuţo ?

— Nu ştiu dacă îmi voi continua cariera la „Spencer Associates"... mărturisi Léa când taxiul se opreа în faţa imobilului lor.

Discuţia a fost întreruptă cu plătirea cursei, dar Howard o reluă în lift.

— Ai pornit-o bine pentru a ajunge pe culme, pisicuţo. Numai dacă nu renunţi să faci carieră pentru a te căsători, ceea ce mă îndoiesc foarte mult că se va întâmpla.

Tânăra femeie se simți din nou ofensată.

– Vrei să spui că am aerul unei virtuale fețe bătrâne ?

El o mângâie îndelung cu privirea.

– Da, tocmai asta vreau să spun, răspunse el cu o insolență deliberată. Ce aștepți de la bărbați, Léa ? Mai întâi m-ai părăsit pe mine și acum îl repezi pe Glenn. Cu toate acestea, imi pare imaginea perfectă a unui excelent tată de familie !

– Ceea ce s-a întâmplat între Glenn și mine mă privește personal, i-o reteză ea cu răceală. Tu nu ai nici o legătură cu asta.

– Te înșeli, pisicuțo... îi spuse el mergând în spatele ei pe culoar. Am o mare legătură, dimpotrivă. Acest biet tip mi-a făcut milă, adineauri. Știu foarte bine ce trebuie să fi simțit în momentul acela, deoarece am trecut eu însumi prin acest infern datorită ție.

Léa se răsuci pe călcâie, furioasă.

– Nu răstălmăci povestea, Howard ! șuieră ea, fulgerându-l cu privirea. Nu eu sunt aceea care te-a părăsit, tu ești cel care nu mi-a cerut niciodată să ne căsătorim !

Vâri cheia în broască și deschise ușa cu brutalitate.

– Noapte bună !

– Oh, ba da, ți-am cerut-o...

Vocea lui Howard răsunase în spatele ei, dură și fermă. Se întoarse din nou spre el, ca înțepată de viespe.

– Pentru mine, planurile vagi de casă în sudul Franței nu reprezintă o cerere în căsătorie ! Nici visurile obscure ale unui viitor comun.

– În privința asta, sunt de acord. Dar ți-am cerut de asemenea deschis să ne căsătorim. Ți-am cerut-o *negru pe alb*. Ce voiai mai mult ?

Ea respinse cu un gest obosit o șuviță de păr blond care-i căzuse pe frunte.

– Am avut amândoi o zi grea, Howard, nu mai știm ce spunem, murmură ea. Nu vrei să uităm de toate astea ?

– Bineînțeles că nu ! izbucni el, cu o voce tremurând de mânie. Tocmai asta este problema între mine și tine. Nu ne-am acordat niciodată timpul să discutăm temeinic ceea ce ne privea ! Dar de data asta o vom face, și încă imediat ! Vreau să știu de ce ai plecat pe neașteptate la capătul lumii și de ce n-ai avut măcar politețea de a răspunde la scrisoarea mea ?

– Ce scrisoare ? replică ea cu răceală. Nu-mi amintesc s-o fi primit.

Era oare încă un vicleșug ca s-o rețină lângă el în toiul nopții și să profite de oboseala ei ? Știa foarte bine și nu avea nici o îndoială că n-ar fi avut forța și nici dorința de a-i rezista. Încă în taxi, trebuise să facă un efort considerabil să nu-și lase capul să cadă pe umărul lui. Și dorința de a întinde o mână spre el, de o-i mângâia gâtul, pieptul, de a-i urma conturul buzelor îi arsese degetele.

– Aveți o memorie foarte scurtă, domnișoară Morrison ! i-o întoarse el trecând prin fața ei pentru a aprinde luminile în salon.

– Vom discuta mâine dimineață despre asta... gemu ea cu voce nesigură.

Insistența lui în legătură cu această scrisoare începea s-o plictisească. Howard o prinse fără me-

najamente de umăr şi o obligă să intre în încăpere.

– Am spus *imediat* ! repetă el, scos din sărite. Explică-mi de ce nici măcar nu ai considerat util să-mi răspunzi printr-un „nu" foarte simplu ! Ai idee de chinurile pe care m-ai făcut să le îndur prin tăcerea ta ?

O urmărea cu o privire în care strălucea mânia şi ciuda în timp ce ea mergea de colo, colo, prin încăpere, ca un automat, trăgând perdelele, aprinzând becurile din şemineul aparent.

– Ce chinuri ? strigă ea în sfârşit, cu mâinile în şolduri. Nu păreai atât de nefericit când rulai cu viteză pe şosele în compania nedespărţitei tale brazilience !

– Aş vrea să restabilim adevărul, Léa ! replică Howard, ridicând un deget în semn de autoritate. În primul rând, fata aceea are drept tată un mare constructor de automobile brazilian care mă susţine din punct de vedere financiar. Când am fost în Brazilia, m-a primit regeşte. Trebuia să le întorc amabilitatea ieşind cu fata lor. Dacă n-aî fi fost plecată, Dumnezeu ştie unde, am fi ieşit *în trei*. În al doilea rând, era o persoană foarte plăcută, cu care mă înţelegeam foarte bine, nimic mai mult! Nu uita că eram îndrăgostit ca un nebun de tine, *pe vremea aceea* !

Léa nu ştia ce să facă, nici încotro să privească. Într-un colţ secret al inimii, sperase că mai simţea încă ceva pentru ea. Dar cumplita expresie „pe vremea aceea" pe care tocmai stăruise, punea definitiv capăt iluziilor ei şi această luare la cunoştinţă era groaznic de dureroasă. Dragostea lor luase sfârşit pentru totdeauna.

— În al treilea rând, continuă Howard, cu fălcile încleștate, așteptam întoarcerea ta atunci când destinul a hotărât altfel. Accidentul mi-a interzis să joc în finala de la Wimbledon, iar tu n-ai mai revenit niciodată. Ţintuit săptămâni de zile în patul de spital, am avut timp cu prisosință să reflectez. Imediat ce am reușit să mă ridic pentru a scrie, am pus mâna pe toc, străduindu-mă să compun cea mai frumoasă cerere în căsătorie.

Léa era consternată.

— În treaba asta, ceva nu-i în ordine... murmură ea ca pentru sine. N-am primit niciodată această scrisoare.

— Totuși, Paul...

Howard se întrerupse chiar în mijlocul frazei și se uită unul la altul, înțelegând brusc ce trebuie să se fi întâmplat. Tot Paul fusese acela care ar fi trebuit să transmită florile și scrisoarea Léei. Flori și scrisoare care nici ele nu ajunseseră vreodată la destinație! Depășise într-adevăr limitele admisibilului. Howard se lăsă să cadă pe canapea, peste măsură de enervat.

— Monstrul!... mârâi el, livid.

— Vrei să bei ceva? îi propuse Léa ca să-l scoată din starea aceea.

— Bună idee. Un coniac, te rog. După aceea, îți voi relata versiunea mea privind povestea.

Așteptă ca ea să vină să se așeze lângă el după ce îi întinsese un pahar cu un lichid de culoarea chihlimbarului, pe care el îl privi îndelung înainte de a reîncepe să vorbească.

— Totul a început cu acel accident blestemat...' murmură el. Realitatea este cu totul alta. În jurul

meu se presupunea că mă voi reface, că aş mai avea încă proiecte de viitor, dar în fond toată lumea mă credea terminat. Dacă ai şti câte gafe au făcut... Tata se străduia să pară vesel, mama îmi aducea cărţi scrise de infirmi care reuşiseră să-şi învingă handicapul pentru a se duce la Polul Nord etc., etc. Ajunsesem în culmea disperării. Mental şi fizic, mă consideram o epavă. Atunci a apărut Paul, cu optimismul lui neobosit. S-a arătat atât de încrezător încât a reuşit să-mi redea încrederea.

Îi aruncă tinerei femei o privire aproape vinovată.

— Poate că m-aş fi descurcat singur, nu ştiu. Până atunci, el a fost acela care, zgâlţâindu-mă, mi-a redat gustul de a trăi.

Luă o înghiţitură, cu privirea pierdută în depărtare.

— Este fără îndoială un bandit, un escroc, dar îi datorez cel puţin asta.

Léa începea să înţeleagă.

— Aşadar, acesta este motivul pentru care ai rămas la noi, în pofida puţinei stime pe care o ai pentru el ?

Howard clătină din cap.

— În cele mai reale accese de cinism îmi spuneam că n-a acţionat pentru mine, ci pentru averea pe care spera s-o scoată din povestea asta. Oricum ar fi, rezultatul este acelaşi : numai el singur a ştiut să-mi demonstreze că lumina strălucea la capătul tunelului. M-a forţat prin toate mijloacele să încep un program de reeducare şi nu mi-a lăsat o clipă de odihnă. Când sponsorii au început să insinueze că nu mai eram o afacere bună, i-a convins

să continue să creadă în steaua mea. Înțelegi... părea că pusese realmente la inimă interesele mele. Dar asta nu l-a împiedicat să comită cea mai mare ticăloșie : să păstreze scrisoarea pe care ți-o scrisesem.

Léa încruntă sprâncenele.

— De ce n-ai telefonat sau n-ai scris din nou când a văzut că nu-ți răspundeam ?

— Pentru că între timp am mai reflectat... Fără îndoială, prea mult. La urma urmei, tu nu găsiseși de cuviință să-mi dai vreun semn ! adăugă el cu tristețe.

— Ba da, ți-am dat un semn ! exclamă ea cu disperare. Am cerut să ți se trimită două duzini de trandafiri, cu o scrisoare care spunea... că mă gândeam la tine. Că mă voi întoarce la Londra îndată ce mi-ai cere.

— Acum îmi amintesc de trandafiri... îi scăpă lui în șoaptă. Când l-am întrebat pe Paul cine mi i-a trimis, mi-a răspuns : „o admiratoare anonimă !" Doamne-Dumnezeule !... Mi-ar plăcea să-l strâng de gât cu propriile mele mâini !

— Ce vrei... oftă Léa, își apără investițiile. Știi foarte bine că valorezi mult mai mult pe piață în calitate de play-boy celibatar. De altfel, imaginea aceasta mi se pare că nu este chiar atât de falsă...

— Este într-adevăr ceea ce crezi ? replică el aruncându-i o privire sfidătoare.

Ea își aruncă părul lung pe spate, cu un gest fals nepăsător.

— Ceea ce cred eu n-are nici un fel de importanță.

Howard o luă de mână, împletindu-și degetele cu ale ei.

— Știi prea bine că nu este adevărat, pisicuțo.

— De ce nu te lipsești de serviciile agenției ? îl întrebă ea cu voce slabă, privind mâna lui mare și bronzată, cu unghii scurte și curate, împletită cu a ei, mult mai albă, mai fină, cu unghiile lăcuite cu roz sidefiu. Chiar dacă te-a ajutat să ieși din prăpastie, cum spui, nu-i datorezi recunoștință veșnică.

Howard își mijì ochii, scrutându-i cu atenție fața cu trăsături obosite.

— De ce parte ești, Léa-? Nu uita că eu am o contribuție directă la reușita ta !

— Asta nu are importanță. Fii realist.

— Tocmai, sunt ! Știu foarte bine că dacă încetez să mă supun fără a crâcni, dacă refuz să mă las stors ca o lămâie, Paul îmi va tăia imediat subvențiile !

— Ei bine ?

— Așadar, nu înțelegi contradicția ? Banii aceștia pe care-i stoarce exploatându-mi numele la maximum, la urma urmei *pentru mine* îi câștigă... Eu intru în jocul lui deoarece, conform aparențelor, Paul lucrează pentru mine și nu eu pentru el ! Poate că este un rechin, dar este extrem de dotat. Dacă aș schimba agenția acum, ar face în așa fel încât ar lăsa pe toată lumea să înțeleagă că eu am avut probleme, nu el. Aș fi ruinat și nu pot să-mi permit luxul acesta în starea actuală a lucrurilor.

Se întrerupse o clipă, fără să o slăbească din ochi, apoi continuă pe un ton mai liniștit :

— Așadar, recunoști că el este acela care ne-a despărțit în mod deliberat ?

— De fapt, nu rămăsese mare lucru de demolat... ripostă tânăra femeie încercând să-și ia un

aer sarcastic. Știi foarte bine că în ultimul timp relațiile noastre se schimbaseră. Focul de artificii se terminase...

— Nu-i adevărat, pisicuțo, insistă el învăluind-o cu ochii lui cenușii. Abia pusesem fundațiile, dar în ceea ce mă privește consideram că erau solide. Desigur, perioada care a precedat Wimbledonul a fost... dificilă, să spunem. Dar eu aveam încredere în viitor. Și chiar în această dimineață ne-am confirmat unul altuia că cerul nostru se poate încă aprinde...

El își lăsă paharul, trecu un braț în jurul umerilor ei și o trase spre el. Când buzele lui fierbinți îi atinseră gâtul, ea gemu :

— Nu, Howard...

Încercă să-l respingă, dar el se mulțumi să-i prindă mâna și să-i sărute cu tandrețe degetele, unul după altul.

— Nu... murmură ea mai slab.

Îndată ce gura lui puse stăpânire pe a ei, puternică și posesivă, Léa știu că pierduse lupta. Își trecu brațele în jurul gâtului lui și își simți propriul corp lipindu-se impulsiv de al lui.

— Vezi bine ce efect avem unul asupra celuilalt... șopti el cu voce răgușită. Ești atât de frumoasă, pisicuțo, atât de frumoasă.

Îi reveni brusc în minte remarca pe care o făcuse mai devreme cu privire la Jasmine : „fete frumoase găsești câte vrei", ceea ce îi potoli înfrigurarea care o cuprinsese. Știa că dacă îi cedează, mai târziu va simți un dispreț și o rușine fără margini : n-ar fi fost în brațele lui decât o fată frumoasă printre atâtea altele...

– Este târziu, zise ea îndepărtându-se. Trebuie să pleci.

– Pisicuţo ! protestă Howard fără să-şi oprească mângâierile care o torturau. Am nevoie de tine tot atât cât ai tu de mine. Să petrecem noaptea împreună...

Totul corespundea cu tezele lui Paul Spencer : avea nevoie de un moment de destindere, nimic mai mult. Cuprinsă brusc de o violenţă de nestăpânit, se smulse din braţele lui şi îşi aranjă rochia.

– Îmi pare rău, domnule Whitney. Să fac dragoste cu dumneavoastră, nu intră în atribuţiile mele. Nu sunt plătită să vă ajut să scăpaţi de tensiuni.

Howard o privi stupefiat, apoi respiră adânc pentru a-şi recăpăta controlul. După care sări în picioare cu nările fremătând. Îi aruncă în faţă cu un rânjet batjocoritor :

– Iertaţi-mă, domnişoară Morrison. Uit întotdeauna că jucaţi un rol dublu şi că nu ştiu până unde merge devotamentul dumneavoastră faţă de Paul Spencer !

Scotoci furios în buzunarul interior al hainei şi scoase de acolo un teanc de dolari pe care începu să-i fluture.

– Cât îţi datorez pentru acest „serviciu" ? Blondele frumoase se plătesc bine, de obicei... Presupun că iubitul tău patron trebuie să-ţi fi spus ?

– Ieşi ! urlă Léa, dezgustată. Ieşi imediat !

El făcu o reverenţă batjocoritoare.

– Cu cea mai mare plăcere !

CAPITOLUL VI

După o noapte nedormită, dispoziția îngrozitoare a Léei se schimbase într-o nevoie nestăpânită de răzbunare. Profesional vorbind, nu avea de ales, trebuia să supervizeze activitățile lui Howard, oricât de greu i-ar fi venit. Dar se va ține cu strictețe de obligațiile minime. Dacă voia și zâmbete pe deasupra, n-avea decât să i le plătească, așa cum îi propusese să-i plătească și favorurile! Și în minutul când partea „de lucru" a călătoriei lui va fi încheiată, nu va mai ridica nici un deget pentru el. Nu avea decât să se descurce singur ca să-și organizeze săptămâna de vacanță.

Îi fierbea și acum sângele în vine când se gândea la modul cum o tratase, în ajun și pe vremuri. Faptul că o asociase pe nedrept cu metodele adesea mârșave ale lui Paul Spencer era deja dureros. Dar recunoscuse de asemenea, fără să vrea, că atunci când îi scrisese propunându-i căsătoria, se găsea într-o situație disperată, neștiind de ce să se agațe... O considerase drept ultima speranță, nimic mai mult. Îndată ce-și redobândise încrederea în sine, își schimbase gândul.

În dimineața aceea, o masă amenințătoare de nori grei de ploaie apăsa cu toată greutatea peste

Hong Kong, lipindu-se de geamuri, făcând trotuarele alunecoase, estompând complet peisajul. Rezulta din asta o impresie glacială foarte dezagreabilă. Léa, care nu era totuşi friguroasă, îmbrăcase un pulovăr gros, asortat plăcut cu blugii de catifea neagră. Ansamblul era subliniat de o haină garnisită cu broderii în culori vii.

Aşezată la măsuţa de toaletă, îşi ridică părul la ceafă într-un coc strâns. Puţin fard era indispensabil pentru a ascunde paloarea obrajilor. Trecu o părere de fard gri pe pleoape, alegând în mod inconştient o nuanţă în armonie cu dispoziţia ei posomorâtă, tot atât de posomorâtă ca cerul. În sfârşit, puţin rimel pe genele lungi şi un strat uşor de roz sidefiu pe buzele pline. Se simţi pregătită să înfrunte lumea exterioară... începând cu Howard. Ceea ce nu era sarcina cea mai uşoară, nici cea mai plăcută.

Programul zilei era mai puţin încărcat ca cel din ziua precedentă. Campionul trebuia să prezideze un prânz la clubul de golf al domnului Tan. Din fericire, era o masă simplă şi destinsă. Léa se felicita pentru asta, deoarece nervii ei erau într-o asemenea stare încât se simţea capabilă să provoace un scandal la cea mai uşoară ironie din partea lui Howard. După aceea, singura ei obligaţie era să-şi aducă „protejatul" la timp în faţa camerelor de televiziune pentru a da un interviu la începutul serii. Tânăra femeie notă că va trebui să fixeze o zi pentru întâlnirea cu ziarista cu care el refuzase să cineze, apoi bău doar o cafea şi îşi încălţă cizmele cu tocuri cu o hotărâre agresivă.

Expresia ei nu se îmblânzi când se duse să bată la uşa vecinului ei de palier, cu bărbia ridicată şi

buzele strânse. În dimineața aceea, el n-avea nici un interes să declare că nu este gata !

Din fericire pentru el, era gata. Bărbierit proaspăt, cu părul puțin prea lung pieptănat cu grijă, era îmbrăcat cu bluzonul lui de piele neagră peste un pantalon alb de nuanța fildeșului și o cămașă de mătase asortată.

— Să mergem ! îl anunță Léa pe un ton sec.

Puțina prietenie care reușise să reapară între ei se evaporase din nou. Observă fără să se emoționeze că Howard șchiopăta din nou ușor. Cu atât mai rău pentru el. Dacă ar fi vrut, ar fi avut tot timpul să-și încălzească mușchiul îndărătnic. Ea nu putu rezista plăcerii de a-l întreba cu perfidie :

— Terri a venit să te maseze, dimineața asta ?

El o fulgeră cu privirea.

— Știi foarte bine că nu ! Poate că ar fi trebuit să mă scol mai devreme, dar eram extrem de obosit. Și pentru că drumul până la club este destul de lung, după cum mi-ai spus, voi profita de asta ca să-mi fac exercițiile în taxi.

— Nu luăm un taxi, îl corectă ea răspicat. Roger și-a lăsat mașina aici, iar eu voi servi drept șofer.

Coborâră la subsol și Léa se îndreptă cu mândrie spre o minusculă mașină ciocnită peste tot care părea să se țină pe roți doar prin minune.

— Iată trăsura noastră ! aruncă ea descuind portiera.

Howard o privi înspăimântat, înainte de a exclama neîncrezător :

— *Asta ?*

— Și ce dacă ? replică Léa pe un ton inocent. Poate că nu este una dintre acele Porsche cu care

eşti obişnuit, dar ne va ajunge cu prisosinţă să ne ducă pînă acolo.

– Să ne ducă acolo, să zicem. Dar să ne aducă înapoi, mă îndoiesc ! bombăni el.

Neluându-i în seamă ezitarea, Léa se aşeză la volan şi se aplecă să-i deschidă:

– Urcă ! îi ordonă ea

– Nu ! răspunse Howard cu buzele strânse. Cum vrei să-mi fac exerciţiile în cutia asta de sardele ?

Léa se enervă. Îi sabota din nou programul.

– Te porţi ca o divă capricioasă ! izbucni ea sărind din maşină. Succesul ţi s-a urcat la cap, Howard Whitney ! Eşti un campion, eşti un play-boy, de acord. Dar dacă te idolatrizează lumea toată, nu este cazul şi cu mine ! În ochii mei, nu eşti decât un tip oarecare, ca oricare altul, care îşi petrece timpul trimiţând mingi în cealaltă parte a fileului. Nimic mai mult. Şi de când ai pus piciorul în Hong Kong n-ai încetat să-mi faci necazuri !

Trânti portiera cu atâta violenţă încât, câteva bucăţele de tablă ruginită căzură pe sol.

– Dacă *domnul* binevoieşte să mă urmeze, adăugă ea cu ochii verzi strălucind de furie, voi încerca să-i găsesc o limuzină care să-i convină !

Cum încerca să încuie maşina cu o mână tremurătoare, Howard izbucni în hohote de râs.

– Oh, pisicuţo ! exclamă el după aceea, cu respiraţia tăiată. Ştii că este prima oară după o veşnicie că cineva îndrăzneşte să-mi spună în faţă ce gândeşte despre mine ? Nu aud tot timpul decât : „Bineînţeles, Howard. Cum vrei tu, Howard". Degeaba fac imposibilul ca să-i scot pe oameni din

fire, ei continuă să mă onoreze cu plecăciunile lor zeloase şi cu zâmbetele lor prefăcute.

Râse din nou, înainte de a continua cu blândeţe :

– Vom lua maşina asta, aşa cum doriţi, domnişoară Morrison. Doar că mă voi urca pe banchetа din spate ca să am puţin mai mult loc.

Léa era complet descumpănită, dar această izbucnire de mânie îi făcuse bine. Se reaşeză prin urmare la volan într-o dispoziţie mai bună. Când ieşi-ă în stradă, un soare palid căuta să străpungă perdeaua de nori. Până la urmă, poate că dimineaţa asta nu va fi atât de groaznică după cum îşi închipuise ea...

– Merge ? îi aruncă Howard pe un ton glumeţ.

Ea îi aruncă o privire prin oglinda retrovizoare şi binevoi să-i acorde un zâmbet slab.

– Rar se întâmplă să găseşti un şofer care să accepte să conducă o asemenea grămadă de fier vechi... i-o întoarse ea schimbând cu dificultate vitezele. Prefer să mă scuz dinainte pentru toate zdruncinăturile pe care va trebui să le suporţi. Maşina n-a mai fost folosită de mult timp şi nu face decât după capul ei.

In timp ce ea lua direcţia spre Noile Teritorii, jungla de beton care-i înconjura din toate părţile începuse să se rărească. Circulaţia devenea mai fluentă, iar zgomotul şi învălmăşeala din centrul oraşului lăsau loc colinelor înverzite şi porţiunilor liniştite de şosea. Tânăra femeie se simţea încetul cu încetul împăcată cu ea însăşi, cu vehiculul nesigur şi cu pasagerul ei.

Howard era fascinat de numele satelor pe care le traversau : Kwai Chung, Kwun Yan Keng, Hong

Ha Po. Aici, totul era dintr-o dată mai exotic : rufe puse la uscat sub rândurile de bambus, femei străvechi, oameni îmbrăcați în acel soi de pijama neagră tradițională, copii urmărind atent cârduri de păsări... Discutară un timp în mod plăcut și destins, comentând ceea ce vedeau, apoi Howard deveni tăcut.

După câteva minute, Léa se uită din nou în oglinda retrovizoare și își dădu seama că el închisese ochii. Crezu mai întâi că aţipise, dar descoperi curând vena care-i tresărea la tâmplă și își mușcă buzele, chinuită de remușcări. Evident, suferea din cauza zgâlțâiturilor mașinii și asta din vina ei : ar fi trebuit să închirieze o mașină mai confortabilă. Starea piciorului lui era fără îndoială mult mai dificilă decât voia să recunoască.

Traversară un sat, apoi ieșiră din nou în câmpia liniștită și înverzită. Nezărind nici un obstacol în calea ei, Léa își permise să scruteze din nou chipul îndurerat al însoțitorului ei în oglinda retrovizoare. Situația nu era mai bună... Era atât de preocupată de descoperirea ei încât nu văzu imediat un cârd de gâște mânat exact în fața ei de un copil zăpăcit. Când își dădu seama ce se întâmpla, apăsă până la fund pedala de frână fără să aibă timp să-l prevină pe Howard. Mașina frână brusc, oprindu-se într-un scrâșnet de pneuri și în țipetele ascuțite ale gâștelor înnebunite ; Howard fusese proiectat violent în spătarele soaunelor din față.

— Drăcia dracului ! blestemă el cu o voce alterată de durere. Ce faci acolo ?

Se reașeză pe locul lui, strâmbându-se, strângându-și coapsa cu amândouă mâinile.

– Te prevenisem că trebuie să evit cu orice preț șocurile violente și tu nu găsești altceva mai bun de făcut decât să mă scuturi ca pe un sac de tărâțe !

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Léa opri motorul.

– N-am putut face altfel, se scuză ea cu voce tremurătoare. Îmi pare rău.

– Ai și de ce !

– Ți-ai revenit ? băigui ea. Te doare ?

O ploaie de blesteme îi răsoarse. Ea se simțea foarte prost. Copilul se uita la ei, cu degetul mare în gură. Léa realiză că se auzeau încă piuituri cumplite, că pene zburau în toate părțile... și se simți cuprinsă de o greață violentă. Nu îndrăzneo să se gândească la spectacolul pe care-l va descoperi sub pneuri când va coborî din mașină.

– Howard... murmură ea abia auzit, lividă. Eu... cred că... am omorât ceva.

– Nu te mișca, răspunse el pe un ton ferm. Mă duc să văd.

Coborî din mașină, în timp ce ea rămase țintuită pe scaunul ei, cu mâinile încleștate pe volan. El veni în față și se aplecă la geamul portierei :

– Nici o victimă de plâns ! S-ar putea face o saltea cu penele care zac pe șosea, dar asta-i tot.

– Bietele găște, au avut noroc ! râse ea, împărțită între râs și lacrimi.

Howard făcu înconjurul mașinii scuturându-și piciorul pentru a-l dezmorți, apoi veni să se așeze pe scaunul de lângă ea.

– N-ai de ce să fii atât de tulburată, pisicuțo ! protestă el cu blândețe.

Îi mângâie obrazul cu vârful degetelor, cufundându-şi privirea înduioşată în ochii ei verzi în care se citea disperarea.

– A fost un accident brutal, nimic mai mult... Şi eu sunt cel mai în măsură să ştiu că accidentele se petrec când nu te aştepţi !

– Oh, Howard... hohoti ea, lăsându-se să cadă la pieptul lui larg.

– Hai, hai, s-a terminat... şopti el luând-o în braţe.

Îi mângâie părul şi depuse un sărut pe fruntea ei jilavă. Léa savura acest moment de abandonare, încercând să se pătrundă puţin de puterea şi calmul lui. După un timp, se desprinse în sfârşit ca să ia o batistă din poşetă şi bolborosi între două smiorcăieli :

– Am... crezut că... am făcut terci o gâscă şi... ţi-am făcut rău ! Ce... ce-ţi face piciorul ?

– Foarte bine, răspunse el pe un ton liniştitor, aşteptând cu răbdare să-şi revină.

Léa folosi pentru ultima dată batista, o puse la loc şi îşi consultă ceasul :

– Avem tot timpul. Am să conduc mai încet, acum. Vrei să treci la locul tău ?

– Având în vedere împrejurările, cred că rămân aici, răspunse el pe un ton de glumă. După părerea mea, aş putea fi util ca om de veghe.

Îi aruncă un zâmbet maliţios, apoi adăugă :

– Ţi-am spus în altă zi că în timp ce piciorul începe să funcţioneze, nu mai am probleme. Pentru astăzi sunt liniştit.

Léa porni motorul şi-şi aţinti privirea asupra drumului. Când ajunse la viteza „de croazieră", îl întrebă cu o voce gravă :

– Spune-mi adevărul, Howard : crezi într-adevăr că poți să-ți reiei cariera de profesionist cu acest handicap ?

Folosise în mod intenționat un cuvânt ce risca să-l jignească, sperând astfel să-i provoace o reacție violentă care să-l trădeze. Spre marea ei surpriză, el își păstră calmul și se mulțumi să scoată un oftat plin de tristețe.

– Nu știu.

– Așadar, starea piciorului tău se deteriorează ?

El se crispă vizibil.

– Da.

– Asta înseamnă că dacă vei continua să practici un antrenament la fel de intensiv, te expui la o catastrofă ?

– Este posibil. Ba chiar *probabil*.

Își trecu mâinile prin păr cu un gest furios. Dar Léa știa că mânia lui nu era îndreptată împotriva ei.

– Cu toate acestea, am încă voința de a învinge ! bombăni el cu fălcile încleștate. Și știu că pot. Problema este să știu cât timp de acum înainte ? Ce altă soluție îmi rămâne, poți să-mi spui ? De când mă știu, trăiesc cu tenisul și pentru tenis ! Dacă mă opresc, ce voi deveni ? Nu-mi pasă de bani, am câștigat destui. În privința sponsorilor, există mijloace legale pentru a fi despăgubiți. Dar eu ? *Eu?* Ce voi fi eu, fără tenis ?

Când Léa opri micuța mașină în fața intrării clubului de golf, știa că îi smulsese adevărul : îl obligase să expună fondul problemei. Ajunsese la răscrucea destinului și nu știa ce-l așteaptă. Înainte să iasă din mașină, se întoarse spre el și-i spuse cu calm :

— Cred că dacă există în lumea asta o persoană capabilă să înțeleagă ce reprezintă tenisul pentru tine, aceea sunt eu !

Apoi coborî din mașină ca să-i salute pe domnul Tan, venit în întâmpinarea lor.

* * *

Dejunul a fost un succes deplin. Howard își desfășură farmecul obișnuit și distră auditoriul fermecat cu o descriere hazlie a vieții unui campion de tenis. Léei îi venea greu să creadă că era vorba despre același bărbat disperat, ajuns într-un impas, care își recunoscuse neputința în fața ei doar puțin mai devreme. Totul nu era decât aparență ! I se gândi ea, pornită împotriva lui. Dar nu se putea împiedica să se întrebe, și ea, ce va deveni fără tenis.

O dată masa terminată, domnul Tan insistă să conducă vedeta într-un tur al terenurilor de golf. Léa spera să se poată odihni puțin în timpul acestui interludiu, dar se înșela : tatăl Iasminei a ridicat case atât de mult în slăvi, încât doi industriași veniră să-i vorbească despre planurile lor și s-o întrebe dacă n-ar vrea să se ocupe de publicitatea lor.

Când Howard reveni după o oră, își asigurase mai multe întâlniri cu câțiva parteneri pentru săptămâna de vacanță. Se urcară din nou în mașinuța lui Roger. Léa nu se simți, din nou, foarte mândră de inițiativa ei : biata rablă nu făcea deloc cinste blazonului lui „Spencer Associates" și însoțitorii lor avură nefericita idee de a se îngrămădi în fața clubului ca să-i vadă plecând !

– Domnul Tan nu-şi precupeţeşte elogiile la adresa ta! îi spuse Howard în timp ce rulau către necazuri spre Hong Kong. De-a lungul celor optsprezece găuri de pe terenul de golf, n-a încetat să-ţi laude fierul şi extraordinara intuiţie!

Léa râse, uşor neliniştită.

– Şi... a vorbit despre isprava fiicei lui?

– Este foarte mândru de succesul pe care l-a obţinut, dar este convins că s-a datorat vocii ei! Pe de altă parte, se pare că începe să se întrebe dacă această carieră va fi atât de rentabilă pe cât spera. Se pare că faimoasa rochie brodată cu paiete l-a costat o avere şi că onorariul acordat de „Dynasty" a fost departe de a-i acoperi cheltuielile... Dacă i-ai fi văzut figura când i-am spus că îi va trebui o rochie nouă pentru fiecare spectacol, fără să punâ la socoteală cheltuielile cu coaforul, manichiura, biletele de avion şi camerele de hotel...

– Şi procentajul pentru „Spencer Associates"! i-o tăie Léa, amuzată.

– Ce reflex, draga mea! remarcă Howard, dintr-o dată sarcastic.

Léa făcu un efort să readucă atmosfera veselă care domnea între ei după plecarea de la club şi îi zâmbi cu căldură:

– Îţi mulţumesc pentru cooperarea atât de activă...

– La fiecare partidă pe care o voi juca împreună cu domnul Tan, reluă Howard din nou destins, îţi promit să-i descriu din nou dezavantajele unei cariere de cântăreaţă...

– Îţi voi fi extrem de recunoscătoare. Apropo de domnul Tan, de ce nu i-ai prezenta colecţia de modele ca manechin ? N-ar fi vorba decât despre o prezentare unică şi excepţională, desigur.

– Doamne-Dumnezeule ! exclamă Howard fără să-şi poată reţine un râs admirativ. Nu laşi să-ţi scape într-adevăr nici o ocazie ca să câştigi bani, pisicuţo !

– Nu-ţi face griji, continuă Léa pe un ton liniştitor, colecţia aceasta de modele nu are nimic efeminat.

– N-ar fi nevoie să mă machiez ? replică Howard, mai în glumă, mai în serios. Nu pot suferi aşa ceva !

Léa ridică ironic o sprânceană.

– De ce ? O părere de mov pe pleoape, o idee de fond de ten ocru pe pomeţii obrajilor... Ţi-ar sta foarte bine, după părerea mea !

Howard pufni în râs, înveselit de-a binelea. Léa îi aruncă o ultimă săgeată :

– Fără să uităm poşeta balansată cu delicateţe cu o mână molatică, bine'nţeles !

– Eu n-am absolut nimic molatic, domnişoară ! replică el râzând şi mai tare. Iată dovada !

Îi prinse cu degete de fier mâna pe care ea o punea în clipa aceea pe schimbătorul de viteze. Léa se desprinse râzând şi ea.

– Te cred, dragul meu ! Dar lasă-mă în pace. Este periculos să te joci cu şoferul.

– Poate că este periculos, dar foarte excitant... murmură Howard pe un ton tărăgănat. Vorbesc despre un anume şofer. Nu este o regulă generală !

Având în vedere că se afla într-o asemenea stare de spirit când ajunseră la televiziune, interviul se desfășură în cele mai bune condiții posibile. Pentru Howard nu era decât rutina obișnuită. Reuși chiar să răspundă complet nepăsător la întrebări privitoare la viitorul lui. Așezată în întuneric, printre persoanele care asistau, Léa îl urmări fără întrerupere. Nu, nu era un simplu jucător de tenis și nimic altceva, cum îi aruncase ea într-un moment de furie. Avea calități deosebite care-i puteau permite să se adapteze la orice. Era în stare să vorbească strălucit despre subiecte dintre cele mai diverse, se putea pasiona pentru o mulțime de lucruri... Tânăra femeie își punea deja la lucru toate rotițele minții ei inventive.

Când ajunseră spre sfârșitul serii pe culoarul imobilului lor, ea îi propuse pe nepusă-masă :

– Vrei să luăm un pahar la mine ?

El îi aruncă o privire obosită.

– Ce îmi mai rezervi, pisicuțo ? Dacă este vorba despre o nouă ședință de cald și rece, prefer să mă lipsesc !

Léa se strădui să-și păstreze un aer pur profesional.

– M-am gândit la problema ta și aș vrea să-ți împărtășesc ideile la care am ajuns.

– Cu titlu personal, sau tot pe seama lui „Spencer Associates" ? mai întrebă el, ezitând vizibil.

– Numai cu titlu personal, răspunse ea, deschizând ușa. În pofida acuzațiilor tale, nu sunt o marionetă în mâinile lui Paul Spencer. Știu să țin seama de împrejurări ; dacă în munca mea trebuie să ascult de el, pentru că este patronul meu, asta nu

mă împiedică să-l văd așa cum este, cum îl vezi și tu !

Howard o privi îndelung, liniștit.

– Nu credeam ceea ce ți-am spus, pisicuțo. Am vorbit necugetat, dus de mânie. Dar știu foarte bine că îți păstrezi independența... morală față de Spencer. Dacă aș fi avut cea mai mică îndoială în privința asta, n-aș fi riscat niciodată să-ți vorbesc despre problema piciorului meu, crede-mă !

– În cazul acesta, totul este bine când se termină cu bine... replică tânăra femeie zâmbind. Avem o bază bună de discuție.

El încuviință și o urmă în apartament.

– Ia spune, în locul unui pahar, n-ai putea face mai degrabă o cafea bună ? Și dacă ai avea ceva de rontăit... Fursecurile care mi s-au servit la televiziune au fost o nimica toată. La al șaselea, mi-am dat seama că unul dintre producători începuse să se uite chiorâș la mine, așa că...

– Ce ai spune de ouă cu șuncă ? Și dacă îți place tot atât de mult laurtul, am în frigider un stoc de varietăți orientale care ar trebui să-ți placă.

Howard îi adresă un zâmbet strălucitor.

– Minunat !

În timp ce Léa se agita în bucătărie, el puse tacâmurile pe masa din camera de zi.

– Încerc o impresie ciudată de lucru deja trăit, pisicuțo... zise el apropiindu-se de ea.

Ea era ocupată cu prăjitul feliilor de șuncă. Howard îi înconjură mijlocul cu brațele, înfundându-și fața în părul ei.

– Am petrecut seri minunate asemănătoare cu aceasta în apartamentul tău de la Londra... Singu-

rul reproș care li se poate aduce este că n-au fost destul de numeroase.

Se aplecă și-i atinse ușor ceafa cu buzele lui calde.

– Pregăteai masa, ca în seara asta, și după aceea ne așezam în fața șemineului și ascultam discuri. Flirtam puțin, făceam împreună o baie și mergeam la culcare. Doamne-Dumnezeule... bombăni el cu o voce răgușită, strângând-o mai tare lângă el. Ce bine era!

Léa respiră adânc și se îndepărtă de el.

– Legătura noastră era mai ales fizică, observă ea cu răceală. Or, pentru mine, trebuie altceva pentru ca un cuplu să dureze. Da, ne înțelegeam grozav de bine în pat. De aceea, am crezut că ne iubeam cu adevărat. A fost o greșeală.

Folosea intenționat persoana întâi a pluralului, ca și cum fuseseră realmente doi care se înșelaseră asupra sentimentelor care-i uneau. În sinea ei, spunea „tu". Dragostea ei fusese adevărată, trainică. Howard fusese acela care confundase aventura cu dragostea. Se întoarse cu fața spre el.

– Această greșeală trebuie să ne servească drept avertisment pentru viitor. Să n-o luăm de la capăt. Vreau să păstrez cu tine relații pur platonice. Nu mă mai săruta, nu mă mai atinge. Să fim prieteni, te rog!

Știa că dacă se juca cu focul, va ieși din asta distrusă încă o dată și nu se simțea capabilă să suporte o astfel de încercare a doua oară. Ar fi prea cumplit. Howard rămase îndelung cu ochii lui cenușii cufundați în ai ei, ca și cum voia să afle adevărul, să fie sigur că ea credea ceea ce spunea.

– Dacă asta dorești într-adevăr... bombăni el în sfârșit. Totuși...

– Nici un „totuşi", i-o reteză ea. Nu eşti aici decât pentru câteva zile şi...

– ...eu am interesul să-mi păstrez mâinile acolo unde sunt, dacă n-ar trebui să mă îndop cu iaurturi exotice ! încheie el pe un ton amar.

Era oare rănit, sau doar jignit în amorul lui propriu ? Oricum ar fi fost, nu mai reveni asupra acestei puneri la punct. O ajută să spele vasele, vorbind de una, de alta, ca şi cum nu mai avea nici un gând ascuns. Când trecură în salon ca să-şi bea cafeaua, Léa preferă să evite cu orice preţ o prea mare apropiere de el şi se aşeză într-un fotoliu, cu un picior strâns sub ea.

– De ce nu te-ai consacra unui alt sport ? îi aruncă ea pe neaşteptate, hotărâtă să-i comunice concluziile la care ajunsese.

O privi uluit, ca şi cum rostise o absurditate.

– La ce te gândeşti ? La crichet ?

– Nu, la golf.

Howard avu un mic râs, sarcastic.

– Glumeşti !

– Pentru nimic în lume. Mi-ai spus tu însuţi că eşti deja bun, astfel că n-ar fi vorba pentru tine decât de o distracţie, deocamdată. Dacă te-ai ocupa serios de golf, sunt sigură că ai deveni repede *foarte bun !* Îţi place competiţia şi mi-ai spus mereu că aptitudinile mentale contează în principal pentru a reuşi într-un sport.

El se încruntă, cu o figură posomorâtă.

– Nu ştiu, nu mai ştiu... murmură el în cele din urmă. În anumite zile, am impresia că dacă trebuie să renunţ la tenis voi fi terminat, pierdut, distrus. În altele, îmi spun că am fost întotdeauna capabil să-mi fac planuri în afara sportului meu, că am o

concepție mai globală asupra vieții. Deși tu mi-ai reproșat adeseori contrariul ! adăugă el pe un ton caustic. Când mă acuzai că nu mă gândesc decât la tenis, te înșelai, Léa. Numai că, întrecerile de înalt nivel nu sunt o treabă de funcționar. Trebuie să-ți dai întreaga măsură, încât să merite osteneala. Cu toate acestea, când jucam șase sau șapte ore fără întrerupere, mi se întâmpla să-mi vină cheful să-mi trimit rachetele la toți dracii și să fug fără să mă uit înapoi... Nu acționam întotdeauna de plăcere. Eram prins într-un angrenaj.

– Știu foarte bine cât de greu era pentru tine, recunoscu ea. Pe vremea aceea, eram lipsită de maturitate și eram geloasă pe timpul consacrat tenisului. Dar nu mai este vorba despre trecut. Îți rămân o mulțime de posibilități de viitor, dacă vrei cu adevărat ! Poți să te înscrii la universitate, poți deschide o școală de tenis...

– Sau o prăvălie de bomboane ? o întrerupse el, batjocoritor. Ascultă, pisicuțo : viitorul nu-mi spune nimic bun. Urăsc necunoscutul.

– Dă, dar într-o zi sau alta va trebui să iei o hotărâre ! N-ar fi mai bine să te pregătești pentru asta cu calm, în liniște, în loc să te găsești dezarmat când vei fi obligat să abandonezi ?

El se strâmbă, resemnat.

– Ai dreptate, fără îndoială... A continua să-mi fac iluzii nu este foarte înțelept. Îți promit să reflectez serios în timpul săptămânii de vacanță. Și cum nu ești deloc proastă, adăugă el făcându-i cu ochiul, poate că vom găsi o soluție pentru amândoi ! O soluție perfect onorabilă, bineînțeles...

– Voi fi foarte fericită să te pot ajuta.

El îi zâmbi cu căldură.

– Îţi mulţumesc. Desigur, nici o vorbă lui Paul despre toate astea ! Când voi ajunge la o hotărâre, îl voi pune în faţa faptului împlinit. Şi cu aceeaşi ocazie, voi rezilia contractul cu „Spencer Associates". Cred că mă voi simţi mult mai bine şi mult mai mândru de mine când îmi voi lua soarta în propriile mâini.

Léa se posomori.

– Nu va fi uşor să scapi de el... zise ea cu gravitate.

Viitorul avea să-i confirme temerile.

CAPITOLUL VII

După ce-şi jurase să nu mai miște un deget pentru Howard în timpul vacanței lui, Léa își schimbă brusc atitudinea. Trebuia să recunoască faptul că se arătase deosebit de cooperant. Turneul demonstrativ fusese un succes şi steaua lui „Spencer Associates" strălucea cu putere pe firmamentul Hong Kong-ului. Léa însăşi câştiga prestigiu în lumea publicității. De aceea, se puse cu plăcere în serviciul lui pentru a-i procura maşini de închiriat, a-i aranja partidele de golf sau pentru a-i permite să facă iahting.

Încercase de mai multe ori să-şi exercite farmecul ca s-o antreneze cu el. Ea refuzase cu hotărâre, pretextând că în perioada sărbătorilor pe biroul ei se îngrămădiseră multe probleme de rezolvat. Dar îşi petreceau serile împreună, în discuții nesfârşite.

Tânăra femeie era încântată de turnura pe care o luaseră relațiile lor : descoperea cu întârziere că puteau fi într-adevăr prieteni şi că aveau o mulțime de lucruri de împărtăşit. Când venea sfârşitul zilei, ardea de nerăbdare să-l reîntâlnească pentru a dezbate cu el ultimele planuri care-i veniseră în minte. Dinspre partea lui, el se comporta cu ea ca un frate mai mare, afectuos, nimic mai mult. Şi când ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare pentru „cumințenia" lui față de ea,

iată că începea să-i poarte pică deoarece se resemna atât de uşor !

În sinea ei, Léa ridiculiza acest exemplu tipic de logică feminină. Avea ceea ce dorise şi acum se arăta nemulţumită. Culmea, nu ? Dar ştia oare cu adevărat ce dorea, în fond ? Prefera să nu-şi pună deschis întrebarea.

Perspectiva plecării lui Howard, doar peste câteva zile, o cufunda într-un abis al unei nesiguranţe în mod egal plăcută şi dureroasă. Pe de o parte, se felicita pentru că ştiuse să-i redea încrederea în viitor. Era din nou plin de entuziasm, gata să se ia la trântă cu viaţa. Pe de altă parte, suferea puţin văzând că va şti să se descurce foarte bine fără ea. Dintr-un al treilea punct de vedere, îndată ce el va pleca, va putea pune în sfârşit ordine în viaţa şi inima ei. Şi va începe prin a trage o linie peste trecutul lor...

Privea visătoare vijelia care se abătuse în dimineaţa aceea asupra oraşului, gândindu-se că trebuia să-l întâlnească la piscină spre sfârşitul zilei. Howard ţinea să se păstreze în formă pentru sejurul lui din Hawaii. După aceea, vor veni în apartamentul ei pentru cină şi vor continua să facă planuri pentru viitorul lui... Simţea că el ajunge încetul cu încetul la hotărâri precise şi irevocabile. Interfonul începu să zbârnâie brusc lângă ea, făcând-o să tresară.

— Vă caută domnişoara Tan, domnişoară Morrison !

Léa oftă. După „triumful" ei de la „Dynasty" tânăra chinezoaică o hărţuia în fiecare zi cu telefonul ca să afle dacă-i obţinuse un nou angajament. De data aceasta, Jasmine o anunţă că luase ore de dans şi de canto şi-i ceru pe nepusă-masă să contacteze „Grădinile Amurgului", un cabaret de strip-tease !

Léa refuză cu toată politeţea de care era capabilă, promiţând să facă tot ce poate ca să găsească o soluţie mai potrivită. Esenţialul era să câştige timp, sperând că domnul Tan îşi va ieşi din sărite la ideea de a cheltui o mulţime de bani pentru cariera ipotetică de star a fiicei lui.

Abia termină de vorbit şi interfonul zbârnâi din nou.

— Vă caută New York-ul ! o anunţă Violette.

Paul ţipă imediat în urechile ei :

— Ce mai faci, scumpo ? Este vorba tot de campionul nostru... Cel bun şi cel rău în acelaşi timp. Dragul de Howard este într-adevăr foarte dotat pentru întreţinerea bârfelor mondene care fac delicii zilelor de scandal. Ar trebui să-l felicităm ! încheie el cu îngrozitorul lui râs grosolan.

Inima Léei se strânse. Paul era capabil de orice şi ea se întreba ce nenorocire îi va rezerva. Ce lovitură pregătise oare fără ştirea lui ? Nu era deloc momentul să-şi ia angajamente pe termen lung pentru Howard... Fără să ştie de ce, instinctul de conservare o sfătuia să nu se amestece direct în această nouă problemă. În consecinţă, îi propuse patronului să-l caute el însuşi pe Howard la „Dynasty", unde se antrena în sala de sport.

— Nu, scumpo, poţi foarte bine să-i faci acest serviciu... rânji din nou Paul. Aş da mult să văd ce mutră va face când îi vei pune la curent.

Mâna Léei se încleştă pe receptor. Vulgaritatea şi răutatea care răzbăteau din vocea patronului ei nu-i spunea nimic bun.

— Să-l pun la curent cu ce ? întrebă ea pe un ton iritat.

— Ei bine, cu vestea proastă ! În fine... presupun că așa o va primi. Dar pentru noi, ce mină de aur ! Avem cu ce să ținem reflectoarele ațintite asupra lui două sau trei luni, exact timpul în care să revină pe primul loc în clasament !

— Dar despre ce este vorba ? se înfurie ea, copleșită de spaimă.

Paul Spencer catadicsi în sfârșit să-și lanseze bomba.

— Este citat în justiție pentru un proces de stabilirea paternității.

Léa simți brusc că lumea întreagă se prăbușește în jurul ei. Nu mai știa unde este și ce i se întâmplă, privea drept înaintea ei fără să vadă nimic; în timp ce vocea nefastă a lui Paul ajungea la ea de foarte departe, ca printr-un soi de pâclă.

— O tânără norvegiancă a născut de curând un copil al lui, un băiat. Este o blondă superbă, cu păr lung... Exact genul tău, acum că mă gândesc bine ! Doamne, ce figură Howard ăsta !

Paul părea aproape că invidiază și în orice caz admiră „norocul în dragoste" al protejatului lui. Reluă, încântat evident de acest chilipir :

— Nimic nu putea fi atât de bun ca un mic scandal picant pentru...

— Dă-mi amănuntele necesare, îi voi cere să se ocupe de problema asta, rosti tăios tânăra femeie.

Reușise ca prin minune să-și stăpânească vocea, dar stiloul îi tremura în mână, atât de mare fusese șocul pe care-l primise.

— Spune-i să mă sune cât se poate de repede. Eu tocmai redactez un comunicat pentru agențiile de presă.

— Ar trebui totuşi ca mai întâi să-l consulţi ! izbucni Léa. Cine îţi spune că vrea să facă publică povestea asta ? Dacă este veridică, de altfel. Deoarece ştii la fel de bine ca mine că sunt destule tinere zăpăcite care dau frâu liber fanteziei în legătură cu bărbaţii celebri ! Poate că nu există nici un sâmbure de adevăr în povestea asta !

Léa avu impresia că avea o rană larg deschisă prin care i se scurgea tot sângele. Singurul mijloc pentru ea de a supravieţui era să nege cu totul ceea ce îi spusese Paul. Dar cu cât se străduia mai mult să ridice un zid de apărare între ea şi acest val de noroi, cu atât mai zadarnice erau eforturile ei, cu atât mai mult se strecura îndoiala, îngrozitor de cumplită.

— Haide, scumpo ! rânji Paul cu un umor sinistru şi deplasat. Cunoşti temperamentul pasionat al acestui iubit Howard, nu-i aşa ? Nu putea avea o idee mai bună. Oamenii se dau în vânt după poveştile astea de paternitate. Va trebui să ne folosim temeinic de ea !

— Serveşte-te dacă vrei, ripostă Léa în culmea furiei şi a amărăciunii. Din partea mea, imediat după ce va pleca din Hong Kong, nu voi mai avea nimic de-a face cu el !

Era pe punctul de a izbucni în plâns, gata să facă o criză de nervi. Când Paul termină în sfârşit de vorbit, închise repede şi îşi înfundă faţa în mâini, încercând cu disperare să-şi stăpânească hohotele de plâns. După câteva minute, reuşi să-şi stăpânească durerea şi se hotărî să acţioneze. Cel mai bine era să termine cât mai repede posibil. Apăsă pe butonul interfonului.

– Violette ? Te rog să-l suni pe domnul Whitney. Trebuie să se afle în sala de sport a hotelului „Dynasty". Spune-i că este vorba despre o problemă urgentă.

În cursul minutelor nesfârșite care urmară, își chinui atât de mult părul blond cu o mână nervoasă încât fu nevoită curând să-și dezlege cocul ca să-l facă din nou. Când sună Howard, avea gura plină de agrafe.

– Tocmai a telefonat Paul în legătură cu tine ! mormăi ea scăpând de agrafe.

Simți brusc un nod în gât. Nu-i va putea spune niciodată așa ceva prin telefon.

– Ne întâlnim la mine acasă peste o jumătate de oră ! rosti ea dintr-o suflare.

Puse la loc receptorul ca și cum o ardea. Încercă tot timpul drumului să-și imagineze reacția lui Howard. Găsi vreo zece reacții diferite. Va fi uluit, sau amuzat, sau încântat.. Poate că va privi situația cu dispreț, poate va fi emoționat ? Fiecare versiune i se părea mai deplasată decât precedenta. Imediat ce intră în apartamentul ei, se repezi ca un automat la cafetiera electrică. Mâinile îi tremurau, gândurile i se îmbulzeau în mintea surescitată. Când auzi soneria de la ușă, se duse să deschidă fără să știe ce făcea.

– Ce dracu' se întâmplă ? întrebă Howard privind-o încruntat și palid la față. S-a întâmplat ceva la mine acasă ? Cuiva din familia mea ?

– Nu ! Sau mai curând... da ! În fine... nu !

Se întoarse cu pași șovăitori în salon și se prăbuși pe canapea.

– Pisicuțo, spune-mi ce s-a întâmplat ! o imploră el cu blândețe așezându-se lângă ea și prinzând-o de mână.

Léa își întoarse privirea de la figura lui îngrijorată. Nu trebuia să plângă. Trebuia să-și păstreze calmul și stăpânirea de sine.

– Ți s-a intentat un proces pentru stabilirea paternității, îi spuse ea în cele din urmă, după ce își înghiți cu greutate nodul din gât. O... o norvegiancă a dat naștere... fiului tău.

Își eliberă mâna pentru a lua blocnotesul pus pe măsuța joasă din fața canapelei.

– Iată numele ei, adresa și toate celelalte amănunte ale afacerii.

Smulse pagina din blocnotes și i-o puse sub nas. Deodată, ciuda fiind mai puternică decât ea, nu se putu împiedica să remarce pe un ton acru :

– De data asta, n-ai scăpat atât de ușor de un capriciu „fără consecințe". Howard ! Este firul de nisip la care nu te așteptai...

El citi și reciti hârtia, cu fruntea încrețită de concentrare.

– N-o cunosc pe fata asta, declară el în cele din urmă. Și de la ultimul meu sejur în Norvegia au trecut trei ani.

– Și ce dovedește asta ? A putut foarte bine să-ți țină companie o noapte la Paris, la Saint-Tropez sau la Londra !

Avu un mic râs amar și continuă :

– Știu... blondele frumoase seamănă atât de bine încât pot fi schimbate ușor și în plus, se găsesc cu carul. Totuși !

– Nu știi ce vorbești ! replică el cu o voce mânioasă și ochii strălucind de furie. Sunt de aceeași

părere cu tine, n-am trăit întru totul ca un călugăr de când ne-am despărțit. Dar nu mi-am petrecut timpul adunând cuceriri, cum se pare că gândești tu!

Își încreți buzele cu dispreț.

– Mi se pare surprinzătoare ușurința cu care înghiți toate calomniile lui Paul pe seama mea. Îl cunoști, totuși. Nu sunt un obsedat sexual, Léa. Ți-am rămas fidel *trei luni*, după plecarea ta. Și ți-aș fi rămas toată viața dacă mi-ai fi lăsat măcar o jumătate de șansă!

Aruncă bucata de hârtie cu un gest disprețuitor

– Orice ai putea să crezi, am principiile mele. Nu m-am culcat niciodată fără discernământ cu toate femeile care mi-au ieșit în cale. Și nu mi-am asumat niciodată riscul de a concepe un copil. Poate că este ciudat să o spun, dar închipuie-ți că play-boy-ul incorigibil cum sunt înfățișat este destul de demodat pentru a pune dragostea și căsătoria mai presus de orice!

Ultimele lui cuvinte plesniră ca o lovitură de bici.

– Te cred... murmură Léa cu voce tremurătoare. I-am spus și eu lui Paul că ar putea fi vorba despre o escrocherie.

– M-ai liniștit! îi aruncă el pe un ton mușcător și fața descompusă de furie. Dar mă tem că tu nu ești de ajuns ca să mă smulgi din ghearele lui, pisicuțo!

Sări în picioare și se îndreptă spre telefon.

– Cum suni la New York de la mașinăria asta?

Cu prețul unui mare efort ca să-și învingă slăbiciunea, Léa formă numărul în locul lui. Imediat

De soneria se auzi de la celălalt capăt al firului, îi întinse receptorul și încercă să se îndepărteze, dar el o prinse cu putere de braț.

– O să rămâi aici ca să asculți ! strigă el. Tu răspunzi de interesele mele cât timp mă aflu la Hong Kong. Așadar, te rog să iei notă de instrucțiunile pe care ți le voi da. La cel mai mic refuz din partea ta sau o rechinului tău de patron, vă ard un proces de defăimare.

Léa îl privea împietrită. În cele din urmă, revenindu-și în fire, izbucni cu indignare :

– Aveți un tupeu afurisit, domnule Whitney ! V-ați servit de agenția noastră de publicitate ca să vindeți imaginea de play-boy și de seducător incorigibil și acum pozați în virtute ofensată ? Ar fi prea simplu ! Nu puteți sta cu fundul în două luntre, totuși !

– Oh, ba da, dragostea mea, pot și am să-ți dau dovada ! șuieră Howard cu un rictus glacial. Până acum, n-am găsit nimic de obiectat la toate bârfele care circulau pe seama mea. Era vorba de legături superficiale și publicitatea care mi se făcea le convenea de minune tinerelor femei cu care ieșeam. Erau manechine sau actrițe. Faptul de a se vorbi despre ele nu le displăcea. dimpotrivă.

– Nu-i așa că asta caută și tânăra norvegiancă ? îi aruncă Léa, încercând să se elibereze.

– Dă-mi-l pe Paul Spencer ! urlă Howard când apăru în sfârșit cineva la celălalt capăt al firului.

Fixă receptorul între obraz și umăr și mormăi cu voce slabă așteptând să i se facă legătura :

– După părerea mea, fata asta plutește în plină confuzie. Ea are nevoie să fie ajutată, și nu hăr-

ţuită de o haită de ziarişti care n-o vor scuti de amănunte obscene. Trebuie obligată să recunoască adevărul, dar afacerea asta trebuie să rămână confidenţială !

În clipa aceea, vocea puternică a lui Paul răsună până în încăpere. Howard nu-i lăsă timp să rostească nici un cuvânt.

– Îţi ordon să ţii povestea asta de paternitate ascunsă şi încă bine ! Ştiu că te va costa mult, dar ţi-o cer imperios. Procesul acesta n-are nici o bază şi dispui deja de destule anecdote de tot felul privitoare la viaţa mea particulară ca să te poţi lipsi de asta !

Léa percepu reacţia violentă a patronului ei. Howard i-o reteză scurt, pe un ton foarte tăios :

– Îţi repet că povestea asta este o minciună ! N-o cunosc pe fata asta, n-am auzit niciodată vorbindu-se de ea şi am intenţia să dovedesc că este vorba despre o poveste pe de-a-ntregul născocită ! Avocaţii mei vor vedea imediat dosarul. Dacă transpiră cea mai mică indiscreţie, te previn, Paul Spencer : nu voi da înapoi în faţa unui proces *împotriva ta !*

Urmă o tăcere surprinzătoare din partea lui Paul Spencer. Evident, reacţia lui Howard îl făcuse să-şi piardă aplombul obişnuit. Campionul de tenis continuă, imperturbabil :

– Voi cere o anchetă. Discretă, desigur. Vom confrunta modul cum ne-am folosit timpul, fata asta şi eu. Aş paria o sută contra unu că eram la mii de kilometri unul de altul la data „fatidică" !

Paul Spencer vru să strecoare un cuvânt, dar Howard îl împiedică. El continuă să-şi expună planul, punct cu punct :

– Descurcă-te să obţii o probă din sângele copilului pentru a fi analizat. Eu voi cere să mi se ia o probă aici pe care ţi-o voi trimite expres, cu avionul. Dacă acţionăm repede, afacerea se va stinge înainte de plecarea mea spre Hawaii. Dacă din nefericire nu va fi, *nu voi pleca !*

– Po... poftim ? bâigui Paul Spencer, neîncrezător.

– M-ai auzit bine, îi confirmă Howard pe un ton liniştit. Nu voi părăsi Hong Kong-ul înainte de a lămuri povestea asta. Pretind o probă formală : sau o retractare după toate formele legale ale mamei, sau o analiză de sânge absolut convingătoare !

– Haide, Howard ! încercă să tergiverseze Spencer. Formalităţile acestea riscă să dureze mult şi ştii cât de important este pentru tine turneul din Hawaii !

Howard îi spuse încă o dată, fără menajamente, care era poziţia lui. Paul Spencer sfârşi prin a ceda, învins şi jenat. Autoritatea trecuse brusc în alte mâini... Howard trânti telefonul cu putere, îi dădu drumul Léei şi începu să măsoare încăperea ca un leu în cuşcă, tăcut, masându-şi maxilarul cu un aer preocupat. Apoi se opri brusc în faţa ei şi îi spuse pe un ton ce nu admitea replică :

– N-avem nici un minut de pierdut. Du-mă imediat la doctorul tău. Trebuie ca această probă de sânge să fie în avion *în seara asta !* După ce treaba asta va fi făcută, vom merge să înotăm cum am stabilit.

– Ultimul lucru care era de spus, este că un moment de relaxare ar fi bine venit ! remarcă ea, încercând să-i smulgă un zâmbet.

Dar nu reuşi şi el nu-şi descreţi fruntea nici o secundă în timpul celor cinci sau şase ore care urmară şi pe care le petrecură alergând de la cabinetul doctorului la aeroport şi aici din ghişeu în ghişeu, de la un birou de vamă la altul. Howard se închisese într-un dispreţ glacial. Era evident că nu-i ierta că se îndoise de el şi îi refuza orice scuză. Interminabilele formalităţi care au trebuit îndeplinite pentru a expedia cei câţiva centilitri de sânge sfârşiră prin a-l face să izbucnească :

— Drăcia dracului ! tună el completând ultima etichetă. Toată lumea o să afle că cele câteva picături din sângele meu vor călători cu avionul ăsta, de la ultimul funcţionăraş al F.B.I.-ului până la preşedintele Statelor Unite.

Léa nu-şi putu reţine o săgeată caustică ce-i ardea buzele de o bună bucată de timp :

— Ar trebui să laşi probe de sânge în toate agenţiile lui „Spencer Associates" răspândite prin lume... îi spuse ea pe un ton subtil. Ar putea să-ţi fie utile de fiecare dată când s-ar produce un caz asemănător.

Timp de o secundă, o privi ţintă cu o asemenea agresivitate încât crezu că o va lovi. Dar el se mulţumi să strângă pumnii şi să cheme un taxi.

— La hotel „Dynasty" ! ceru el, tăios.

Léa făcu ochii mari.

— Doar n-o să mergem totuşi la piscină ?

— Bineînţeles că da ! Câteva lungimi de bazin te vor linişti.

— Să mă liniştesc, eu ? se sufocă ea, uluită de îndrăzneala lui.

Dar el nu-i luă în seamă indignarea. În timpul drumului, îi aruncă deodată o privire scrutătoare.

— Sper că faptul de a-l revedea pe Glenn la hotel nu te deranjează ?

— Absolut deloc, răspunse ea întorcând capul să privească pe geam. Am mai vorbit de câteva ori la telefon din motive profesionale şi n-a izbucnit în lacrimi când mi-a auzit vocea ! Oricum, chiar dacă am vrea, n-am putea deloc să evităm să ne întâlnim. Şi apoi mi-a spus că a revăzut-o pe Sue, o prietenă comună. Presupun că ea îl ajută să-şi revină...

— Aşadar, în ceea ce te priveşte, este o victimă în plus în palmaresul tău ?

Léa se întoarse spre el ca şi cum o pălmuise, cu ochii strălucitori de furie.

— N-ai dreptul să spui aşa ceva ! exclamă ea. Îmi plăcea mult Glenn, şi îi păstrez toată afecţiunea mea. Nu am căutat niciodată să-i fac rău cu intenţie !

— Tu nu faci niciodată pe cineva să sufere de bunăvoie, dragostea mea, sunt convins... o ironiză el la rândul lui, sarcastic.

Léa observă că şoferul părea că trage cu urechea la disputa lor, dar ea voia să aibă ultimul cuvânt.

— Când mă gândesc că am crezut că vom putea fi prieteni, tu şi cu mine ! Trebuie să fi fost nebună...

Şi se închise într-o tăcere îmbufnată pentru tot restul drumului.

* * *

Ajunşi la piscină, Léa îşi acordă timp să se schimbe pe îndelete şi să îmbrace costumul dintr-o bucată care se mula pe ea ca o a doua piele.

Foarte decoltat pe şolduri, făcea ca picioarele lungi să pară interminabile. Când reveni, Howard era ocupat să flecărească vesel cu o chinezoaică mascată cu o cască şi ochelari de baie. Ignorându-l cu trufie, plonjă în apă şi înotă până îşi pierdu respiraţia. Apoi se opri şi se prinse cu amândouă mâinile de bara fixată de jur-împrejurul bazinului. O auzi pe chinezoaică salutându-l. El îi răspunse, apoi se făcu linişte. Nu găsi de cuviinţă să se întoarcă pentru a vedea ce face, dar tresări când două mâini viguroase o prinseră de mijloc.

– Tot supărată ? îi murmură el la ureche.

– Credeam că este reciproc ! replică ea eliberându-se cu promptitudine.

– M-ai jignit profund, răspunse Howard dând la o parte o şuviţă udă de păr care-i căzuse pe ochi.

Umerii lui bronzaţi străluceau minunat. Léa nu se putu împiedica să se gândească la faptul că întruchipa realmente frumuseţea virilă.

– Nu m-am gândit niciodată că m-ai putea judeca atât de rău, şi asta a fost dureros pentru mine, reluă el.

– Paul mi-a comunicat vestea ca pe un fapt absolut sigur ! protestă ea întorcându-se cu faţa spre el N-am avut timp să mă gândesc. Eram tulburată, şi...

– Tulburată ? repetă el încadrând-o cu braţele şi tăindu-i orice posibilitate de retragere. De ce, pisicuţo ? Într-adevăr, nu te-am văzut niciodată atât de nefericită. Totuşi, de ce te tulbură această paternitate ? Se împlinesc curând doi ani de când ne-am despărţit şi mi-ai spus în fel şi chip că prietenia noastră trebuie să rămână platonică. Atunci ?

Léa căuta cu privirea cum să-i scape, dar şansele erau foarte mici. Se apropiase cu totul de ea, corpurile lor fiind acum lipite unul de altul, de la umeri la degetele de la picioare. Apropierea aceasta o tulbură puternic, în asemenea măsură încât nu-şi găsea cuvintele.

– Erai tulburată pentru că încă mă mai iubeşti, şopti Howard lângă buzele ei.

– Nu ! strigă ea zbătându-se.

El îşi înteţi strânsoarea. De genele lui lungi şi negre erau agăţate picături de apă. Erau atât de apropiaţi încât dacă ar fi scos numai puţin limba, Léa le-ar fi putut culege şi ar fi simţit gustul pielii lui... Alungând în grabă aceste gânduri periculoase, rosti într-un ritm precipitat :

– Găsesc că ne înţelegem mult mai bine ca prieteni decât ca amanţi. Mi-a plăcut mult modul cum am stat de vorbă toată săptămâna asta. A fost minunat.

– Mai minunat decât legătura noastră de acum doi ani ? insistă Howard, batjocoritor.

– Da ! îl asigură ea, ştiind totuşi că nu-l va convinge, de vreme ce nu se putea convinge pe ea însăşi. Vei pleca din Hong Kong peste câteva zile, Howard Nu schimba ce este acum între noi. Este foarte bine aşa, nu ne putem dori ceva mai bun.

Dintr-o mişcare, Howard se lipi şi mai strâns de ea, înlănţuindu-i picioarele şi punându-i o mână pe piept.

– Ascultă, pisicuţo ! Poţi constata tu însăţi că legătura noastră nu are nimic platonic, orice ai pretinde tu !

Tânăra femeie nu-şi putu desprinde privirea din ochii lui, foarte apropiaţi.

— Noi doi am încercat amândouă soluțiile, Léa, și nici una dintre ele nu ne-a satisfăcut cu adevărat, continuă el. Erau amândouă incomplete. Nu ne mai rămâne decât s-o încercăm pe a treia și ultima...

Degeaba era Léa scufundată în apă până la umeri, avea impresia că arde. O văpaie familiară o învăluia, punând capăt respirației ei. Mâna lui Howard îi părăsi pieptul pentru a urca la bărbia ei, obligând-o să-și mărturisească implicit dorința, recunoscând-o pe a lui.

— Noaptea asta vom dormi împreună, pisicuțo... murmură el. Noaptea asta și toate nopțile care vor urma.

— Până la plecarea ta din Hong Kong ? ripostă violent Léa.

Se vrusese caustică, dar ea era aceea care suferea mai mult din izbucnirea ei. Deoarece acum întrebarea era pusă. O întrebare pe care o respinsese până acum în mod inconștient și la care urma ca el să răspundă, dar oare în ce sens ?

— Până la plecarea mea din Hong Kong... acceptă el oftând.

CAPITOLUL VIII

Léa se șterse în grabă și trase repede pe ea pantalonii de velur și jerseul. Și apoi deodată, în timp ce trăgea fermoarul cizmelor, se opri brusc : de acord, îl iubea pe Howard. Nu se mai putea ascunde. Dar el, o iubea oare ? Și dacă o iubea, dragostea lui era oare puternică, profundă ? Nu știa să răspundă la o asemenea întrebare ! Bunul ei simț îi șoptea că își lua un mare risc și că inima ei nu-și va mai reveni poate niciodată într-o a doua cădere de la o astfel de înălțime. Dar ceea ce simțea în momentul acela nu avea cine știe ce legătură cu rațiunea. Era sigură de un singur lucru : Howard va fi timp de câteva zile cu totul și cu totul al ei. Și era hotărâtă să prindă din zbor toată fericirea care-i va fi la îndemână în aceste câteva zile. Dacă mai târziu nu va mai fi nimic între ei, cel puțin va păstra frumoase amintiri...

Își perie părul și constată în oglindă că zâmbea. Esențialul era să trăiască din plin clipa prezentă. Ducă-se dracului viitorul !

Zâmbetul ei se accentuă și mai mult când Howard o prinse de braț la ușa vestiarului, șoptindu-i cu tandrețe :

— Bună seara din nou, pisicuța mea...

Îşi trecu un braţ în jurul mijlocului ei şi Léa se topi de plăcere la atingerea lui. Îşi regăsi spontan reflexele de altădată şi îşi sprijini capul de umărul lui. Era atât de bine... I se părea atât de firesc să fie cu el, să meargă alături de el ! Era locul ei, de atâta timp.

– Mergem să cinăm la restaurant, o anunţă el.

Ea nu avu timp să-şi stăpânească surpriza şi el îi citi decepţia în imenşii ochi verzi.

– Fii rezonabilă ! o dojeni el cu maliţiozitate. Doar n-o să stricăm prima noapte împreună prin prea multă grabă, nu-i aşa ? Am avut o zi grea, practic n-am mâncat nimic... Să ne acordăm timpul să ne destindem puţin şi să savurăm o masă bună, fără să fii nevoită să te apuci de mâncare la întoarcerea acasă. Trebuie să ne redescoperim, pisicuţo, nu crezi ?

– Ba da... răspunse ea cu o faţă îmbufnată, contrazisă de fericirea care îi strălucea în ochi.

Avea în întregime dreptate. Ce putea fi mai agreabil decât această aşteptare a plăcerii ce va urma ?

– Cu toate acestea, protestez asupra unui punct ! adăugă ea pe ton de glumă. Nu va fi prima noastră noapte.

– În ceea ce mă priveşte, sunt tot atât de emoţionat ca şi cum ar fi, îi şopti Howard la ureche. Genunchii îmi tremură, ce să mai spun de coapsă !

Léa izbucni într-un râs vesel. Se simţea foarte bine dispusă, liniştită, încrezătoare. Intrând în restaurant, foarte primitor, cu mobilierul din împletituri de nuiele şi abundenţa de plante ornamentale, se simţi fericită constatând că erau singurii

clienți, deoarece în seara aceea nu era dispusă să-și împartă campionul cu una sau mai multe admiratoare entuziaste ! Se așezară la o masă retrasă, față în față, mână în mână și ochi în ochi.

— Ce vreți să mâncați ? îi întrebă destul de tăios chelnerița chinezoaică aruncându-le o privire mustrătoare.

Léa căzu din nori dându-și seama că trebuie să le fi adus de câtva timp lista de bucate. Se grăbi s-o cerceteze, nereușind să se hotărască atât de repede. Howard salvă situația comandând o sticlă de vin alb și cerându-i să revină mai târziu.

— Trebuie să-mi explici ceva, îi spuse el Léei când rămaseră din nou singuri. Am recunoscut zilele trecute că ultimele noastre săptămâni împreună fuseseră foarte dificile, dar pentru asta n-am fost singurul vinovat. De câtva timp, te îndepărtai de mine, Léa. Încet, dar sigur...

Tânăra femeie făcu ochii mari.

— Îți dăduseși seama ?

— Mă luai drept un idiot ? Bineînțeles că-mi dădusem seama !

Ea lăsă să-i scape o exclamație de bucurie care pe el îl surprinse vizibil. Cum el își încrunta sprâncenele, pe punctul de a se enerva, se grăbi să-i explice :

— Oh, Howard !... Eu îmi închipuiam că erai indiferent ! Sufeream îngrozitor și tu păreai să nu-ți dai seama de nimic ! În cele din urmă mi-am spus că probabil nu mă iubeai prea mult pentru a fi atât de puțin pretențios...

— Așteaptă puțin ! o întrerupse Howard ridicând autoritar o mână. Ce-i cu toată povestea asta ? Ce

nevoie aveai tu să te îndepărtezi de mine ? După câte știu, nimeni nu te silea s-o faci !

Léa își mușcă buza inferioară, pradă unui puternic zbucium sufletesc.

– Ba da, Paul...

– Paul ?!

Aproape scuipase acest nume blestemat.

– V-ați hotărât ?

Chelnerița aborda în continuare aerul ei de plictiseală suverană. Howard o privi ca pe o căzută din lună

– O friptură de vită și o salată, se hotărî în grabă Léa.

– Același lucru și pentru mine, mormăi Howard.

– Cu ce fel de sos ? insistă chinezoaica, bătând fățiș podeaua cu piciorul.

– Ce vreți ! izbucni Howard.

– Poftim ?

Evident, străinul acesta depășea tot ce văzuse mai ciudat până în ziua aceea.

– Alegeți dumneavoastră pentru noi !

– Eu, ce...

– Vinegretă, hotărî Léa. Pentru amândoi.

Fata se îndepărtă, aruncând o privire bănuitoare acestui individ enervant și arțăgos. Într-adevăr, Howard părea pe punctul de a exploda.

– Așadar, a fost suficient un cuvânt al lui Paul ca să mă părăsești ? reluă el, iritat.

Léa se găsea într-o situație foarte incomodă. Ea încercă să-i explice că lucrurile nu fuseseră atât de simple, că nu se mulțumise să asculte pasiv, că se gândise că o face în interesul tenisului lui.

– Fără să-mi spui un cuvânt despre asta ? ripostă el cu vehemență.

– Tocmai, Howard, totul a pornit de la o neînțelegere. Ne iubeam cu pasiune, dar nu vorbeam niciodată despre ceea ce ne preocupa. Împărțeam același pat, dar asta era tot ! Tu aveai grijile tale, îndoielile tale, eu le aveam pe ale mele... Și nu eram sigură de nimic în privința ta ! Atunci, tot ce am înțeles în momentul acela, a fost că trebuia neapărat să te apăr, să te feresc de orice nemulțumire înainte de turneul de la Wimbledon. Nu ți-am vorbit despre „sugestia" lui Paul, știind că asta te-ar scoate din sărite...

– Nu te înșelai ! Și atunci ?

– Atunci, am cedat... M-am îndepărtat încetul cu încetul, pentru binele tău.

El șuieră printre dinți, furios :

– Doamne-Dumnezeule ! Cel puțin dacă aș fi dat curs primului impuls ! Când am început să bănuiesc ceva, am fost cât pe ce să te întreb deschis. Și apoi...

– De ce n-ai făcut-o ?

El ezită, bând o înghițitură de vin.

– Și eu mă îndoiam de tine. Mă temeam să nu iei pretențiile mele drept un ultimatum și nu știam dacă mă iubeai destul ca să suporți genul acesta de observație... Ca să fiu sincer, cariera ta mă enerva serios. Pentru mine, era un obstacol în legătura noastră. Dar îmi era greu să-ți cer să renunți la ea, în vreme ce eu consacram cea mai mare parte a timpului tenisului ! Cu toate acestea, ardeam de dorința s-o fac, chiar cu riscul de a trece drept înapoiat, unul care vrea să-și impună autoritatea de „stăpân". În cele din urmă, m-am resemnat să nu spun nimic, convins că nu era decât o pasă proastă și că

totul se va aranja după Wimbledon. Nu mai este cazul să-ţi spun că Paul mă dojenise îndelung şi pe mine ! adăugă el, aruncându-i o privire furioasă.

– Şi pe tine ! şopti Léa, distrusă.

– Îţi aminteşti că mă convocase în biroul lui, într-o dimineaţă, la Londra ? Exact cu câteva săptămâni înainte de accidentul meu ?

– Dacă îmi amintesc ? murmură tânăra femeie clătinând din cap.

Howard o întrebă din privire, dar ea îl îndemnă să-şi continue povestirea şi el reluă :

– Timp de ore întregi, n-a încetat să mă trateze drept egoist, acuzându-mă că nu mă gândesc decât la mine şi că îţi ruinez cariera ! Mi-ai spus şi mi-a tot repetat că erai strălucitoare, plină de viitor etc. Ştii cum îi merge gura ! Problema este că unele dintre argumentele lui erau raţionale şi eu m-am lăsat convins. În timp ce el vorbea, mintea mea lucra ; am sfârşit prin a trage concluzia că tu răreai întâlnirile noastre pentru că nu voiai să te legi, deoarece munca trecea înainte de toate pentru tine...

Se întrerupse din nou ca să bea o înghiţitură de vin.

– Te asigur că dacă aş fi fost predispus la un ulcer de stomac, în ziua aceea l-aş fi făcut.

Léa alese momentul acesta pentru a-i mărturisi adevărul.

– Am surprins sfârşitul discuţiei voastre...

O privi atent, cu pleoapele strânse.

– Cum asta ?

– Cum tu nu veneai, am urcat să te aştept în anticamera lui Paul. La un moment dat, tu ai întredeschis uşa, ca şi cum urma să ieşi. I-ai declarat lim-

pede lui Paul că tenisul conta mai mult decât orice pentru tine. Şi m-ai dezavuat deschis... adăugă ea cu un zâmbet crispat.

Howard îşi trecu mâna prin păr, consternat.

– Pe toţi dracii ! blestemă el cu voce gâtuită. Nu-i replicam oare tocmai în clipa aceea că ultimul lucru la care mă gândeam era căsătoria, prefăcându-mă că-i accept sfatul pe care mi-l dădea de a-mi înmulţi aventurile fără consecinţe ?

– Exact, răspunse cu greu Léa. Numai că tu nu te-ai *prefăcut* că-i accepţi sfatul, după cum am putut citi în ziare. Te-ai grăbit s-o faci la modul serios !

– N-am procedat astfel decât după plecarea ta, când pierdusem orice speranţă să te regăsesc ! se apără el cu tărie. Îmi dăduseşi o lovitură, pisicuţo... Aveam nevoie să mă liniştesc în legătură cu puterea mea de seducţie. Şi dacă vrei să ştii totul, contam chiar pe bârfele ziarelor ca să te fac geloasă şi să te întorci la mine... Numai că tu n-ai mai apărut. Dar ca să revenim la ziua aceea, tot ce i-am spus lui Paul era pură comedie, ca să scap de el o dată pentru totdeauna ! În momentul acela, nu aveam decât un singur lucru în minte : Wimbledonul. Era ultimul obstacol de trecut înainte de a putea să mă gândesc în sfârşit la viitor, la viitorul *nostru*...

Se opri la apariţia chelneriţei. Imediat după plecarea ei, reluă cu un zâmbet de regret :

– De ce nu te-ai întors când ai aflat de accidentul meu, pisicuţo ? Nu încetezi să iubeşti de la o zi la alta !

– Mi-am rezervat loc în primul avion în momentul când am aflat de dramă, îi explică ea. Din nenorocire, când l-am sunat pe Paul ca să-l anunţ de plecarea mea, m-a lăsat să înţeleg că... era ceva se-

rios între tine şi brazilianca aceea şi că sosirea mea nu era poate chiar atât de dorită...

Livid de furie, Howard trânti tacâmurile pe masă.

– Tipul ăsta e bun de spânzurat ! izbucni el. Dacă înţeleg bine, ne-a răpit optsprezece luni din viaţă !

– Cu toate acestea, tot datorită lui ne-am întâlnit... remarcă Léa, turnând sos peste friptură.

– Nici măcar atât, închipuie-ţi ! De acord, lucrai pentru el pe atunci, dar eu am fost acela care i-am cerut să fii „repartizată" în serviciul meu.

Léa încremeni, cu furculiţa în aer.

– Ce spui ? şopti ea, cu ochii mari de uimire.

Howard îi aruncă o privire triumfătoare.

– Te remarcasem într-o zi, la birou. La început, Paul prevăzuse să-mi asocieze pe altcineva. I-am cerut să facă o mică schimbare... Nefericita ta colegă a eşuat în braţele unei cântăreţe de operă şi tu într-ale mele !

– Şi mai îndrăzneşti să spui că Paul manipulează oamenii ca pe nişte pioni de şah ? aproape că strigă ea, indignată. Oh, nu faci mai multe parale ca el !

Ca s-o liniştească, îi luă mâna şi îi sărută cu tandreţe vârful degetelor.

– Am făcut bine, nu ?

Léa se mulţumi să ia o înghiţitură din paharul de vin, înainte de a risca o nouă întrebare :

– Dar de ce s-a hotărât să te trimită în Hong Kong ? Mi se pare că nu prea se potriveşte cu întâmplările precedente !

Howard încercă să-şi stăpânească râsul, apoi izbucni în hohote în faţa aerului bănuitor şi scandalizat al însoţitoarei lui.

– Este... este încă una din festele tale ? exclamă ea, neîncrezătoare. Hotărât lucru, între voi doi, am impresia că în viața mea nu rămâne prea mult loc pentru hazard !

Howard reuși să redevină serios.

– Ascultă-mă, pisicuțo... Am petrecut aproape doi ani întrebându-mă ce s-a întâmplat, cu tine și cu mine... Nereușind să înțeleg, am încercat zadarnic să găsesc lângă alte femei *adevărata fericire* pe care am cunoscut-o alături de tine. N-am reușit niciodată. Eșuam lamentabil de fiecare dată, pentru că întotdeauna te căutam pe tine în ele. Devenise un fel de obsesie. Imediat ce zăream o blondă care îți semăna mai mult sau mai puțin, intram în tranșă... Nu încetam să mă gândesc la tine, să mă întreb ce faci, dacă ești cu alt bărbat, dacă te mai gândești încă la mine...

Chelnerița îi întrerupse încă o dată.

– Luați desert ?

Howard cercetă lista de bucate, unde la capitolul cu înghețate figurau mai multe feluri, care mai de care mai îmbietoare.

– Mmm... ce ai spune de o înghețată delicioasă de fragi, cu felii dulci de mango și câteva picături de lichior ?

Léa refuză cu un semn din cap.

– Bine. În cazul acesta, doar două cafele, îi comunică el chinezoaicei care își vârî blocnotesul în buzunar oftând iritată.

El o urmări amuzat cu privirea.

– Aș putea să pariez că își va revărsa proasta dispoziție în capul bucătarului, trimițându-i la toți dracii pe occidentalii ăștia prea îndrăgostiți pentru

a aprecia cum se cuvine respectabilul ei stabiliment !

– Eşti *într-adevăr* îndrăgostit ? întrebă Léa cu voce slabă, fără să îndrăznească să-l privească.

– Da, răspuse el simplu.

– În acelaşi fel ca acum optsprezece luni ?

Îi aşteptă răspunsul cu inima strânsă. Ştia că acum optsprezece luni şi el o iubea. Dar nu suficient... Howard întinse o mână, punând-o peste a ei.

– Nu, nu în acelaşi fel...

Rămase pe gânduri, în timp ce Léa respiră deodată mai uşor.

– Prima dată, reluă el încet, totul s-a petrecut ca într-un vis. Eram prinşi într-un vârtej extrem de plăcut, desigur, dar care nu ne lăsa timp să ne gândim. Nu vedeam mai departe decât următorul meu meci... În privinţa ta, îţi făcusem puţin loc alături de tenis şi nu-mi făceam probleme. Mi se părea că putea să dureze la nesfârşit... Acum îmi dau seama că tot ce este preţios merită să fie câştigat. Am îmbătrânit, încheie el accentuându-şi presiunea asupra degetelor ei şi sper că m-am maturizat. De acum înainte, nu te voi mai lăsa niciodată să mă părăseşti.

– Ce s-ar fi întâmplat dacă ajungând la Hong Kong ai fi descoperit că iubeam pe altcineva ? întrebă Léa, tulburată.

– Numai Dumnezeu ştie ! Simţeam o nevoie nebună să te văd. Nici eu însumi nu ştiam dacă o făceam ca să te implor încă o dată, ca să mă eliberez de tine definitiv sau cu speranţa secretă că am putea lua totul de la capăt... Dar în clipa când

te-am revăzut, n-am mai avut nici o îndoială : a fost de ajuns o privire a acestor ochi pentru ca totul să reînceapă ! Pentru mine, nimic nu se schimbase...

Léa își puse un cot pe masă și îl privi cu un aer întrebător, cu bărbia sprijinită în palmă.

— Totuși, era cât pe ce să nu vii ?

Pe figura lui apăru o expresie stânjenită.

— Ei bine, da... După ce îl convinsesem pe Paul că Hong Kong-ul era pentru mine locul cel mai profitabil din lume, mi-am dat seama că aveam problema aceasta cu piciorul și totul se prăbușise. Dintr-o dată, nu mai puteam să-mi fac nici un plan de viitor. Și cum, în adâncul ființei mele, nu veneam aici decât ca să te recuceresc, m-am trezit în fața unei dileme cumplite. Dacă nu mai eram decât un fost campion ratat, ce mai aveam să-ți ofer ? Nimic !

— Nu te-am iubit niciodată din cauza titlurilor tale, interveni Léa. Te iubesc pentru ceea ce ești !

— Știu. Dar în momentul acela treceam printr-o situație foarte proastă. Eram chinuit de îndoieli, de neliniști... Din fericire pentru mine, încheie el râzând, mă dovedisem un avocat atât de bun pentru turneul acesta din Hong Kong, încât Paul n-a vrut să audă nimic și s-a ținut tare !

Râdeau încă amândoi când chelnerița reveni cu nota de plată.

— Lăsând gluma la o parte, reluă Howard redevenind serios, cu cât voi rupe mai repede contractul cu „Spencer Associates", cu atât va fi mai bine. Îndată ce povestea asta cu stabilirea paternității va fi rezolvată, Paul va putea să-mi spună definitiv adio !

– Ai dreptate, îl aprobă Léa. Mă voi simți mult mai liniștită când nu va mai putea trage sforile în spatele nostru !

Howard îi aruncă o privire scrutătoare.

– Îți dai seama că urmările ar putea fi grave pentru tine, pisicuțo ? Paul nu este prost, va face foarte repede legătura între hotărârea mea, sejurul meu aici și reîntâlnirea noastră... Știu că agenția lui este prestigioasă, că te plătește regește, dar...

– Dar nu iei în calcul că și eu îl voi părăsi ? îl completă ea.

El îi adresă cel mai fermecător zâmbet al lui.

– Nu îndrăzneam să ți-o cer, de teamă să nu mă consideri cel mai mare egoist... Cu toate acestea, mărturisesc că Paul Spencer nu făcea parte din marele proiect pe care l-am construit toată săptămâna, în timp ce tu te prefăceai că nu simți nimic pentru mine !

– Nu critica săptămâna asta ! se înfurie Léa. Mie mi s-a părut minunată. Dacă n-aș fi insistat ca relațiile noastre să rămână platonice, n-am fi avut niciodată ocazia să vorbim cum am făcut-o !

– Se înțelege, pisicuțo... Termină-ți repede cafeaua. Acum că perioada platonică a trecut, ard de dorința de a recupera timpul pierdut !

Părăsiră restaurantul sub privirea disprețuitoare a chelneriței care împinse neîncrederea până la a verifica amănunțit bacșișul lăsat de Howard. În taxi, Léa întrebă cu voce liniștită :

– Așadar, în ce constă acest faimos „mare proiect" ?

– Mai întâi, ne vom căsători.

– Este o cerere, sau o concluzie pur și simplu ? îl ironiză tandru tânăra femeie.

— O concluzie la care ar fi trebuit să ajungem acum optsprezece luni. În al doilea rând, pentru că tu ai propus-o, îi voi înainta demisia lui Paul.

Léa își stăpâni un zâmbet.

— Asta n-o să mă supere... recunoscu ea. De mult timp metodele lui mi se păreau mai mult decât dubioase.

— Așteaptă să le cunoști pe ale mele ! îi aruncă Howard clipind din ochi. Încă n-ai văzut nimic...

În pofida tonului lui glumeț, Léa nu putea ignora intensitatea privirii pe care o ațintea asupra ei. Atracția pe care o simțeau unul pentru altul era atât de mare încât le era imposibil să-i reziste. O strânse brusc în brațe și o sărută ca un nebun. Părea că nu se putea sătura s-o atingă, s-o mângâie, să încerce contactul cu pielea ei pe sub veșminte. Léa surprinse privirea șocată pe care le-o arunca șoferul prin oglinda retrovizoare.

— Oprește-te ! protestă ea cu voce slabă.

— Imediat, pisicuțo, murmură Howard redresându-se și aranjându-și părul ciufulit. Îți promit să fiu cuminte... deocamdată.

— Marele tău proiect prevede continuarea activităților mele ?

Howard prinse o șuviță din părul ei și începu s-o înfășoare pe deget cu un aer visător.

— Depinde ce înțelegi prin activități... răspunse el pe un ton evaziv. Va trebui să te ocupi de persoana mea și de cei patru copii ai noștri, așadar...

— Patru ? exclamă ea.

— Da. Este înscris în marele proiect.

— Cred că ai face mai bine să-mi expui proiectul în toate amănuntele lui ! îi aruncă ea cu un

zâmbet amuzat. Şi asta pentru cazul că aş avea de propus amendamente...

— Mâine, murmură el înainte de a începe să o sărute din nou cu pasiune.

Când şoferul taxiului îi lăsă în faţa imobilului lor, nu se putu împiedica să le adreseze un zâmbet îngăduitor. Din acest motiv, Léa se simţea mulţumită : nu i-ar fi plăcut să se uite la ei cu ochi critici, nepăsător şi rece ca o mască orientală. Înţelegea că erau îndrăgostiţi...

Îndată ce închiseră uşa apartamentului în spatele lor, Howard o cuprinse în braţe. Contactul buzelor lui pe pielea ei avu asupra Léei efectul unui chibrit aruncat în petrol. Într-o secundă, pasiunea lor atinsese paroxismul. Nu încetau să se sărute, să se privească, să se atingă, să se mângâie, cuprinşi de un adevărat delir. După un timp, Howard îşi ridică faţa cu buzele umflate de sărutări.

— Să mergem în dormitor... murmură el cu o voce răguşită.

Se îndreptară într-acolo împleticindu-se, presărându-şi drumul cu veşmintele pe care le scoteau unul după altul. Se regăsiră în sfârşit între cearşafuri, ca odinioară. Léa îşi simţea sângele alergându-i prin vene ca un torent arzător. Fiecare nouă mângâiere a lui Howard îi accelera şi mai mult ritmul inimii. Înţelegerea lor avea ceva magic. Totul era şi mai minunat, mai desăvârşit decât în amintirile ei. Cât despre el, redescoperea fără încetare sub degetele lui lungi, acest corp de vis care-i lipsise atât de mult în timpul nopţilor de insomnie. Şi când se lăsară în sfârşit biruiţi de valul unei imense plăceri, Howard îi murmură strângând-o în braţe gata s-o frângă :

– Te iubesc, Léa. N-am iubit niciodată pe altcineva decât pe tine. N-am încetat niciodată să te iubesc.

– Şi eu te iubesc... îi răspunse ea într-un geamăt.

Atinsese, regăsise paradisul. Toate dorinţele ei erau satisfăcute. Nu-şi putea imagina o fericire mai intensă ca aceasta.

*
* *

– Telefonează la birou şi anunţă că nu te duci... o imploră Howard, a doua zi dimineaţa, cuibăriţi unul în altul. Încă te mai doresc...

– Este imposibil, dragule, replică Léa cu un râs mulţumit. Iar tu trebuie să joci golf cu domnul Tan. Va fi foarte plăcut, vei vedea.

– Mai puţin plăcut decât a rămâne în pat... zise el cu o voce de copil răsfăţat.

– Sst ! făcu ea punându-i un deget pe gură. Vii să mă iei de la birou după-amiază ca să termini expunerea faimosului tău proiect. Dacă aşteptăm seara ca s-o faci, mă tem că nu vei reuşi niciodată !

– La ordinele dumneavoastră, domnişoară Morrison... se învoi el întinzându-se ca un motan.

Contrar temerilor ei, ziua i se păru Léei foarte scurtă. Avea destul de lucru, iar bancherul cu care se întâlnise la clubul de golf o invită la masă ca să-i vorbească despre planurile lui. Când ajunse la birou, Violette o anunţă cu un aer consternat :

– Domnişoara Tan a telefonat de trei ori cât aţi lipsit !

– Doamne ! gemu tânăra femeie. Sun-o imediat, Violette. Mai bine scap de problema asta o dată pentru totdeauna.

Se gândise îndelung şi ajunsese la concluzia că era imposibil să continue s-o amăgească pe tânăra chinezoaică în privinţa unor angajamente pe care nu le va găsi.

– Bună ziua, Jasmine, o salută ea îndată ce se stabili legătura.

– Este a patra oară când vă sun ! preciză fata. Am o veste minunată să vă anunţ.

– Oricare ar fi, i-o tăie Léa, prefer să fiu sinceră cu tine. Lumea spectacolului muzical este un teren minat şi doar cei mai buni reuşesc.

– Nu-mi pasă ! replică Jasmine cu un entuziasm uluitor.

Léa era pe punctul să-şi continue predica în momentul în care Howard intră în birou şi-i făcu o serie de semne pe care nu le înţelese. Apoi se aplecă spre ea şi-i şopti :

– Nu te obosi, nu mai merită osteneala !

Îşi încruntă sprâncenele, în timp ce Jasmine îşi continua pălăvrăgeala la celălalt capăt al firului. Ultimele cuvinte ale tinerei o lăsară cu gura căscată.

– Sunt de acord cu dumneavoastră ! Vă sunam doar să vă spun că părăsesc lumea spectacolului şi nu va mai trebui să vă ocupaţi de mine în viitor. Mă voi căsători cu Y.C. Wong !

– Te vei căsători ? repetă Léa, stupefiată.

– Înţelegi ? triumfă Howard.

Léa reuşi s-o felicite pe Jasmine într-un mod cât de cât acceptabil. Când închise telefonul, radia de uşurare.

– Dragul de Y.C. Wong ! exclamă ea. Îmi ia o grijă de pe suflet !

– Asta încercam să-ţi spun ! zise Howard. Începând de dimineaţă, tatăl ei n-a încetat să-mi împuie urechile cu această logodnă extraordinară care îi depăşeşte toate speranţele. Cum să nu ! Un logodnic ieşit de la Harvard !

O prinse de mâini şi o obligă să se ridice.

– Vino aici, pisicuţo, să-ţi arăt utilitatea bărbaţilor... Nu există nimic mai bun ca să te relaxezi decât un mic sărut care...

A fost întrerupt de bâzâitul interfonului.

– Vă caută domnul Spencer ! anunţă Violette pe un ton monoton.

Howard şi Léa schimbară surprinşi o privire, apoi ea ridică receptorul.

– Ştii unde dracu' îl pot găsi pe diavolul ăla de Howard ? răcni Paul.

– Este aici, ţi-l dau.

Howard luă receptorul, continuând s-o ţină pe Léa cu un braţ de talie.

– Da ?

– Excelente veşti pentru povestea ta de paternitate ! îi aruncă Paul cu voce tunătoare. Am trimis pe cineva la faţa locului, în Norvegia, şi fata a retractat totul. Poţi pleca în Hawaii fără probleme.

– Ne-am înţeles, aprobă Howard pe un ton grav, dar va trebui să anunţi că turneul acesta este cântecul meu de lebădă.

– Poftim ?

– Ai auzit bine, Spencer. Îţi dau preavizul. Contractul nostru va fi nul şi neavenit de acum într-o lună. Avocaţii mei se vor ocupa de formalităţi.

– Dar ce te-a găsit ? Întorci spatele norocului ! gemu Paul, năucit.

– Am două motive întemeiate, răspunse Howard strângând-o şi mai tare pe Léa lângă el. Mai întâi, aş fi nebun să continuu să joc aşa cum o fac acum. Risc să-mi compromit piciorul pentru totdeauna. După aceea, şi nu este motivul cel mai puţin important, mă căsătoresc. Şi ţin să am o viaţă privată liniştită.

Paul lăsă să-i scape un urlet de furie.

– Dar asta-i curată nebunie ! Pacostea asta mică de Terri mi-a suflat avantajul ! I-am dat mână liberă pentru o aventură, nu pentru căsătorie ! Dă-mi-o pe Léa ! Poate că ea o să te facă să asculţi de glasul raţiunii !

Léa luă receptorul cu un zâmbet jenat.

– Hotărârea lui Howard este foarte raţională, confirmă ea. Nu trebuie să reia competiţiile la nivel înalt sub ameninţarea de a deveni invalid.

– Nu tenisul este important ! Important este să-şi păstreze imaginea de play-boy ! Cum vrei să continue să le facă să viseze pe femei dacă este căsătorit şi tată de familie ?

– Va continua să mă facă să visez pe mine... lăsă Léa să-i scape cu un amuzament neascuns.

– Scumpo, îţi pierzi capul ! Ştiu că ai fost îndrăgostită de el odinioară, dar dacă o iubeşte pe Terri...

– Cine vorbeşte despre Terri ? interveni Howard. Mă voi căsători cu Léa.

Evident, Paul era pe punctul să facă apoplexie.

– Léa ? repetă el, neîncrezător. Dar...

– Şi eu îmi dau demesia, îl anunţă tânăra femeie. Mi-a rămas concediu nefăcut, astfel că voi părăsi agenţia după întoarcerea lui Roger.

Patronul agenţiei încercă să-i schimbe hotărârea, dar Howard luă din nou receptorul ca să-i spună deschis ce gândea despre el şi despre metodele lui. După care întrerupse neglijent legătura cu un deget răzbunător.

– Nu-ţi face griji pentru el, pisicuţo, o să-şi revină ! Şi acum, dacă aş încheia să-ţi expun planurile mele ? Mai întâi, vei veni după mine în Hawaii imediat după ce vei fi lichidat ce îţi rămâne de făcut aici. După aceea ne vom întoarce la Londra, vom anunţa logodna şi ne vom căsători cât mai curând cu putinţă. Apoi, ce-ai spune de o casă frumoasă la ţară, în apropierea unui teren de golf ? adăugă el cu o clipire maliţioasă din ochi.

Ea îi răspunse cu un zâmbet radios :

– Te-ai hotărât ?

– În orice caz, voi încerca... Dar de acum înainte mă aşteaptă alte sarcini mult mai plăcute : să găsesc o casă veche, s-o redecorez şi s-o mobilez cu tine... Fără a mai ţine seama că a te trezi dintr-o dată pe cap cu o femeie, o prietenă şi o amantă cere o anumită perioadă de adaptare !

Léa izbucni în râs, nespus de fericită.

– Mă întreb ce vor spune fanii tăi văzând că schimbi rachetele de tenis cu bastoanele de golf ! Dar sunt în întregime de acord cu planurile tale ! Şi, după părerea ta... ne vom petrece tot timpul certându-ne ? murmură ea ridicându-se pe vârful picioarelor ca să-l sărute.

El zâmbi cu un aer poznaş.

– Nu, doar cincizeci la sută. Şi cincizeci la sută ca să ne iubim...

O sărută cu ardoare, apoi declară malițios :

– Gândindu-mă mai bine, aş prefera patruzeci la şaizeci. Sau mai degrabă zece la sută de ceartă şi nouăzeci la sută pentru dragoste.

Sărutul lor a fost întrerupt de zgomotul uşii care se deschise şi se închise în grabă, o dată cu chicotitul Violettei.

– După părerea mea, pisicuțo, ai tot interesul s-o ştergi de aici cât mai repede posibil ! murmură Howard aruncându-i o privire veselă. Dacă nu mă înşel, reputația ta este în mare pericol ! Violette trebuie să fie deja pe cale să anunțe tot Hong Kong-ul că şefa ei s-a lăsat sedusă de frumosul Howard Whitney ! Vino, nu trebuie s-o decepționăm.

O conduse pe tânăra femeie în anticameră şi o anunță pe Violette, care-i privea stupefiată :

– Domnişoara Morrison nu va reveni decât mâine dimineață, dar n-o aştepta devreme !

Revenindu-şi din uimire, Violette apăsă pe cifrele telefonului ei :

– Alo, Pauline ? chicoti ea. Habar n-ai ce se întâmplă ! Închipuie-ți că domnişoara Morrison şi Howard Whitney...

– SFÂRŞIT –

50

THE BEST

A, nu! Nu el! Nu Howard Whitney! Campionul de tenis și play-boy-ul internațional îi făcuse prea mult rău Léei, odinioară.

Cu toate acestea, responsabilitățile ei de publicitate o obligă să-l însoțească și să-l călăuzească pe Howard pe durata celor două săptămâni pe care trebuie să le petreacă la Hong Kong.

Léa își promite să se limiteze strict la relațiile profesionale. Dar tenismanul este numai farmec, umor și tandrețe... Și ea simte deja că frumoasa ei indiferență se clatină la amintirea zilelor nebune și minunate petrecute cu el.

Da, îi afirmase că o iubește, pe vremuri. Și fusese fără îndoială sincer, în felul lui. Dar emoția pasionată care îl stăpânea nu fusese destul de puternică pentru a dura, pentru a rezista piedicilor.

ISBN 973-9498-94-9

Preț: 6000 lei